

உ

நடராஜர் துணை.

சிதம்பரமகாத்மியம்

இஃது
சிதம்பரம்
அண்ணுசாமி ஐயரவர்களால்
வடமொழியினின்றுந்
தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

மேற்படியூர்
புத்தகவியாபாரம்
வே. சுந்தரப்பிள்ளை அவர்களால்
சென்னைப்புரசை
நாராயணசாமிப்பிள்ளை
அண்டு பிரதர் அவர்களது
நற்றமிழ்விலாச அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.
1923.

37, சரவணப்பெருமாள்முதலி வீதி,
புரசை, சென்னை.

உ

சிவகணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விஷயசூசிகை.

விஷய சூசிகை முற்றிற்று.

உ

சிவகணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிதம்பரமகாத்மியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிவர்களின் சிறப்பும் அவர்கள் சூதமகரிஷியை வணங்கிச் சிதம்பர மகிமையைக்கேட்டலுங் கூறியது.

யஸ்மாத்ஸர்வம்ஸமுத்பந்நம் சராசரமிதம்ஜகத்
இதந்நமோநடேஸாய தஸ்மைகாருண்யமூர்த்யே.

நுபோயோக்கியமான சர்வசம்பத்துக்களுடன் கூடிவிளங்குகின்ற நைமிசாரண்ணியத்தில் ஒருவராலுஞ் செய்யற்கரிய தவத்தை உறுதியுடன் செய்கின்றவர்களாயும், சர்வலோகங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாய் சம்சாரத்திலுண்டாகும் பயத்தை நிவர்த்தித்து நித்யாநந்தத்தைக் கொடுப்பதாயிருக்கும் பரப்பிரமத்தை விசாரணையாலும், தியானத்தாலும், யோகத்தாலும், தபசினாலும்,ஞானத்தாலும் உள்ளபடியுணர்ந்தவர்களாயும்,கம்பிரமானநடையும்,சாந்தமுள்ளகுணமும், சந்தோஷசித்தமும், சம்பூர்ணதேஜசும், குரோதமற்றமனமும் கோதகன்றதவமும் பொருந்தியுள்ளவர்களாயும்,சகல இச்சைகளையும் விட்டவர்களாயினும், மோக்ஷயிச்சையில் மிக்கவர்களாயும்,சிவபூசை செய்வதைத்தவிர இதரகாரியத்தில் பிரவிர்த்தி அற்றவர்களாயும், தவத்தாலும், புராணசிரவணத்தாலும், சாஸ்திரவிசாரணையாலும், அளவிறந்த காலங்களை அரைக்ஷணமாய்க் கழிக்கின்றவர்களா

யும், தங்கள் திருஷ்டி விசேடத்தால் உலகங்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்கிறவர்களாயும், ஆனந்தமாகிய விதைக்கு மூலமாயும், பொறுமையாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரர்களாயும், பாவமாகியகாட்டிற்கு அக்கினியாயும், புண்ணியமாகிய விதைமுளைப்பதற்கு நல்லபூமியாயும், ஜன்மமாகியதுக்கத்தை நீக்குதற்கு இடைவிடாது பிரயத்தியானஞ் செய்கிறவர்களாயும், ஜடாவற்கலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிலர்களாய் அக்கினிஹோத்திராதிகளைபுரிபவர்களாயும், இந்திரியங்களை அடக்கித் தத்துவஞானத்தை உலகத்திற்கு உபதேசிப்பவர்களாயும், அகண்டமான ஆனந்த விபவத்தையே தங்கட்குரிய சம்பத்தாய்க் கொண்டவர்களாயும் இருக்கின்ற மகரிஷிப்பிரபந்தங்களைப் பார்ப்பதற்கு வேதவியாச முனிவரின் தபோபலம்போன்ற சூதமகாரிஷி வந்தனர். முந்தினவர்கட்கெல்லாம் முந்தினவராயும் மகாத்மாவாயுமிருக்கிற சூதமகாரிஷியின் வரவைக்கண்ட நைமிசாரண்யவாசிகளானரிஷீஸ்வரர்கள் கரைகாணாத ஆனந்தசமுத்திரத்தில் முழுகியமனதுள்ளவர்களாய் எதிர்கொண்டழைத்து விசேட மரியாதையுடன் ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனீயமதுபர்க்காதிகளால் உபசரித்துப் பலமுறை வந்தித்து அவரனுமதியின்பேரில் கைகூப்பிச் சந்நிதியிலுட்கார்ந்து அவர்வரவாகியமகோற்சவஉற்சாக சித்தர்களாய் மலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் உயர்ந்தசூதமகாரிஷியை மிகுந்த வணக்கத்தோடு கேட்கத்தொடங்கினார்கள்.

சகலபுராண மர்மதர்மங்களை உள்ளபடியுணர்ந்து அறிவிலுயர்ந்த சூதமகரிஷியே! இரண்டாவது சூரியனைப்போன்ற தேவரீரால் இவ்வுலகம் பரிசுத்தமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. லோகானுக்கிரக கர்த்தாவாகிய வியாஸாசாரியர் சகலபுராணங்களுக்கும் அழிவில்லாத ஆதாரமாகத்தம்மைப்படைத்திருக்கின்றனர். தேவரீர்முகமாய் நெடுநாளைக்கு முன்னர் உலகின்கண்ணுள்ள மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், இவைகளின் மகாத்மியங்களைக் கேட்கப்பெற்றோம். அவற்றுள் உயர்ந்ததாய்ப் பிறவியால்வரும் பாபராசிகளைப் போக்கிப் புண்ணியத்தை விருத்திசெய்வதாய்ப் புத்திமுத்திகளை எளிதிற்கொடுப்பதாயிருக்கின்ற புண்ணியஸ்தலமாய்விளங்கும் புண்டரீகபுரமென்னும் சிதம்பரமகாத்மியத்தை இன்னமுந்தேவரீர்முகமாய்விஸ்தரித்துக்கேட்க அபேட்சிக்கின்றோம். வியாஸாசாரியின் முக்யசிஷ்யராயும், புராணபக்தருள் சிரேஷ்டராயும் விளங்குகின்ற தேவரீரே தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். பிரமநிஷ்டர்களாகிய மகரிஷிகளின் வேண்டுகோளைக்கேட்டவியாஸாசா

ரியரின் சிஷ்யரத்தினமாகிய சூதமகாரிஷி அளவிறந்தமகிழ்ச்சிய டைந்து ஜகத்துக்கு ஆதிகாரணமாய் ஆதியந்தரகிதராய்ப் புருஷோத்தமராய்ப் புருஷார்த்தங்களை அளிப்பவராய் விளங்குந் தமதுகுரு மூர்த்தந்தியானித்து வந்தித்து ஆனந்தபரவசராய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சிவஞானச்செல்வம்வாய்த்த தபோதனர்காள்! எந்தக்ஷேத்திர மகிமைகள் வேதாகமங்களால் அளவிட்டறியக்கூடாமல் இருக்கின்றனவோ, எது கோடிஜன்மங்கள் ஜனிப்பினும நினைத்தற்குத் துர்லபமோ அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திர மகிமையைக் கேட்கத்தொடங்கினீர்கள். உங்கள் புத்தியேபுத்தி! உங்கள் பக்தியேபக்தி! உங்கள் பாக்கியமே பாக்கியம்! நீங்கள் வினவிய க்ஷேத்திர மகிமையைச் சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் மூவுலகோரில் யாவரறிவார்கள். பரமசிவத்தின் உண்மையை உள்ளபடி யுணர்ந்த ஐங்கரக்கடவுளும், பிரணவார்த்தந்தெரிந்த அறுமுகக்கடவுளும், நான்மறையோதும் நான்முகத்தேவும், யோகநித்திரை செய்யும் லட்சுமிநாதனும், லட்சுமிநாதனை பத்திவிசேடத்தால தாங்கும் ஆதிசேட பகவானும், தேஜசில் உயர்ந்த சூரியதேவனும், புத்தியிற்பெரிய தேவகுருவும், நீதிசாஸ்திரந்தெரிந்த சுக்கிராசாரியரும், திக்குகளை இரக்ஷிக்குந் திக்குப்பாலகர்களும் சிறிதும் அறியமாட்டார்கள் எனில், யான் அறிதற்கு உரியனோ? பிரமரூபமாய் விளங்குஞ் சிதம்பரக்ஷேத்திரமானது வேதாகமங்களின் ரகசியப்பொருளாயும், பரமசிவத்தின் ஆனந்தத்தாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமாகிய முதன்மை ஸ்தானமாகவும் இருப்பதால், அதின் மகாத்மியத்தை யாவராலும் அறிதற்கு அசக்கியமாயிருக்கின்றது.

அந்தச் சிதம்பர மகிமையைச் சர்வலோக நாயகராகிய சாம்ப பரமேசுவரர் அறிவரேயன்றி மற்றொருவரும் அறியமாட்டார்கள். இதை நான் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன், அன்றியும் எந்தத்தேஜசின் பிரபாவத்தாற் பிரமவிஷ்ணு முதலிய பிரபஞ்சங்கள் விளங்கிவருகின்றனவோ, அந்தத் தேஜசே சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் சிற்சபையின்கண் அனவரதத் தாண்டவஞ் செய்தருளுகின்றது. அதற்குச் சமீபத்தில், மகாதேவியாய், ஆனந்தத்தாண்டவசாக்ஷிணியாய், ஆனந்தப்பெருக்கைப் பரமசிவத்துக்குச் சதாகொடுப்பவளாய்ச் சகலபுவனங்களின் உற்பத்திஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரணியாய், பரமானந்தமாகிய சந்திரோதயத்திற்கு இராத்திரியாய், அன்பர்களுக் கருட்பாலிக்குங் கருணைநிறைந்து ததும்புங் கடாக்ஷ வீக்ஷண முள்ளவ

ளாய், தன்புன்சிரிப்பாகிய முத்துத்தீபத்தால் உலகங்களைப்பிரகாசிக்கச்செய்கிறவளாய் இருக்கின்ற சிவகாமசுந்தரியென்று அருமைத்திருப்பெயர்தரித்து விளங்கும் ஞானசக்தியும், அச்சக்தியைவாமபாகத்திற் கொண்டமர்ந்தருளும் சிற்சபைவாழ்ஈசனும் அச்சிதம்பரமகிமையை ஒருவாறு அறியுந்தரத்தாரோ அல்லவோ அறிகின்றிலேன், பதினெண்புராணங்கள் சொல்லும் க்ஷேத்திரங்களுக்குள் உயர்ந்ததாய்க்கேட்போர்களின் பாவங்களைப் போக்கடித்து முத்திகளை எளிதில் அளிக்கத்தகுந்ததாய் இருக்கின்ற சிதம்பர மகாத்மியத்தைப் பூர்வம்சிவபக்தசிரோமணியாகிய நந்திதேவர் உமாகாந்தராகியபரமேசுவரரின் முகமாய்க் கேட்கப்பெற்றுச் சிவஞான சாம்பவராகிய சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தனர் சனற்குமாரமுனிவர் வேதவித்தாகிய வியாசமகாரிஷிக்கு அனுக்கிரகித்தனர். வியாசபகவானல் அதிரகசியமாயும், உத்தமோத்தமமாயும் விளங்குகின்ற அந்த க்ஷேத்திர மகிமையை எனக்கு அருளப்பெற்றனன். ஓதபோதனர்களே! கேட்பதற்கினியதும் சோபான பரம்பரையாய்க் கிடைத்ததுமான அந்த அற்புத மகாத்மியத்தை உங்களுக்கு நான் தெரிந்தவரையிற்சொல்லுகின்றேன் சிரத்தையுடன் அந்த க்ஷேத்திரமகிமையைக்கேட்டு ஆனந்தமாகிய மணம்வீசும் அம்புஜம்போன்ற அழகிய குஞ்சிதபாதத்தைத் தெரிசித்தவர்கள் திவ்விய ஞானம் வாய்த்து மோக்ஷசுகத்தை அடைகிறார்கள். அசிரத்தையுடன் கேட்டவர்களும் தாங்கள்செய்த பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் என்று சூதாசாரியர் முனிவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கு அருளியபடி சிதம்பரமகிமையைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று,

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பரமசிவம் நந்திதேவருக்கு உரைத்த சிதம்பரமகிமையைச் சூதமகாரிஷி நைமிசாரண்ணிய ரிஷிகட்குக்கூறுகின்றார்.

திருக்கயிலாச பர்வதத்திற்கு சிரோரத்தினமாய் விளங்கும் பரமேசுவரரைச் சிவகணத்தலைவரான நந்திகேசுவரர் நமஸ்கரித்து மிகுந்த அன்புடன் வினவுகின்றார். சராசர ரூபமாகிய இவ்வுலகத்திற் பரிபூரணமாய்க் கருணையுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பவர்

தேவரீரைத்தவிர வேறுயாவரிருக்கின்றார்கள். பெரியதினும்பெரியதாய் சிறியதினுஞ்சிறியதாய் முத்தொழிலுக்கும் முதற்காரணமாகியதேவரீரையன்றி ஒரு சிறுதுரும்பும் அசையவல்லதோ தேவரீரின் அவ்வியாஜ கருணைப்பிரபாவத்தால் அகண்ட சுகப்பேற்றை உலகங்கள் அடைகின்றன. எந்தக்காலத்தில் இப்பசுக்களாகிய ஜீவர்களுக்குத் தேவரீருடைய சரணாரவிந்தசேவை கிடைக்கின்றதோ அக்காலத்திற்றான் பிறவியென்னும் பந்தத்தினின்று விடுபடுகின்றார்கள். கடினமான தவத்தாலும், கால்வருந்த ஓடி ஆடுந்தீர்த்தாடனங்களாலும், வாய்வருந்தச்செய்யும் ஜபங்களாலும், கண்புகையேறப்புரியும்ஹோமாதி கர்மங்களாலும்,காயத்தை இளைக்கப்பண்ணும் உபவாசங்களாலும்; வெகுநாட் படித்துஞ் சந்தேக விபரீதங்கள் ஆறுதவேதாகமசாஸ்திர இதிகாசபுராணங்களாலும், எந்தச்சுகங் கிடைக்கமாட்டாதோ அந்த நிரதிசயானந்தப் பெருஞ்சுகத்தைத் தேவரீர் சரணசேவையின் புண்ணியப்பிரபாவம் ஒருக்ஷணத்திற் கொடுக்கச்சக்தியுள்ளதாயிருக்கின்றது.

தத்துவாதீதமான தேவரீரின் பாதசேவையால்' உலகத்தார் துக்க மற்றவர்களாக ஆகின்றார்கள். எந்த இடங்களிற் சுகரூபமான சரணசேவை கிடைக்கின்றதோ,அந்த இடங்களில் சகலசித்திகளும் உண்டாகின்றன. பதிநான்கு லோகங்களுக்குள் உத்தமமான சிவக்ஷேத்திரங்கள் அனேகம் இருக்கின்றன. அவற்றுட் புண்டரீகபுரம் உத்தமோத்தமமென் றனுக்கிரகித்திருக்கின்றீர். அதின் மகாத்மியத்தைத் தேவரீர்முகமாய் விஸ்தரித்துக்கேட்க மிகவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன் தயைகூர்ந்துஉரைத்தருளல்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். பிரார்த்தித்த நந்திதேவரைக் கருணைமலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் பார்வதிபதியான பரமேசுவரர்பார்த்து மிகுந்தபிரியத்துடன் சொல்லுகின்றனர். மதியிலுயர்ந்த கணசிரேஷ்டனே! நீ அன்புடன் கேட்கப்பெற்ற சிதம்பர மகாத்மியத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றோம். அந்தஅற்புதமகாத்மியத்தை உள்ளபடிசொல்வதற்கு நாமும்அதை உண்மைதங்கிய பக்தியுடன் கேட்பதற்கு நீயுந்தவிர வேறு யாரிருக்கின்றார்கள். நிர்மலமாயும்அதிரகசியமாயுமிருக்கின்ற எமதுரூபத்தை யாவரறிவார்களோ அவர்கள்கூட அச்சிதம்பர மகிமையை அறியுந்தரத்தரல்லர். சிதம்பரம் என நினைத்தமாத்திரற் கோடிஜன்மங்களிற்செய்த மகாபாப சமூகங்களை ஒழித்து வீடளிக்கும் புண்ணிய விசேடம்பொருந்திய அத்தலத்தின் அற்புதப்பெருமையைவர்ணித்துரைக்கஎமக்கும் அசக்கியமெனஎண்ணுகின்றோம்.

பதினான்குபுவனங்களிலுள்ள எமதுக்ஷேத்திரங்களுள் உயர்ந்ததாய் எமது பிரேமைக்கு இருப்பிடமாய் ஒருயோசனை அகலமுள்ளதாய் எம்மையுணர்ந்த பேரறிவாளர் வசிப்பதாய் எமபயத்தை நிவர்த்தி பண்ணுவதாய் விளங்கும் சிதம்பரதலமானது எமதுகயிலாசத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமேன்மையுள்ளது. அத்தலத்தின் ஏழுநிலையமைந் தநான்குகோபுரங்களும் எமது உருவங்களே. அன்றியும்; புண்ணிய ராசிகளாகிற கொடிகள் வளர்தற்குப் பூந்தோட்டமாயும், வித்தைகளாகிற மங்கைகள் வசிக்கும் உப்பரிகையாயும், பாபரூபமாகிற கலிக்குக் காளராத்திரியாயு மிருக்கிற சிதம்பரதலத்தில் ஓர் நிமிஷ காலஞ் சிரத்தையுடன் எவர்கள் வசிக்கப் பெற்றார்களோ அவர்கள் தான் தாண்டற்கரிய சமுசாரசமுத்திரத்தைச் சுலபமாய்த் தாண்டு கிறவர்கள். அவர்கள் தான்பிறந்தபயனையடைந்தவர்கள். அவர்களே எமது பிரியத்திற்குரியவர்கள் ஜன்மமாகிய வினையை விட்டவர்கள். உலகத்தைப் பரிசுத்தஞ்செய்தற்குக்காரணமானவர்கள். அவர்களே எம்மை அனந்தராயும், அபரிச்சேத்தியராயும், லோகாதாரராயும், பிரபுவாயும், நித்தியராயும் ஞானதிருஷ்டியால் உள்ளபடி பார்க்கிறவர்கள். இவ்வாறுபார்க்குஞ்ஞானவான்கள் எம்மாலும்புகழ்தற்குரியவர்கள் மேலான சுத்தஜன்மம் வாய்ந்த அவர்களின் வைபவம் வாக்கினாற் சொல்லி முடியமாட்டாது. அச்சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் ஒருக்ஷணநேரம் வசித்தவர்கள் எமது ரூபமான கயிலாசத்திலெப் போதும் வசித்தவர்களாகின்றார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ்தலமகிமையும், மூர்த்திமகிமையும் உரைத்தது.

புண்டரீகபுர மென்னுஞ் சிதம்பர ஸ்தலமானது வசிப்பவர்களின்பாவங்களைப்போக்குவதில் அக்கினியைப் போன்றதாய், ஞானவான்களான ரிஷிசிரேஷ்டர்களால் வந்திக்கப்பட்டதாய், அனைவர்க்கும் இகபரங்களை ஈதற்குரியதாய், பிரமவிஷ்ணுகணபதிமுதலியதேவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதாய், புண்ணியத்திற்கு எல்லையாய், வேதாகமங்கள் நெடுநாள் முயன்றும் நாடற்கரியதாய், மாயையாம் பந்தத்தை யொழித்துயர்ந்த சிலஞானிகளா லறிவதற்குரியதாய்,ஓர் நிமிஷம் வசிக்கும் புண்ணிய விசேடத்தால் அசுபகரமான ஜெனன மரணங்களை நீக்கிச் சுபகரமான சர்வசித்திகளையுங் கொடுப்பதாய்,

ஜீவகோடிகட்கு நித்தியானந்தத்தை விளைவிப்பதாய்க், கோடி சூரியர்கள் உதித்ததுபோன்ற சிவதேஜசு நிறைந்துள்ளதாய்க், குறைவற்ற சம்பத்தை உடைத்தாயு மிருக்கின்ற எமது பிரேமைக்கு வாசஸ்தானமான சிதம்பரக்ஷேத்திரம் அது எல்லாக்ஷேத்திரங்களுக்கும் முக்தி எம்மாற்சிருட்டிக்கப்பட்டது எக்காலத்தும் யாவராலும் அழிவற்றது. விசேடமகிமைதங்கிய உயர்வைப்பெற்றது.

எம்மை யுள்ளபடி யுணர்ந்த தத்துவ ஞானிகளாலும் பார்வதி தேவியோடு கூடியஎம்மாலும் புகழப்பட்டது. இவ்விதப் பெருமை பூண்ட விராட்டின் ஹிருதயாரவிந்தமாகிய அந்த க்ஷேத்திரத்தில் பக்தர்களுக்கு சுத்தபோத சுகத்தை யளிப்பதற்காக நாம் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்து வருகின்றேம். எமது இடதுபாகத்தை யலங்காரஞ்செய்து வருகின்ற லோகமாதாவான பவானி எமது ஆனந்தப் பெருக்காற் செய்யும் நிர்த்தனத்தை உள்ளபடியே நோக்கிச் சுகிக்கின்றனள். விக்கினங்களாகிற இருட்டிற்குச் சூரியனைப் போன்ற விக்கினேசுவரனும் மிகுந்த அன்புடன் நேத்திரசலனமின்றிப் பார்த்துக்களிக்கின்றனன். பிரம, விஷ்ணு, இந்திரன், லட்சுமி, சரஸ்வதிமுதலிய தேவர்களும் பக்திசெய்து தெரிசிக்கின்றூர்கள் மத்தியந்தனரின் புத்திரராய் ஞானநேத்திரத்துடன் விளங்கும் வியாக்கிரபாதனும், பூமியைத் தாங்கியசிரமும் வியாகரண முடிவிலோங்கியமனமும் பொருந்திய பதஞ்சலியும், வேதாகமங்களின் உண்மையை உள்ளவாறுணர்ந்த மூவாயிரமுனிவர்களும், திடச்சித்தமுள்ள ஹேமவர்ம சக்கிரவர்த்தியும், எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை அன்புடன் தெரிசிக்கப் போகின்றூர்கள்.

எவர்கள் எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தெரிசிக்க வில்லையோ அவர்கள் புழுக்களினுந் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை யடைந்தவர்கள். தெரிசனஞ்செய்யாதவர்களின் புண்ணியக்கூட்டங்களும்பாவங்களாகவே ஆகிவிடும். எமது அருளினூற்கிடைக்குந் திவ்வியநேத்திரத்தால் எமது ஆனந்தத்தாண்டவ தெரிசனையைச் செய்வார்கள். வேதாகமங்களினுட்பொருளை யுணராது பக்தியீனர்களாயும் சப்தார்த்தவாதப் பிராந்தர்களாயுந்திரிகின்ற அவிவேகிகளுக்கு எமது நிர்த்தன தரிசனங் கிடைக்கமாட்டாது.

குறைவற்றதாகிய எமது நிர்த்தண விபவத்தைப் பார்த்தவர்கள்போகத்தைக் கொடுக்கிற சுவர்க்கத்தை யாகத்தால் இச்சிக்கமாட்டார்கள். சித்கனமாயும், மிகுந்த சுகமாயும், அழிவற்ற தாயும், விசேடமேன்மை பொருந்தியதாயு மிருக்கிற சாயுச்சிய முக்தியைப்

கூட மனதினுல் ஓர்பொழுதும் இச்சிக்கமாட்டார்கள். கண்களுக்கு மங்களகரமாகிய எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எவன் பார்க்க வில்லையோ அவன் பாவிகட்குள் தலைமையானவன், பயனற்ற ஜன்மத்தையுடையவன், அறிவில்லாதவன், தர்மமில்லாதவன், முத்திக்குவிரோதமாகிய பாசங்களாற் கட்டுண்டு அனேகந் தாழ்ந்த ஜன்மங்களிற் பிறந்தவருத்தமடைபவன் இதைப்பற்றிவிசேடம் இனிஎன்னசொல்லப்போகின்றேன். அளவிறந்தமகிமையமைந்த அத்தலத்தின்பிரபாவ விலாசத்திலுள்ள சூக்ஷ்மத்தைச் சொல்லுகின்றேம். புண்ணிய விசேடத்தாற்செய்த உக்கிரமான தவத்தோர்க்குக்கிடைப்பதற்கரிய முத்திசுகத்தை எமது சிதம்பரத்தில் வசிப்பவர் அடைகிறார்கள். ஆனந்த ரூபமான நித்திய தாண்டவத்திற்கு விஸ்தாரமான அரங்கமாயிருக்கின்ற அப்புண்டரீகபுரம் எம்மால்நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்றுவிஸ்தாரமாக இம்மகத்துவத்தைப்பூர்வம் அன்பு மிகுந்த நந்திதேவருக்குப் பரமேசுவரர் அனுக்கிரகித்தனர் அந்தத் திவ்விய மகத்துவத்தைச் சிவஞான சுகம் வாய்த்த தபோதனர்காள்! நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். மிகுந்த பக்தியுடன் உகந்து கேளுங்கள், நிரதிசயானந்தமான மோக்ஷ சுகத்தை வேண்டுபவர்கள் சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து ஞானசக்தியுடன் ஆனந்தத் தாண்டவஞ்செய்யும் மகாதேவனைத்தரிசித்து நியமத்துடன் வசித்தலைத்தவிர வேறுசாதனங்கள் இல்லை என்று உரைத்துப் பரமசிவம் நந்தி தேவருக்கு உரைத்த தீர்த்த மகிமையை சொல்லத்தொடங்கினர்.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தமகிமையுரைத்தது.

அன்புமிகுந்த நந்திதேவனே!

புண்டரீகபுரத்தில் ஆத்மாநந்தத்தைப் பிரகாசஞ் செய்துக்கொண்டு நிர்த்தனம்புரியு மெம்மை இடைவிடாது ஆனந்தவல்லியான சிற்சக்தி பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறாள். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எம்மைத் தெரிசிக்கும் பக்தர்களுக்கு நிமிஷந்தோறும் அனுக்கிரஹஞ் செய்துவருகின்றேம், அவ்விடத்தில் ஒருக்கால் நம்மைப்பார்த்த ஜீவர்கள் தாங்கள்செய்த பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் அத்தலத்திற் செய்யப்படும் ஹோமம் தானம் ஜெபம்

முதலியவைகள் சிறிதாயினும் அளவிறந்த புண்ணிய பலனைக் கொடுக்கத்தக்கவைகளாம். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் சிவகங்கை யென்று பேர்புனைந்து விளங்கும் அற்புத மகிமையுள்ள ஓர் தடாகமிருக்கின்றது கோடிஜன்மார்ஜிதமான பாவசமுகங்களைத் தனது மகாத்மிய புண்ணிய சிரவணத்தினுற் போக்க வல்லமையுள்ள அச்சிவகங்கையின் தென்கரையில் நாம் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்து வருகின்றோம். அத்தீர்த்தம் உலகின்கண்ணுள்ள எல்லாப் புனிததீர்த்தங்களிலும் மிகப்புனிதமுடையது புண்ணியத்தை விருத்திசெய்து வீடளித்தற்குப் பெரிய காரணமானது. தங்கமயமான பங்கயமலர்ந்து எங்கும்மணம்வீசும் அத்தீர்த்தத்தில்பக்தியில்லாது விளையாட்டாகவாயினும் அருந்தல் குளித்தல் ஸ்நான முதலியவைகள் செய்தவரைப்பார்த்த எமனுடைய இருதயம் நடுங்குகின்றது. அவர்களுடைய வரவை நினைத்து எமதுவுலகம் விசாலத்தை அபேக்ஷிக்கின்றது. புண்ணிய நிறைந்த அத்தீர்த்தத்தில் ஒருக்கால் ஸ்நானஞ்செய்தவன் பிறகு எத்தலத்தில் எவ்விதமாயிருப்பினும் எமது லோகத்தை யடைகின்றனன். அதில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்றம்பலத்தில் நர்த்தனஞ்செய்யும் எம்மைத்தெரிசித்துச் சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை ஆயிரத்தெட்டு உருஜெபித்தவன் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு எமது ரூபத்தை யடைகின்றனன். மேஷசங்கர மணத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் உடனே மகா பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள் ஆனிமாச பிரவேசத்திலும் அந்தமாசத்திய கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியிலும், ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் அளவிறந்த சிவபுண்ணியங்களை அடைகின்றார்கள். துலாமாசத்தில் உத்திரநக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் ஜனனமரணத்தினின்றும் நீங்குகிறார்கள். தைமாசத்தில் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் தேவர்கட்கெல்லாம் தலைவனுவார்கள். பங்குனிமாசத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்களெமது சாரூப்பியத்தை யடைகிறார்கள். வெள்ளிக்கிழமையில் ஸ்நானம் பண்ணினவர்களின் புண்ணிய விசேடத்தை எம்மாலுஞ் சொல்லமுடியாது. மாசிமாசம் கிருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமியில் ஸ்நானஞ்செய்து பிதுருகுலங்களில் நூறுகுலங்களைமோக்ஷத்திற் சேர்க்கிறார்கள். ஆவணிமாசத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துதர்ப்பணஞ்செய்தவர்கள் 21-குலங்களைத் திருப்திசெய்விக்கிறார்கள். மார்கழிமாசத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்திலாவது கிருஷ்ணபக்ஷத்திலாவது பிதுருக்களை உத்தேசித்து அச்சிவகங்கைக்கரையில் சிரார்த்தஞ்செய்தவர்கள் 7-குலங்களைத் தாரணஞ்செய்விக்கிறார்கள். சங்

திரசூரியர்களுடைய கிரஹணகாலங்களிலும், திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து சிரார்த்தம் புரிபவர்கள் கதியற்றவர்களாய்ப் பசியாலுந் தாகத்தாலும் வருந்துகிறவர்களான தமது குல பிதுருக்களைப் பிரமகற்பம் வரையில் நித்திய திருப்தர்களாகச் செய்கிறார்கள். அப்புண்ணிய தடாகக்கரையில் பிராமணபோஜனஞ் செய்துவைப்பவர்கள் தனது வம்சங்களுடன் எமது சாயுச்சியத்தை யடைகிறார்கள்.

கணோத்தமனான நந்திதேவனே! இவ்வித மகிமைபொருந்திய சிவகங்கையை உடைத்தான எமது சிதம்பரத்தில் வசிக்கும்படி பிராமணோத்தமர்களுக்குஞ் சிவஞானிக்கும் கிருகங்கள், மடங்கள் கட்டிக்கொடுப்பவர்கள் சம்சார பயத்தினின்று நீங்கி எமது சாரூபத்தை யடைகிறார்கள், அநேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களிருந்தாலன்றிச் சிதம்பர க்ஷேத்திரவாசங் கிடைக்கமாட்டாது அந்த க்ஷேத்திரம் மனிதர்களின் பாவ நிவர்த்திக்காகவே ஆதியில் எம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது அதனால் அதற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரம் எவ்வுலகங்களிலுமில்லை. அந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு முக்கிய காரணமானவர்களாயும் அமிர்தம்போன்ற குணத்தை உடைத்தானவர்களாயுமிருக்கிற திருஸஹஸ்ரமுனீசுவரர்களின் மகாத்மியத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

திருஸகஸ்ரமுனீசுவரர்களின் மகிமையுரைத்தது.

மதுரமான வாக்கினாற் சரஸ்வதியைப் போன்றவர்களும், சுத்தஜன்மத்தைப் பெற்றவர்களும், வேதாத்தியயனஞ் செய்வதிற் பிரமதேவருக்குச் சமானமானவர்களும், தக்ஷிணைகளோடு கூடிச் செய்யும் யாகங்களால் தேவதைகளைத் திருப்திசெய்விப்பவர்களும், வஞ்சனையில்லாத மனதுடன் எமது பூஜையைச் செய்பவர்களும், சடையிற் சந்திரனும், நெற்றியில் நேத்திரமும், வாமபாகத்திற் பார்வதியும் இலாது எம்மைப்போல விளங்குகிறவர்களும், கிருபாகடாக்ஷத்தில் லட்சுமியையும், சித்தத்தில் சாந்தத்தையும், தேகத்திற் காந்தியையும் எப்போதும் உடைத்தானவர்களும், பாக்கியசாலிகளாகிய தங்களைத் தெரிசிப்பவரின் பாவங்களைப் போக்குகிறவர்களும், சத்திய சங்கற்பவான்களும், அக்கினியைப்போல் ஜொலிக்கின்றவர்க

ளும், தர்மமாகிற பர்வதத்தின் சிகரத்தை யடைந்தவர்களும, பாவ மாகிய இருட்கூட்டங்கட்கு சூரியர்களும் நிர்பீஜ யோகானுஷ்டா னஞ்செய்வதினல் நிர்மல ஞானத்தை யளிப்பவர்களும், எமது சுயரூபத்தை இடைவிடாது மனதில் நோக்கிக்கொண்டு அளவி றந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவர்களும், நிர்மலமான வாக்கி ளுல் உச்சரிக்கும் அக்ஷரங்களால் காரணமின்றி மனிதர்களின் பாவங்களை சமூலநாசஞ் செய்பவர்களும், வித்தைகளாகிற யுவதி கட்கு நாயகர்களும், சாஸ்திரங்களாகிற சமுத்திரங்கட்குச் சந் திரர்களும், ஆகமங்களாகிற பூந்தோட்டங்கட்குக் குயில்களும், அதி திபூஜைக்கு யோக்கியர்களும், ஷட்கருமங்களை நியமத்துடன் செய் பவர்களும் சத்தியம், ஆசாரம், சுத்தி இவைகளையே உருவமாகக் கொண்டவர்களுமான திருஸகஸ்ர முனீஸ்வரர்களுள் நாமும் ஒருவ ராகயிருந்து அவர்களோடு கலந்து வசித்துச் சந்தோஷமடைகின் ரோம். அவர்கள்தான் எமது வைபவத்தை அறிவார்கள். அவர்க ளுடைய உத்தம வைபவத்தைச் சிறிது நாமறியமாட்டோம், அவர் களது கிருபாதிருஷ்டியின் வீக்ஷணமானது வெகுகாலஞ் செய்யுந் தபோபலனைக் கொடுக்கின்றது. அவர்களை நினைத்தமாத்திரத்திற் பாவங்களெல்லாம் விலகிவிடுகின்றன. அவர்கள் தங்கள் சக்தி விசே டத்தால் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை இரக்ஷிக்கிறார்கள் வாக்குக்குஎட் டாத சிதம்பரமகிமையை அவர்கள்தான் அறிவார்கள். மாயாரகித ர்களாயும், பெருமைபொருந்திய எமது அனுக்கிரகத்திற்கு உரியவ ர்களாயும் விளங்கும் அவர்களே எமது சக்தியை உள்ளங்கை நெல் லிக்கனிபோலே அறிபவர்கள். சகல சம்பத்துகட்குங் காரணமாகிய விபூதியின் மகாத்மியத்தையும், தாரணவிதியையும், எமதுபூசையின் நியமங்களையும், அதின் விபவத்தையும், நிர்மலமான சித்தத்தால் அறிகிறார்கள் ஒப்பில்லாத மகிமைபொருந்திய அம்மூலலிங்கத்தில் நாம்வசிக்கும் ரகசியத்தை அவர்கள்தான் அறிவார்கள், சகலசம்ப த்துகளுக்குக் காரணமாயும் குறைவற்றதாயுமிருக்கிற க்ஷமைக்குத் தங்கள் தங்கள் சித்தங்களை வசிக்குமிடமாகச் செய்துக்கொண்டு சுகி க்கின்றார்கள். விபூதியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவர்களின் திருமே னிதெரிசனமே யாவர்க்குஞ் சிரமமன்றிக்கிடைத்ததவமாகும். அவ ர்களின் தெரிசனமே கால்வருந்திச்செய்யாத தீர்த்தாடனம் அவர்க ளின் தெரிசனமே சகலசிவக்ஷேத்திரவாசம். இவை உண்மையே யாம். இந்தப்படி எவர்கள் அவர்களைஎண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் எனக்குப் பிரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள், அப்புண்ணியமுனிவ

ர்களின் சந்தோஷத்திற்காகவே கனகசபையில் ஆனந்தநடனஞ்செய்து வருகின்றேம். விளையாட்டிலும் வேதாகமங்களின் பழக்கமுள்ளவர்களும் என்னையேகதியாக அடைந்தவர்களுமான அவர்களுக்குச்சமமாகச் சொல்லுதற்கு எம்மைத்தவிர இம்மூவுலங்களிலும் மற்றெவ்வுலகங்களிலும் ஒருவருமில்லை வெட்கத்தினலாவது பயத்தினலாவது காமத்தாலாவது மோகத்தாலாவது கோபத்தாலாவது எதிர்ச்சையாலாவது எவன் எம்முடைய தாண்டவ தரிசனஞ் செய்கிருனே அவன் எமது தெரிசனமாத்திரத்தில் முத்தியை யடைகிருன் பாவனுபக்தியுடன் தெரிசிப்பவரின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ எமது ஆனந்தத் தாண்டவத்தை அந்த க்ஷேத்திரவாசிகளான திருஸகஸ்ர முனீசுவரர்கள்தான் முழுதும் அறிவார்கள் என்று ஐயுருவாய் அன்புபூண்டொழுகும் அற்புத நந்திதேவருக்குச்சந்திர சூடரான பரமசிவம் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடிநைமிசாரண்ணியவாசிகளான தபோதனர்களே! உங்களுக்குநான் அனுக்கிரகித்தேனென்று சூதமகாரிஷி அருளிச்செய்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆருவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தன மகரிஷி உற்பத்தியும், அவர் சிதம்பரக்ஷேத்திரம் அடைந்ததுமுரைத்தது.

இவ்வாறு கூறிய சூதமகரிஷியை நோக்கி நைமிசாரண்ணியவாசிகளான ரிஷிசிரேஷ்டர்கள் கேட்கத்தொடங்கினர்கள். சிவபக்தசிரோமணியாகிய மாத்தியந்தினர் முற்காலத்தில் எவ்விதமாகத் தபசுசெய்தனர் அடைதற்கரிய வியாக்கிரபாதத்தை எதற்காக எப்படியடைந்தனர். பரமேசுவரரால் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனம் எவ்வாருகக் கிடைக்கப்பெற்றனா. அந்த அற்புத சரித்திரங்களை விஸ்தாரமாகக் கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றேன். தயைகூர்ந்து உரைத்தருளல்வேண்டும் என்றுபிரார்த்தித்த தபோதனர்களைச்சூதமகரிஷி கண்குளிரப்பார்த்து மனங்குளிரச்சொல்லத் தொடங்கினர். தவத்திலுயர்ந்த ரிஷிகளுக்குள் முந்தினவராயும், சதாபிரமநிஷ்டையும், தர்மம், தயை, தபசு, சாந்தி, சத்தியம் இவைகட்கு உற்பத்திஸ்தானமாயும் தன்னுடைய தபோவிசேடத்தாற் பெரிதாகியபூமண்டலத்தைப் பரிசுத்தஞ்செய்பவராய் மத்தியந்தினரென்று மகிமைய

மைந்த திருநாமமுடையவராயும் மகரிஷி ஒருவரிருந்தனர். அம்மக ரிஷியினிடத்தில் உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின் துக்கங்களைநீக்கிச் சிவஞானச் செல்வமுடையவர்க ளாக்கும்படி அக்கினியினிடத்தில் அக்கினிஜனித்ததுபோல் தேஜோவானுன ஒரு புத்திரன்பிறந்தான். தாம்செய்த தவமெல்லாஞ் சேர்ந்து ஒருருவெடுத்ததைப் போன்ற அக்குழந்தையை அன்புடன்நோக்கி அப்புத்திரசிகாமணிக்கு ஜாத கர்மஞ்செய்து மாத்தியந்தினரென்று திருப்பெயர் தரித்துக் குலத் திற்குரிய அன்னப்பிராசனம், சௌளம், உபநயனம் முதலிய சுபகர் மங்களைச் சிறிதுந் தவறாது அந்தந்தக் காலங்களிற் செய்து முடித் தனர். பின்பு அங்கபதக்கிராமங்களோடு கூடிய பேதங்கள் முத லிய பதினன்கு வித்தைகளையும் எளிதிற் கற்பித்தருளினர். ஜனன மரண துக்கமாகிய பாசத்தை யறுத்தற்குக் காரணமாயும் சைவதே ஜோமயமாயும் பெருமைபொருந்தி விளங்கும். ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை எப்போதுஞ் செபம்பண்ணும்படி யதாவிதியா யுபதேசித்து இனி எந்தவிடத்தில் எந்தமூர்த்தியை உத்தேசித்துத் தவஞ்செய்து ஆத்ம லாபத்தை யடைதற்கு உனக்கு எண்ணமோ, அதை யுரைப்பாயா கில் அதற்குவேண்டிய மார்க்கங்களைச் சுலபமாகச் சொல்லுகின் றேனென்றனர். இவ்வாறு கூறிய அருமைத் தந்தையை அன்புடன் வந்தித்து அவர் கருணையைச் சிந்தித்து அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் கேட்கத் தொடங்கினர். என்னை ஜனிப்பி த்து எல்லா வித்தைகளினையு முணர்த்திய உண்மைக் குருவே! எத் தவம் உலகத்தோர்க்குச் செய்யற்கரியதும், சர்வசித்திகளையுங் கொடுத்தற்குரியதும், மிகப்பெரியதும் சம்சாரமாகிய சமுத்திரத் தினின்றுங் கரையேற்றுவதும், துக்கத்தினின்றும் நீக்கி இடை விடாத ஆனந்தத்தை யளிப்பதும், அம்பிகாபதியாகிய பரமசிவத் தை பூஜிப்பதுமாய் இருக்கின்றதோ அந்த நிர்மலதவத்தை விஸ் தாரமாக எனக்கு உரைத்தருளலவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த னர். பிரார்த்தித்த புத்திரமணியின் அற்புதத் திருவார்த்தையைக் கேட்டபிதாவாகிய மத்தியந்தினர் சொல்லுகின்றார். புத்தியிலுயர் ந்த புதல்வனே! பனிநிறைந்த ஹேமந்தகாலத்திலும் குளிர்மிகுந்தசி சிரகாலத்திலும், மழைமலிந்த வருஷகாலத்திலும் மன்மதனது கர்வ த்திற்கு இடமாகிய வசந்தகாலத்திலும், கொடிய வெப்பமிகுந்த கிரீ ஷ்மகாலத்திலும், சூரியகிரஹண முதலியவைகள் மிகுதியாயுள்ள இராத்திரிகளிலும், ஆழ்ந்தசல மத்தியிலு முயர்ந்தபர்வத சிகரங்க ளிலும், மேன்மையான சிவக்ஷேத்திரங்களிலும், கண்ணுறைமையாதட

ர்ந்த காடுகளிலும், குளிர்மிகுந்த நதிக்கரைகளிலும். தளிர்நிறைந்த மரத்தினிழல்களிலும், மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும், குவிந்த அரும்புகளாலும்நிறைந்தகிளைகள் பொருந்தியமரங்கள்நெருங்கிய சோலைகளிலும், தவத்திற்குயோக்கியமாயும் மனதிற்குச் சிலாக்கியமாயுமிருக்கின்ற அன்னியதேசங்களிலும் நிச்சல சித்தர்களாய்த் தவஞ்செய்துக்கொண்டு கிழங்கு, வேர், பழங்கள், மரத்திற் பழுத்துதிர்ந்த சரக்குகள் ஜலம் காற்று இவைகளை ஜீவதாரணார்த்தம் ஆகாரஞ்செய்து வியவகாரம் விடுத்து பிர்மதியான பரனையிருக்கின்ற தபோதனர்கட்குப் பிரமலோகபிராப்தமான பதவிமட்டுங் கிடைக்குமேயன்றி புனராவர்த்தி ஜன்மமற்றதான சிவசாயுச்சியங் கிடைக்கமாட்டாது. சிவசாயுச்சியத்தை இச்சிப்பையேயாகில் உமாகாந்தரான பரமசிவத்தின் சரணாரவிந்தத்தைப் பூஜித்தல்வேண்டும். அப்பூஜையைப் பக்தியுடன் செய்வையேயாகில் அதுபாசபந்தங்களை நீக்கி அழிவற்றதாய் ஆனந்தமாய்விளங்கும் பரமுத்தியைக்கொடுக்கும். இதரமான தபசுகளிலொன்றும் நீ செய்யவேண்டுவதில்லையென்றுகூறி தந்தையின் அமுதந்ததும்பும் அரியவசனத்ஸத சிவபூசைசெய்வதற்கேயமைந்த திருமேனியையும் பரமசிவத்தின் திவ்விய சரித்திரங்களைகேட்பதிற் சிரத்தையும் பாவிப்பதில்இனிமையும் பொருந்திவிளங்கும் பெரியமதியினையுடைய மைந்தனாகியமாத்தியந்தினர் அகமலர்ந்து கேட்டுமுகமலர்ந்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றனர். சந்திரனைச்சடையிற்புனைந்தும் அபாரக்கருணையைத் தமக்குரிய வடிவமாயமைந்தும் விளங்குகின்ற பரமேசுவரன் இந்தவுலகத்தினுள் எந்தக்ஷேத்திரத்திற்பூசித்தால் எளிதில் பிரத்தியக்ஷமாகுவரோ அந்தவுத்தமக்ஷேத்திரத்தையெனக்கு உரைத்தருளல்வேண்டும். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எனது ஜன்மநிவர்த்தியின்பொருட்டுத் தேவரீர் அனுக்கிரகித்தபடி தவஞ்செய்யச்செல்லுகிறேனென்னலும், பிதாவாகிய மத்தியந்தனர் தனது அருமைப் புதல்வனைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்துச் சொல்லுகின்றனர் சிறிய வயதிலேயே பெரிய தவத்தில் மதியைப்பதித்த மைந்தனே! எல்லாப் பிரபஞ்சங்களுந் தயாநிதியான சிவபெருமானுடைய சந்நிதியாகும். அவரைவிட்டுவிலகிய ஜகத்தானது ஓரிடத்துமில்லை. அவரைத் தவிர்த்து இவ்வுலகத்தை வேறாக நினைப்பவர்கள் சித்தபக்குவமில்லாதவர்களாய் அனேகஜன்மங்களிற் பிறந்து அஞ்ஞானிகளாய்ப் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களே விருதாவானஜன்மத்தை அடைந்தவர்கள். கீடத்துக்கு ஒப்பானவர்கள். பாபவிருத்திற்குக் காரணமானவர்கள். எங்கும் நிறைந்த பரமசிவம் எங்கும்

நிறைந்திருப்பினும் அவ்விதமாய்ப் பாவித்தலருமையாதல்கொண்டு தமது கருணைப்பெருக்கால்சரீரமுழுதும்வியாபித்திருக்கின்ற ஆத்மாவிற்கு இருப்பிடமொனறிருத்தல்போல இவ்வுலகின்கண் ஓர்அற்புத க்ஷேத்திரத்தில் இடைவிடாது சான்னியத்தியமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தத்தலமானது தேவர் முனிவர் மனிதர் முதலியவர் எல்லோராலும் பூசித்துத் துதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அம்மகிமை தங்கிய தலத்தை யுனக்கு உணர்த்துகிறேம் நவகண்டமாய்ப் பகுக்கப்பட்டும், குலபர்வதங்களாற் சூழ்ந்த லோகாதாரமான மகாமேருவாற் றரிக்கப்பட்டும், நவரத்தினங்கள் நிறைந்த சமுத்திரங்களாற் சூழப்பட்டும், புண்ணியமாகிய விதை முளைப்பதற்குரிய இடமாய் ஏற்பட்டு மிருக்கின்ற இப்பூமியின் எல்லை கைலாசபதியே நூறுண்டுரைக்கினுஞ்சிறிதும் முடிவுபெறமாட்டாது. அவ்வளவு விஸ்தார விசேடம் பொருந்திய புண்ணிய பூமியில் வசிக்கும் மகாத்மாக்களுக்கு முத்தியை அளிக்கும் வண்ணம் அளவிறந்த வடிவமும் நாமமுந்தரித்து அளவிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில்கிருபாசக்தியுடன்பரமேசுவரர் எண்ணிறந்தவிளையாடல்களைச் செய்தருளினர். அத்தகையதலங்கள் எவற்றினும் உயர்ந்ததாய் வேதாகமங்களில் உத்தமமென்று கூறியதாய் தவத்தைவிசுத்தி செய்வதாய் தில்வவனமென்று பிரசித்திபெற்றதாயுள்ள ஒரு திவ்வியதலமிருக்கின்றது. அதனடுவே ஆலடியின் பாதாளலோகத்தின்கீழ் தேஜோமயமான சிவபூமியினின்றுந் தோன்றி மூலஸ்தானேசுவரரென்று பேர் புனைந்து விளங்கும் சுவயம்புலிங்கமே உனது அன்பு மிகுந்த பூஜையைக்கொண்டருள்பவர் என்று வாசஃதிக்ஷை செய்தருளினர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திரமகிமைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக வால்கலியின் கதையை யுரைத்தது.

இவ்வாறு அநுக்கிரகம்பெற்றுப் பக்திபெருகிய மனத்துடன் நிற்கும் புத்திரனைப் பிதாவாகிய மத்தியந்தின மகரிஷி பார்த்து அந்த க்ஷேத்திரமகிமையால் தேவேந்திரன் அசுரர்களை ஜெயித்துத் துன்பம்நீங்கி இன்பமடைந்த திவ்விய சரித்திரத்தை யுரைக்கின்றேன் சிரத்தையுடன் கேட்பாயாகவென்று பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

தேவகந்தர்வ ராக்ஷதர்களாலுஞ் செயித்தற்கரிய உரத்தையுஞ் சிவன் கொடுத்த வரத்தையும் வால்கலியென்று பிரசித்தமான பெயரையும்பெற்றுவிளங்கிய அசுரனொருவன் இருந்தனன். அவனுடைய பராக்கிரம விசேடத்தாற் பூமண்டலமுழுமையும் செயித்து ஏகச்சக்கிராதிபதியாய் அரசுசெலுத்தி வருகிறபோது தேவலோகத்தையும் செயித்தற்கு எண்ணங்கொண்டு தன்னுடைய நால்வகைசைன்னியங்களுடன்புறப்பட்டுச் சுவர்க்கலோகஞ்சென்று இந்திரனை யுத்தத்திற்கழைக்க அவனுந்தனது அமரசைன்னியங்களுடன் வந்து அசுரேசனை எதிர்த்தனன். இருவரும் அஸ்திரசஸ்திரங்களால் அதிக ஆக்ரோஷத்துடன் இரவுபகல்தோன்றாமல் பதினாயிரம்வருடம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்த யுத்தத்திலுண்டான ரத்தப்பிரவாகத்தால் பூமண்டலமுழுமையுஞ் சேறாகியது. இறந்த சைன்னியங்களுடைய அஸ்திகளெல்லாம் மேருமந்தரமுதலிய பர்வதங்கள்போற் குவிந்துவிட்டன. சைன்னியங்களையிழந்தும் அசுரேசுரனும் அமரேசனுந்தங்கள் சவுரியங்களை இழக்காமல் பின்னும் ஓராயிரம் வருடம் யுத்தஞ்செய்துகடைசியில் வால்கலி பராக்கிரமத்திற்கு இந்திரன் எதிர்நிற்கச் சக்தியற்றவனாய் அபஜயத்தையும் எஞ்சியசைன்னியத்தையும் கைக்கொண்டு இனிலோகநாதனான லட்சுமிகாந்தனைத் தவிர வேறு ரக்ஷகர் ஒருவருமில்லையென்று பயந்தமனத்துடன்கூடிய இந்திரன் மிகுந்தவேகத்தோடு சுவேதத்துவிபத்தை யடைந்து பாற்கடல் மத்தியில் ஆதிசேஷதம்பத்தில் பூமகளாகிய மின்னல்விளங்க யோகநித்திரை செய்யுங் கருமுகில்வண்ணனைப் பெருமுகில்வாகனன்கண்டு நமஸ்கரித்து ஆயிரங்கண்கள்பெற்ற பலனைப்பெற்றோமென்று கண்குளிரப்பார்த்து வேதமந்திரங்களால் நாவாரஸ்தோத்திரஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கைகட்டிநிற்குஞ் சதமகனுடைய தீனவசனத்தைக் கேட்டபரவாசுதேவன் திடீரெனயோகநித்திரையையும் சேஷதற்பத்தையும் விட்டெழுந்து கருணைக்கண்மலர்ந்து பிரியத்துடன்நோக்கி, ஹே இந்திராணி மணாளா! நீயும் உன்னைச்சூழ்ந்த தேவர்களுஞ் சுகமா? நீங்கள் உங்கள் அதிகாரங்களைக்கிரமமாகச் செலுத்திவருகின்றீர்களா என்று குசலப்பிரசினஞ்செய்து நீ இப்போது உனது சுவர்க்கலோகத்தைவிடுத்து வாடியமுகமுந்தேடியமனமுமுடையவனாய் உன்பரிவாரங்களுடன் இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணம் என்னையென்று நாரணன் கேட்டலும், அமிர்தருவஷம் பொழிந்ததுபோன்ற அவ்வருமைத்திருவார்த்தையை அமரேசன் கேட்டுசெவியாரப்பருகி நாவாரச்சொல்லுகின்றனன். தேவர்கள் நடு

ங்கும்படியான பலத்தையும்பெரியவரத்தையுங் கரியகண்டனுகிப்
பரமசிவத்தின் கிருபையினுற்பெற்ற வால்கலி யென்னும் அசுரனுல்
என்வலியை இழந்து அபஜயமடைந்தனன். அவனுடைய துவஜம்
தேவரீரது கிருபைக்குரிய எனது லோகத்தி லாடுகின்றது, அதைநி
னைத்த என்மனம் வாடுகின்றது, ஜயத்தை வேண்டி மூவுலகளந்த
தாளத்தைத் தேடுகின்றது, அசுரபயத்தைநீக்கி எனையாண்டருளல
வேண்டும். துஷ்டனுன மதுவைக்கொன்றமதுசூதனு! இரணியாக்ஷ
இரணியகசிபுமுதலிய அசுரர்களை அலக்ஷியமாயழித்த அரிவாசுதே
வாயென்று பிரார்த்தித்தனன் பிரார்த்தித்த இந்திரனுடைய தீனவச
னத்தை தீனதயாளுவாகிய கண்ணன்கேட்டுப் புன்னகைசெய்து
சொல்லுகின்றனர். நீ உரைத்தவால்கலியென்னும் அசுரன் பரமசிவ
த்தைநோக்கி நெடுநாள் தவம்புரிந்து பெறுதற்கரியவரத்தையும் பல
த்தையும்பெற்று ஜயத்திற்குரியனுயிருக்கின்றுன். அவனைச் சமயம்
பார்த்துநாம் ஸம்ஹரிக்கின்றேம். நீ பூலோகம்சென்று உமாகாந்த
ரான பரமேசுவரனைக்குறித்துச் சிக்கிரத்தில் சித்தியைத் தருவதான
புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் உறுதியான தவத்தைச் செய்தாலன்றி
அசுரேசனுடைய பலங்குறைந்து வதமாகமாட்டான் ஆதலால்
விரைவில்தவஞ்செய்தற்குச்செல்லுகவென்றனும், இந்திரன் சொல்
லுகின்றனன். சுவாமி! உலகின்கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களில்
எது உயர்ந்தது, எதில்தவஞ்செய்தால் சிக்கிரத்தில் சித்தியைத்த
ரும், அதை அனுக்கிரகித்தல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனும்,
ஹே! இந்திரா! சர்வசித்திகளுக்குங் காரணமாய் ஆரணங்களுரைத்
ததுவாய் க்ஷேத்திரம், தீர்த்தம், மூர்த்தி மூன்றினுலுஞ் சிறந்து
ஓங்கியதாய், தில்லவனமென்று பெயரைத் தாங்கியதாய் உள்ள
ஒரு திவ்வியக்ஷேத்திரமிருக்கின்றது. அந்த க்ஷேத்திரத்தில் உலக
த்தின் நன்மைக்காகவும் பார்வதியின் நயனங்கண்டுகளித்து மகோ
ற்சவத்தை அடைவதற்காகவும் ஸர்வாத்மாவான பரமேசுவரர் ஆன
ந்தத்தாண்டவஞ்செய்துவருகின்றனர். அந்தக்ஷேத்திரத்தில் நீவி
ரைவிற்சென்று அசுரவதார்த்தம் அருமையான தவத்தை உறுதி
யாகச் செய்தல்வேண்டுமென்று ஜனார்த்தனனுரைத்தனர். ஜனார்த்
தரின் இனந்தங்கிய இனியவசனத்தைக்கேட்ட இந்திரன் சொல்லு
கின்றனன். என்னைரக்ஷிக்குங் கருணைநிறைந்த கேசவத் தெய்வமே!
தேவரீர் கூறியவண்ணந் தில்லவனஞ்சென்று தவஞ்செய்தற்கு என்
மனஞ்செல்லினுங்காலெழவில்லையே அசுரனுலடைந்த பீதி சிறிதும்
என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்க நானெவ்விதமாய்த்தவஞ்செய்யப்போகி

ன்றேன். தேவரீரைவிட்டு ஓரிடத்திலும் போகேன்ஜகத்ரக்ஷகரான தேவரீர் தயைகூர்ந்து எனக்குத்துணையாக என்னுடன்கூடத் தில்லவனம் வந்து அசுரனால் எனக்கு யாதொரு துன்பமுமில்லாமல் ரக்ஷித்தருளுவீரேல் தவஞ்செய்தற்கு என்மனஞ் சலியாதிருக்கும். யானும் சிவானுக்கிரகத்தால் சத்துருவை ஜெயித்துச் சுகிப்பேனென்று வேண்டலும், ஹே சதமகா! நாம் கூறியபடி தவஞ்செய்தற்குச் சீக்கிரம் நீ செல்லல் வேண்டும். நாமும் வந்திருந்து ரக்ஷிக்கின்றோம் என்று அச்சுதன் அருளிச்செய்ததை அமரேசன் ஆனந்தத்துடன் கேட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்ததேவர்களுடன் தில்லவனம்வந்து தவத்திற்காக ஆசிரமம்அமைத்துக்கொண்டு பரமசிவத்தை நோக்கி யருந்தவம்புரியத்தொடங்கினன். தேவர்களுமவ்வாறே தனித்தனி ஆசிரமம் இயற்றிக்கொண்டுதவஞ்செய்தார்கள். சரணமடைந்தோரை ரக்ஷிக்கும் அவ்வியாஜகருணாமூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும் ஆனந்தத் தாண்டவதெரிசனம் பார்ப்பதற்கு இயற்கையாகவே அபேக்ஷையிருப்பினும் இந்திரனுக்குச் சொல்லியபடி போய்க் காத்தலைவியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு உடனேதாம் வாசஞ்செய்யுந் திருப்பாற்கடலைத் தமது பாயலாகிய ஆதிசேஷனுடன் தில்லவனஞ் செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்து லோகமாதாவானலக்ஷ்மீசமேதராய்த் தாமும் தில்லவனம்வந்து தேவர்கள் துதிக்கமகாதேவரிடம் ஆனந்தத்தாண்டவதெரிசனத்தை யோகநித்திரைசெய்துக்கொண்டு மிகுந்த களிப்புடன் வசித்தனர்.

இவ்வாறு நெடுநாட் சென்றதின்பின் தபசு செய்துக்கொண்டிருக்கும் இந்திரனுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதினவரும் சிதம்பரமகிமையைத் தானே தவஞ்செய்து பரமேசுவரரால் வாசஸ்பதியென்று பேர்பெற்றிருந்தவரும் தாம் ஆனந்தத்தாண்டவ போதத்திலிருப்பதினால் விஷ்ணுவைக்கொண்டே தம்மைத் தெரிசிப்போர்கட்குச் சர்வசத்திகளையுங் கொடுக்கும்படி பரமசிவம் அனுக்கிரகித்திருக்கு முண்மையை உணர்ந்தவருமான தேவகுரு இந்திரனுக்கருகில் வந்து, ஓ ஸஹஸ்ராக்ஷனே! நீ இந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் தவஞ்செய்த பிரபாவத்தால் அசுரர்கள் பலங்குறைந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் வதமாவதற்கு சீக்கிரசித்திகரமாகிய ஒருவ்ரதத்தை அநுஷ்டித்தல் வேண்டும். அந்த விரதம் உத்தமமானது. அசுரவைரியாகிய விஷ்ணுவைக் குறித்துச் செய்யவேண்டுவது. அசூன்யசயனமென்று பெயருள்ளது. அதை பத்தியுடன் இந்தக் கிருஷ்ணபக்ஷ துவிதியையிற் றொடங்கி விஷ்ணுவை விக்கிரகரூபமாய்ப்பிரதி

ஷ்டை செய்து அபிஷேகித்து மாதவாவென்னு மாதவி முதலிய புஷ்பங்களால்அர்ச்சித்து இனிமையான நைவேதனங்களும் வாசனையுள்ள தூபதீபங்களும்கொடுத்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நான்குமாதம் பூஜித்துக் கார்த்திகை மாதத்தில் உத்தான ஏகாதசி தினத்தில் ஸ்ரீஹரியின் பூஜையை முடித்து மறுதினத்தில் பிரமரிஷிகளுக்கு திருப்தியான போசனஞ்செய்வித்து விரதத்தைசமாப்திசெய்குவையேல், பகைவனைமுடித்து ஆகண்டலனுக கிரீடந்தரித்து வாழ்வாயென்று உரைத்தருளினர். இவ்வாறு குருவுரைத்த வாக்கியமே சிவனளித்த பாக்கியமென்றுநினைத்து யோக்கியமானமனதுடன்கூடிய இந்திரன் சிலாக்கியமான விரதத்தை யதாவிதியாகத் தொங்கிச் சிரத்தையுடன்பூர்த்திசெய்து பின்பு அசுரேசனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துசிதம்பரக்ஷேத்திரத்திற் செய்த தவத்தினருமையாலும், விரதத்தின் பெருமையாலும், அசுரேசனை ஜயித்து மிகுந்த களிப்புடன் சுவர்க்க லோகஞ்சென்று சுகித்திருந்தனன். கேட்டனையோ! அவம்விடுத்துத் தவந்தொடுத்துச்செல்லும் மதியையடுத்த மைந்தனே! மிகுந்தபாவியான ஒரு நீசன் அந்தக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து இருந்து மோக்ஷமடைந்ததிவ்விய சரித்திரத்தையுஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

புல்கஸன்கதை யுரைத்தது.

நெடுநாளைக்கு முன்னர் புல்கஸன் என்று பேருள்ள ஒரு நீசனிருந்தனன். அவன் பிராணிகளிடத்தில் தயவில்லாதவனுய் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் பிராமணர்களை வதைத்தும், வழிப்போக்கர்களைச் சிதைத்தும். அவர்கள் பொருளைப்பறித்தும், வனஞ்சென்றவழி சஞ்சரித்தும், பாவிகளும் அஞ்சும்படி துன்மார்க்கங்களைச் செய்துவருகையில் அவனிடத்திற் பொருளபேக்ஷைக்காகச் சிநேகஞ்செய்கிறவனுய், ஜாதியிலுயர்ந்தும் மற்றைய ஒழுக்கங்களிற் சமதையானவனுயுள்ள ஒருபிராமணன் அவனது தொழிலுக்கு அனுகூலியாய்ச் சென்றும், அதிற்கிடைத்த தனங்களில் பங்குவைத்துவாங்கியுங்காலங்கழித்து வந்தனன். வருகையில் வேதியனுக்கு வேண்டியம

ட்டுந் திரவியம் நிறம்பி விட்டமையால் மித்திரனான புல்கஸனிடத்தில் இரக்கம் ஜனித்துச் சொல்லுகின்றனன். எனது அன்புள்ள புல்கஸனே! நீ இத்தனைநாளாய் ஜீவகாருண்ணியமில்லாததொழிலைச்செய்துபாபரூபமான தனத்தைத்தேடி இக்கனத்தவுடலை வளர்த்ததினால் என்னசுகத்தைக் கண்டாய்! பெரியோர்கள் வெறுக்கும்படியானகொலை முதலிய எண்ணிறந்த பாவங்களை நெடுநாட் புரிந்தும்; ஓர்நிமிஷநேரமேனும் இரக்கமின்றி இருக்கின்றனையே என்றுரைத்தஇதவசனத்தைக் கேட்டவுடன் பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால்நல்லறிவு சிறிது ஜனித்து, ஆ இதுவரையில் நமதுயிருக்காகப்பல உயிர்களை வதைத்து இவ்வுயிரை வளர்த்ததன்றி என்னபலனைக்கண்டோம்என்று தனக்குத்தானே நினைத்துப் பயந்த மனதுடன் கூடிய புல்கஸன் நயந்துரைத்த மறையவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனன். என்னை நற்கதியிற்சேர்க்க நண்பராகவந்த அந்தணரே! நான் ஒருவராலும் செய்யற்கரிய பெரிய பாவங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுஞ்செய்திருக்கின்றேன் அப்பாவங்களைப் போக்குதற்குரியவழிகள்ஒன்றும்நிர்மூடனான எனக்குத்தெரியவில்லை இதற்குஎன்னசெய்குவேன். குலத்திலுயர்ந்த தாமே ஒருபாயஞ்சொல்லி என்பாவங்களை ஒழித்துக் காத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். பிரார்த்தித்தபுல்கஸனுடைய வசனத்தைக்கேட்ட மறையவன் சொல்லுகின்றனன் ஏ புல்கஸா! நீயுரைத்த வார்த்தை மிகுந்த நன்மையைக்கொடுப்பதாய் உயர்ந்த பதவியிற் சேர்த்தற்குரித்தாயிருக்கின்றது. உன்பாவங்களனைத்தையும் போக்கி மோக்ஷசுகத்தை தரத்தகுந்த உபாயமானமார்க்கம் ஒன்றிருக்கின்றது. அது என்னவெனில் உலகின்கண்ணுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களுக்குள் மேலானதாய் என்றுமுள்ளதாய் தேவர் கந்தர்வசித்த வித்தியாதரர் ரிஷிகள்முதலிய பேர்களாற்பூசித்து வந்திக்கப்பட்டதாய் அம்பிகாபதியான பரமசிவம் தெரிசிப்பவர்களின் பாவங்களைநீக்கி தமது சரணாரவிந்தத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதற்காகவே ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற தில்லவனமென்று ஓரிடமிருக்கின்றது. நீ அதிற்சென்று காலையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிரத்தையுடன் தூரத்தில் நின்று சிற்சபையைவணங்கி நீ சம்பாதித்த தனமெல்லாம் சிவஞானிகளுக்கும் சம்சாரிகளாயிருக்கின்றவர்கட்கும் சிவபக்தர்களுக்கும் கொடுத்து அந்த க்ஷேத்திர்த்தில் வசிப்பவர்கட்குச் சோரபயமுதலியதுகள் இல்லாமல் பாதுகாத்து ரக்ஷித்து வருவையாகில் உன்பாவமெல்லாம்நீங்கி மேலாக ஓங்குவையென்றுசொல்லினன். அந்த ஆப்தவசன

த்தைக்கேட்ட புல்கஸன் சந்தோஷசித்தனாய் உடனே எழுந்திரு ந்து தான்சம்பாதித்த தனங்களைக் கைக்கொண்டு மறையவனுடன் தில்லவனஞ்சென்று நகையடைந்து சித்தமுடன் குணமிகுந்த சிவப க்தர்கள் யோகிகள் அத்தலத்தில் வசிக்குமேழைகள் முதலிய பல ருக்குந் திருப்தியுண்டாகும்படி கொடுத்தும் தூரத்தில்நின்று சிற் சபையை நினைத்து வணங்கியும் ஸ்தூலலிங்கமான கோபுரங்களை தெரிசித்தும் பஞ்சகுரோசத்திற்கு வெளியில்வசித்தும் க்ஷேத்திர ரக்ஷணையைக் குறைவில்லாது செய்துக்கொண்டும் பலநாளிருந்து ஊழ்வினையைமுடிய ஓர்நாளிறந்தனன். சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் சரீ ரவியோகமான புண்ணிய விசேடத்தால் மறுஜன்மத்தில் பரமசிவ த்தைப் பூசித்து அருகில் நின்று தெரிசித்துத் சுகித்தற்குரிய சுகிர் தமான பிராம்மண குலத்தில் ஜனித்து உயர்ந்ததான பக்திஞான வைராக்கியங்களைப் பொருந்தி வாழ்ந்து அந்தத்தில் அம்பிகாபதி யின் அற்புத அருளால் அண்டர்க்கும் அரிய அழகியசச்சிதானந்த லட்சணமான முத்தியையடைந்தனன் கூடவந்திருந்தமித்திரனை புத்தியுள்ள பிராமணனும் சிவகெங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து யதா விதியாய்ப் பரமசிவனை நெடுங்காலம் பூசித்துச் சிற்சபேசரின் அனு க்கிரகத்தால் நற்பதவி சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ! சிவந்தைக்கு றித்த தவத்தைப்பதித்த மனத்தைப்படைத்த மைந்தனே! என்று பிதாவாகிய மத்தியந்தினர் புத்திரனாகிய மாத்யந்தினருக்கு சிதம்ப ரக்ஷேத்திரம் சீக்கிரம் சித்தியைக் கொடுக்கத்தகுந்ததென்பதை இரண்டுகதையால் விளக்கித் தன்னருமைப்புதல்வனைக்கண்குளிர ப்பார்த்து சர்வசித்திகளுக்குங்காரணமாய் மங்களகரமான எல்லா ச்சுகங்களையுங் கொடுப்பதாய் விளங்குகின்ற விபூதியை தமது திவ் விய அஸ்தத்தாலெடுத்து மைந்தனிடநெற்றியில்தரித்து ஆசிர்வதி த்துக்கட்டி யணைத்து உச்சிமோந்து என்கண்மணியே! இனிநீ தவ த்திற்குச் சென்று சிவானுக்கிரகச் செல்வம் பெற்று வரக்கடவா யென்றுஅனுக்கிரகித்தனர். உடனே புத்திரராகிய மாத்தியந்தினர் தனது அன்புள்ள மாதாவையும் அறிவுள்ள பிதாவையும் பிரதக்ஷ ணம்செய்து நமஸ்கரித்து அவர்களிடத்தில்விடைபெற்றுக்கொண்டு பரமசிவ சரணாரவிந்த தியானத்துடன் தில்லவனத்தை நோக்கித் தீவிரமாய்ப்புறப்பட்டனர். அந்த தில்லவனமானது சமுத்திரரா ஜின் அலைகளாகிய கரங்களால் நக்ஷத்திரம்போன்ற வெண்முத்துக் களைவாரியிறைப்பதினால் பர்வதம்போற் குவிந்த முத்துக்குவியல்க ள்பொருந்திய பர்வதம்போற் குவிந்த முத்துக்குவியல்கள்பொருந்

திய சிங்கம்-யானை-புலி-கரடி-செந்நாய் முதலிய துஷ்ட ஜெந்துக்கள் நிறைந்தும் தே-மா-பலா-சம்பகம்-வேங்கை-பாதிரி-வில்வம் முதலிய மரங்கள் வளர்ந்தோங்கியும் கார்காலமேகமானது அசைவற்று நின்றதைப்போன்ற பச்சிலைமரங்களும் பனைமரங்களும் தழைத்து வளர்ந்தும் ஆறுருதுக்களும் எப்போதும் விளையாடுதற்கமைந்த உத்தியானம்போன்றும் புண்ணியங்களாகிற கொடிகள்வளர்தற்குரிய தோட்டமாயும் பெரிதாகிய பலவிருக்ஷங்களுக்கும் இடிபாரையுடைய ஆற்றங்கரையாயும் ஜனங்களுடைய கண்களுக்கெட்டாத விஸ்தாரமுடன் நான்குபக்கங்களிலும் நதிகளாற்சூழப்பட்டும் பார்ப்பவரிட மனதிற்குங் கண்ணுக்கும் எப்போதும் ஆனந்தத்தையுண்டுபண்ணுவதாயும் மனதினுல் நினைத்தற் கரியதாயுமிருக்கின்ற வைபவங்கள் பெற்றும்விளங்குகின்றது. அவ்வழகிய தில்லவனத்தையடைதற்கு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தையே துணையாகக்கொண்டு மாத்தியந்தினமகரிஷிவந்தனர்.

அந்த வனத்தின் நடுவே மகிமைபொருந்தியதாய் வேதத்துவனியினுற் பரிசுத்தமாய் சங்கீதவாத்திய கோஷங்கள் உள்ளதாய் நாலுபக்கங்களிலும்முனீஸ்வரர்களால்சேவிக்கப்பட்டதாய்பெருகுகின்ற மதுக்களுடன் வண்டுக்கூட்டங்கள் பொருந்திய சுவர்ணதாமரை மலர்கள் நிறைந்த தடாகத்தாற் சோபிப்பதாய் அழிவில்லாத ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாய்விளங்கும் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தைப்புதிதாகப்பார்த்தவுடன்நமதுஜன்மம் சாபல்யமாயிற்றென்று மிகுந்த குதூகலமடைந்தனர். சந்தோஷசித்தத்துடன் செல்லும் மாத்தியந்தினர்சகல்பாவங்களையும் பார்த்தவுடன்போக்குவதான சிவகங்கையைக்கண்டு தரிசித்து அதற்கு தென்கரையின்வழியாய் மெல்லநடந்துஎல்லாவுலகங்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கின்ற மூலஸ்தானத்தைக்கண்டு அதனடுவே சந்திரசூடராய், கங்காதரராய், நீலகண்டராய், முக்கணமைந்த முகாரவிந்தராய், கோடிசூரிய சமான சரீர காந்தியாலும், புன்சிரிப்பாகிய சந்திரகிரணப் பிரகாசத்தாலும், வனத்தின் நான்குபக்கங்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவராய் விளங்குகின்ற பரமசிவத்தைக் கண்ணுல் தெரிசித்து அடங்காத ஆனந்தத்துடன் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருக ஸ்தோத்திரம் செய்யத்தொடங்கினர். தேவதைகளெல்லாம் வணங்குந்தெய்வமே! உலகபாரத்தை வகிக்கும் உத்தமனே! சோமசூரியாக்கினியனென்னும் மூன்றுகண்களையுடைய விருபாக்ஷனே! பெரியோர்களெல்லாம் வணங்கும் பெரிய பரம்பொருளே! பிரபஞ்ச

விருத்திக்காகப் பிரமவிஷ்ணு ருத்திரனென்னும் மூவுருவந்தரித்து முத்தொழிலை நடத்தும் முதற்பொருளே! கருணைரூபமான புண்டரீகப் பொய்கையையுடைய புனிதனே! என்னை யாண்டருளும் அறிவே! என்னன்பே என்னமுதே என்று பற்பலவிதமாய் ஸ்துதித்து அஷ்டாங்கமாய் வந்தித்து சிரசின்மேற் கைதூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்துக்கொண்டு ஹே கருணாநிதியே! நாரணனும் நான்மறையும் நாடற்கரிய தமது திருவடித்தாமரையை அறிவில்லாத அடியேன் பூசிக்கவிரும்புகிறேன் என்றால் பூசிக்கப்படுவதில் குறைதல் அதிகரித்தல்முதலிய குற்றங்களிருப்பினும் அவைகளைச் சிறிதுங் குறியாது குணமாகக் கொண்டருளல்வேண்டும். எனதாண்டவனே என்று பிரார்த்தித்து உடனே புண்டரீகப்பொய்கைக்குவந்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து பஸ்மருத்திராட்சங்களைத் தரித்து நித்தியகர்மங்களைமுடித்து அன்றுமலர்ந்த அழகிய சுவர்ண தாமரைமலர்கள் முதலியபலமலர்களை எடுத்து அன்புடன் மூலஸ்தானேசனை அடுத்து அவரது அருட்பிரபாவங்களை வேதாகமங்களிற் கூறியவாறு பூசித்துப்பிறந்த பலனைப்பெற்றோமென்று மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தனர். பின்பு அவ்விடம்விட்டெழுந்து மேற்காகச் சிறிதுதூரஞ் சென்று புஷ்பங்களால் நிறைந்த உயர்ந்த விருட்சங்கள் சூழ்ந்த தடாகத்தின் கரையில் தவஞ்செய்வதில் திடச்சித்தமுள்ள மாத்தியந்தினர் ஓர்பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு அதனடுவேசோதிரூபமான சிவலிங்கப்பெருமானைத் தமது ஆத்மபூஜைக்காக ஸ்தாபித்து மூலஸ்தானத்துடன் இரண்டிடமும் பூசித்து வந்தித்துப் பதியேதுணையாக திரிவிதகரணங்களும் பொருந்தியிருந்தனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மாத்தியந்தின முனிவருக்கு வியாக்கிரபாதரென்னும் பெயர்கிடைத்ததையுங் குறித்தது.

இவ்வாறு மாத்தியந்தினமகரிஷி சிவபூசையை மிகுந்த பத்தியுடன் செய்துக்கொண்டும் சுவரூபானுசந்தானமாகிய தவத்தைச் சரீரம் இளைத்தும் மனமிளைக்காமல் உறுதியாய் அனுஷ்டித்தும் வருகையில் ஒருநாள்விடியற்காலமெழுந்து தந்ததாவனஞ்செய்து

விபூதி உத்தூளனமாகிய ஸ்நானம்பண்ணி தண்டுகமண்டலம் திருப்பூக்குடை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு எட்டுச் செண்டகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரிஷிசிரேஷ்டர் சிவபூசைக்காக மலர்களெடுக்க வனத்திற்சென்றும்வாசனையுள்ளதாய் அன்றுமலர்ந்தவைகளாய்ப்புஷ்பவிதிகளிற் கூறிய புஷ்பங்களைச் சிவபூசையிலுள்ள பிரேமையினால்விசேடமாக எடுத்தும் தன்னுடைய ஜீவதாரணநிமித்தியமாய் இனிமையுள்ள கிழங்கு, வேர், சருகு முதலியவைகளை சேகரித்தும் குசங்கள் பத்திரங்கள் சமித்துக்கள் இவைகளைக் கைக்கொண்டும் தனது ஆசிரமத்தில் பூசைக்காகப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்குஞ் சிவபெருமானது சந்நிதியில்வந்து பூசைக்குரிய புஷ்பங்களை விதிப்படி ஆராயும்பொழுது புழுக்களால் வெட்டுண்டிருத்தல் முதலியகுற்றமிகுந்த புஷ்பங்களைக்கண்டுபயந்து வியாகூலச்சித்தராய் சொல்லுகின்றனர். புஷ்பங்களை விடிந்தபிறகு எடுப்போமெனில் மதுவைஉண்பதற்கு வந்துவிழுகின்ற மதுகரங்களால் தீண்டப்பட்டும் இராத்திரியில் எடுப்போமானால் மார்க்கங்கள் இருட்களால் மறைக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன. அன்றியும் விருட்சங்களிலேறிப் புஷ்பங்களை எடுப்போமென்னில் விருட்சங்களெல்லாம் பனியினால் அபிஷேகிக்கப்பட்டதாய் ஆகாயத்தைத் தொட்டதாய் ஒழுங்குற்றதாய் ஏறுதற்குரியகிளைகளற்றதாய் இருக்கின்றனவே அவைகளைப்பாராது மரங்களிலேறும்போது எனது கைகளும் கால்களும் மரத்திற்பொருந்தாது வழுக்கிவிடுகின்றன. இவ்வாறின்றி வண்டுகளாற் புசிக்கப்பட்டதும் அரும்புகளாயுள்ளதும் முந்தினதினத்தில் மலர்ந்ததும் புழுக்களால் அருப்புண்டதுமான புஷ்பங்கள் பரமேசுவரருடைய பூசைக்கு ஆகா என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றனவே இதற்கு என்னசெய்குவேன் என, வியாகூலித்துச் சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக்குளிர்ச்சிபொருந்திய கங்கையுடன் சந்திரன் தவிழும் ஜடாதரனே! புண்ணியமிகுந்த தில்லைப்பதியோங்குஞ்சிந்தாமணியே! வாமபாகத்தில் ஆனந்தவல்லி படர்ந்துவிளங்கும் அழகனேஎன்று பரமசிவசந்நிதியில் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து ஹேநாதனே! அறிவில்லாத இவ்வடிமையை ரக்ஷிப்பதற்குத்திருவுளமிருக்குமாயின் எனது அன்பைக்குறியாது அனுக்கிரகித்தல்வேண்டும் பக்திலேசமில்லாது நின்பூசையைச் செய்பவனாயினும் வேறொரு சுகத்தில் ஆசை சிறிதுமில்லாதிருக்கின்றேன், அன்றியும் தேவரீரைத்தவிர ரக்ஷிப்பதற்கு ஒருவருமில்லை. அரிபிரமாதி தேவர்களால் அன்புமிகுந்த பூசையைக்கொண்ட சுவ

ணாரவிந்தத்திற்கு பக்திலேசமிலாத வெளியனென செய்யும்பூசை
ஏற்குமோ பக்தியினர்களாகிய மனிதர்களுக்குத் தமதுசுயரூபதெ
ரிசனங் கிடைக்கமாட்டாததன்று வேதாகமங்கள் கூறியதை நான்
செவ்வையாக அறிந்துமிருக்கின்றேன் என்று பலவிதமாய்த் துக்
கித்துக்கொண்டிருக்கும் மாத்தியந்தினருக்கெதிரில் அகண்டான
ந்த விக்கிரஹராய் பிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் துதிக்கப்ப
டுகிறவராய் நந்திமுதலிய கணங்களாற் சூழப்பட்டவராய் அம்பிகா
சகாயராய் விருஷபாரூடராய் விளங்கும் பரமேசுவரன் கருணைமல
ர்ந்த முகத்துடன் பிரசன்னராயினர். இவ்வாறு பிரசன்னமான
பரமசிவத்தைப் புண்ணியசாலியான மாத்தியந்தினமுனிவர் கண்டு
மிகுந்த ஆனந்தபரவசராய்க் கண்களில் தாரைதாரையாய் இன்ப
நீர் பொழிய மயிர்க்கூச்செறிந்து இடைவிடாது நமஸ்கரித்து
ஸ்தோத்திரிக்கநாவெழாது அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்கையில்; பார்வ
திபதியான பரமசிவம் மந்தஹாஸத்துடன் மாத்தியந்தினரைக்
கருணைநிறைந்த கண்ணால் கடாக்ஷித்து, ஓதபோதனே! உன்னுடைய
சீலத்தையும் சிரத்தையையும் உயர்ந்த தவத்தையும் பத்தியுடன்
எம்மைப்பூசிக்கும் விசேடத்தையுங்கண்டு மிகுந்த திருப்தியடைந்
தோம். உனக்கு இப்பதினான்கு லோகங்களுக்குள் எந்த வஸ்துவி
னிடத்தில் இச்சையிருக்கின்றதோ அதைக்கேட்பாயாகில் கொடுப்
பதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றேம் என்றருளிய ஐயனது அமிர்தம்
விரும்பும் அழகிய வசனத்தைக்கேட்ட மாத்தியந்தினமுனிவர் மிகு
ந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பரமேசுவரரைப் பார்த்து தீனரைக்காக்குந்
தெய்வமே! தேவரீரது பூசையின்பொருட்டு மலர்களெடுக்க பனி
யால் நிறைந்த மரங்களில் ஏறும்பொழுது வழுக்காதிருக்க அடி
யேனுடைய கைகளும் கால்களும் புலியைப்போல்வலிமையான நக
ப்பற்றுண்டாகவும், அவைகளில் தேவரீரது பூசைக்குரிய புஷ்பங்க
ளைத் தோஷமிலாது இருட்டிற் சென்றெடுப்பதற்கிசைந்த ஒளி
பொருந்திய கண்கள் பொருந்தவும் அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும்.
தேவரீரது திருவருளால் வியாக்கிரரூபங் கிடைத்தபின்பும் தமது
பூசையைக் குறைவிலாது பக்தியுடன் எந்நாளும் யான் புரிதல்வே
ண்டும். சபலபுத்தியுள்ள என்னாற் செய்யப்படும் பூசையிற் குறை
தல் அதிகரித்தல் முதலிய குற்றங்கள் இருப்பினும் அவைகளைப்
பொறுத்தருளல்வேண்டும். இந்த க்ஷேத்திரம் இன்றுமுதல் என்
பெயரால் வியாக்கிரபுரமென்றும் வழங்கவேண்டும். இவைகளைத்த
விர வேறொன்றினும் எனக்கு இச்சையில்லையென்று பிரார்த்தித்து

நிற்கும் ரிஷிசிரேஷ்டரைப்பார்த்து லோகநாதனை ஸர்வேசுவரன் சொல்லுகிறுர். "ஓ அன்பரிற்சிறந்த மாத்தியந்தினு! நீ யாவருங் கேட்டற்கரிய வரத்தை நம்பூசையில் உகந்த சிரத்தையாற் கேட்டனை! மிகுந்த சந்தோஷமாச்சுது நீ கேட்டபடியே எல்லாவரங்களையும் உனக்குத் தந்தனம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர் உடனே மாத்தியந்தின முனிவரின் கைகளிலுங் கால்களிலும் வியாக்கிரத்தைப்போல் நகப்பற்றுடன் கண்களும் உண்டாகி விளங்கின. அதைக்கண்ட மகாரிஷியானவர் ஆ புஷ்பவிருக்ஷங்களிற்பற்றியேறுவதற்கு நகமும் பார்த்தெடுப்பதற்கு விழியுங் கிடைத்ததே என்று மிகுந்த குதூகல சித்தராய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து நிற்கையில் உமாகாந்தராகிய பரமசிவம் தேவர்களுடன் திரோபவித்தருளினர். சிவபூசையிற்சிறந்த மாத்தியந்தினரை அதுமுதற்கொண்டு வியாக்கிரபாதரென்று உலகத்தோர்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்கள். அவர்கள் பிரதிதினமும் சூரியோதயத்திற்கு முந்தியெழுந்து சிரத்தையுடன் செய்யவேண்டிய நித்திய கர்மங்களை முடித்துவர இருட்டிற் செல்லுதற்கு நிர்ப்பயமுள்ளவராக ஆயினர். இவரது உருவத்தைக்கண்ட துஷ்டமிருகங்ளெல்லாம் அதிகபீதியடைந்து விலகி ஒடுகின்றன. வண்டுகள் விழித்துப் புஷ்பங்களிற்செழித்து மதுக்களைப் புசித்தற்குமுந்தி சுவர்ண காந்தியோடு கூடிய கொன்றைமலர்களையும், மாணிக்க முளையைப்போன்ற நிறத்துடன் வாசனைவீசும் பாதிரிமலர்களையும், மிகுந்த மணமுள்ளமருதாணிசம்பக முதலிய கோட்டுப்பூக்களையும், முல்லை மல்லிகை முதலியகொடிப் பூக்களையும், சுவர்ண நிறமுள்ள தாமரை நெய்தல் செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும், பக்தியுடன் எடுத்துப் பரமேசுவரன் சரணாவிந்தத்தைப் பூசித்தும், சந்தோஷ சித்தராய் மனத்தை ஒடுக்கித் தவத்திலிருந்தும் அநேகநாள் வசித்தனர்! கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே என்று சூதபுராணிகர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

உபமன்னியுஉற்பத்தியும், அவர்க்காகத் திருப்பாற்கடல் வருதலும உரைத்தது.

இப்படியாக நெடுநாள் வசித்து வருகையில் வியாக்கிரபாதரின்பிதாவாகிய மத்தியந்தினமகரிஷி தனது அருமைப்புதல்வன் இளமைவயதில் அரியயன் காணா அமலமூர்த்தியைக் கண்டு பெறுதற்கரிய அவரது அனுக்கிரக விசேடத்தால் அற்புதவரங்களைப்பெற்றனன் என்று கேழ்விப்பட்டு உடனேமிகுந்த ஆசையுடனெழுந்துவிரைந்து நடந்து தில்லவனத்தையடைந்து தனதுவம்சத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவனும் உத்தம ஜன்மத்தை அடைந்தவனும் தவமேவுருவாய்க் கொண்டவனுமான தனதுபுத்திரசிகாமணியின் ஆசிரமத்திற்குச் சமீபத்திற் செல்லுகையில் பிதாவின் வரவைக்கண்ட வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த பிரீதியுடன் எதிர்சென்றழைத்து ஆசனமளித்து எழுந்தருளச்செய்து பன்முறைவந்தித்து என்னை ஆண்டருளிய குருவேயென்று நாவாரத்துதித்துக் கைகட்டி நிற்கும் சிவானுக்கிரகச்செல்வம்பெற்ற மைந்தனைக் கட்டியணைத்துஆபாதமஸ்தகபரியந்தம் கண்குளிரப்பார்த்து மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தனர். இவ்வாறு களிப்புடன் இருக்கும் பிதாவை வியாக்கிரபாதமகாரிஷி மெல்ல அழைத்துக்கொண்டுவந்து தங்கநிறமுள்ள தாமரைமலர்கள் நிறைந்த சிவகங்கையில் விதிப்படி ஸ்நானம்செய்வித்து முத்தியளிக்க முளைத்து விளங்கும் மூலஸ்தானேசனைப் பூசிக்கச்செய்து தனதுஆசிரமத்திற்கு வந்து தன்னால் ஸ்தாபித்திருக்கும் சிவலிங்கமூர்த்தியை அர்ச்சிப்பித்து அவ்வனத்திற் கிடைத்த கந்தமூலபலாதிகளை நைவேத்யம்செய்து அவைகளை பிதாவுடன்தானும் புசித்து மிகுந்தசந்தோஷசித்தராய் நெடுநாள் வசித்துவந்தனர்.

இவ்வாறு வசித்துவருகையில் ஒருநாள் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் தன் சமீபத்திலிருக்கும் அருமைப் புதல்வனைப் பார்த்து என்கண்மணியே! உன்னால் நமது வம்சமானது மிகுந்த கீர்த்தியையும் இந்தப்பூமியானது பரிசுத்தத்துடன் மேன்மையையும் அடைந்துவிட்டது. இனி மனிதர்கள் பெறவேண்டிய ஞானத்திற்குப் பிரதிபந்தங்களான ரணங்கள் மூன்று உண்டு அதில் ரிஷிரணத்தைப்பிரமசரிய ஆசிரமத்தாலும், தேவரணம் பிதுர்ரணம் இரண்டையும் கிரகஸ்தாசிரமத்தாலுந் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது

ரிஷிரணத்தை யதாவிதியாயிருந்து நடந்து அவர்களுக்குத் திருப்திசெய்துவைத்தனே. அவ்வாறே தேவபிதுர் ரணங்களையும் விதிப்படி அனுஷ்டித்து அவர்களுக்குத் திருப்திசெய்துவைக்கவேண்டியதுன்கடமையா யிருக்கின்றது. கிரகஸ்தாசிரமப் பிரவேசத்தில் உனக்கு இச்சை யில்லாம லிருப்பினும் எனது வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்கிற தர்மபுத்தியுள்ளவனாதலால் நான் உன்னைப்பெற்றதுபோல நீயும் ஒருபுத்திரப்பயனை வேண்டிக் கிரகஸ்தாசிரமத்தைக்கிரகிக்க அபேக்ஷித்துச் சொல்லுகின்றேன். தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளல்வேண்டுமென்றுஉரைத்தருளிய பிதாவின்வசனத்தைக்கேட்டவியாக்கிரபாத மகரிஷி பிதுர்வாக்கியத்திற்கு அஞ்சி உத்தரம் ஒன்றுசொல்லாது சிவன்செயலென்று அங்கிகாரபாவமாக இருந்தனா இவ்வாறிருக்க, சகலதர்மங்களையும் அறிந்த பிதாவாகியமத்தியந்தினமகரிஷி உடனே நன்னடக்கை நற்குணம் நல்லவழகு இவைகளேதனக்குரிய ஆபரணங்களாய்க்கொண்டவளும், தவசிரேஷ்டரான வசிஷ்ட மகரிஷிக்குத் தங்கையாயுமுள்ள ஓர்கன்னிகையை நிச்சயஞ்செய்துதனது புத்திரனாகிய வியாக்கிர பாதனுக்கு விதிப்படி விவாகஞ்செய்துவைத்தனர். பிறகு அப்பெண்ணுடன் வியாக்கிரபாதரும் கிரகஸ்தாசிரம தர்மம்நடத்திவருகையில் சிலநாட்கழித்து மகாபதிவிரதையான வியாக்கிரபாதரின் பத்தினிகெர்ப்பவதியாய் ஸ்ரீமானையும், கீர்த்திமானையும், ஞானவானையும் விளங்குகின்ற ஓர்புத்திரனைப்பெற்று அப்புத்திரனுக்கு உபமன்னியுவென்று பேரிட்டு வளர்த்துவருகையில் வியாக்கிரபாதருக்குப் புத்திரன் பிறந்த சமாச்சாரத்தைப் பதிவிரதாதர்மத்திலும் சத்தியத்திலும் பெருமையடைந்த வசிஷ்டமகரிஷியின்பத்தினியாகிய அருந்ததியம்மை கேழ்விப்பட்டு உடனே தில்லவனம் வந்து புண்ணியலக்ஷணங்கள் அமைந்த வியாக்கிரபாதரின்குழந்தையைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்துத் தனதுஆசிரமத்திற்குகொஞ்சநாள் கொண்டுபோய் வளர்ப்பதாகச்சொல்லி எடுத்துக்கொண்டுவந்து சகலசம்பத்துக்களும் நிறைந்த தனது ஆசிரமத்தில் அமிர்தத்திலும் இனிய காமதேனுவின்பாலை காலந்தவறாது ஊட்டி ஓர்குறைவுமில்லாது வளர்த்துவருகையில் வியாக்கிரபாதரும் தனதுமனைவியுடன் புத்திரனைப்பார்க்கவேண்டிய அபேக்ஷையினால் வசிஷ்டமுனிவரின் ஆசிரமம்சென்றுமிருந்த குணவானையும் காமதேனுவின்பாலைப் புசித்தலினால் தேஜோவானையுமிருக்கின்ற புத்திரனைக்கண்டு திருப்தியடைந்து தனது ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து அருந்ததி வசிஷ்டர் இவர்களிடத்தில்

விடைபெற்றுத் தனது ஆசிரமம்வந்துசேர்ந்தனர் அழைத்துவந்த குழந்தையானது வசிஷ்டராசிரமத்தில் தெய்வீகமான காமதேனுவின்பாலை உண்டுவளர்ந்ததினால் சுகுமாரமான தேகத்தையும், மிகுந்தகளிப்பையும் அடைந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் வியாக்கிரபாதர் தனது ஆசிரமத்தில் தான்புசிக்கும் காய் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளைப் பாகஞ்செய்து மிகுந்த அருமையர்க் குழந்தைக்குக் கொண்டுபோய் உண்ணும்படி கொடுக்க, இவைகளொன்றையும் சிறிதும் புசிக்காமல் உமிழ்ந்துவிட்டு இனிமையுள்ள காமதேனுவின் பாலை நினைத்து நினைத்து அழுதுக்கொண்டிருந்தது இவ்வாறு முகம்வாட, சரீரம் வெயர்க்க துக்கிக்கும் குழந்தையைப் பிதாவாகிய வியாக்கிரபாதர் தயவுடன் பார்த்து ஓ குழந்தாய் ! நீ ஏன் துக்கிக்கிறாய் துக்கிப்பதினால் பயன் ஒன்றுமில்லை நானோ மிகுந்த தரித்திரன். எனக்குப்பரமசிவத்தைத் தவிர வேறு தனம் இல்லை. தபோலோகத்தில் இருக்கிற காமதேனுவின் பாலை நினைத்து இவ்விடத்தில் அழுதால் நான் என்னசெய்குவேன். அதன் க்ஷீரத்தையும் அதன் ருசியையும் ஓர் நாளும் பார்த்தவனுமல்லேன். இவ்விடத்தில் க்ஷீரத்திற்காக ஓர் பசுவையாவது வாங்குவோமெனில் அதற்குப் பொருள் வேண்டுமே. நான் கயிலாச பதியைத்தவிர வேறுபொருள் உண்டென்று கனவிலும் நினைத்தறியேன். இதைச்சத்தியமாய்ச்சொல்லுகின்றேன் என்றுரைத்து ஸர்வஜீவ தயாபரரான பகவான் முற்காலத்தில் சகலமான தேவர்களுக்கும் இடைவிடாத ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதான மதுரமிகுந்த அமிர்தத்தைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கவில்லையா ! உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகள் பரமசிவப் பிரசாதத்தால் சகல சம்பத்துக்களையும் அடையவில்லையா ! அந்தக் கருணாசாகரரான பரமேசுவரனைத்தவிர உனக்கு வேறு கதியில்லையென்றுசொல்லி உடனே குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிரியவசனத்தால் அழுகையைமாற்றி மூலஸ்தானம் சென்று அவ்விடத்தில் சரணம்புகுந்தோரைக் காத்தற்கே கட்டிய கங்கணத்தையுடையவரும் ஜகதாதார மூர்த்தியாயுமிருந்து அருள்பவருமான சம்புவைக்காண்பித்து இதோ விளங்கும் சிவமூர்த்தியே உனது துக்கத்தைப்போக்கி மனோபீஷ்டத்தைக்கொடுத்துக் காத்தருள்பவரென்று சிறுவனைச் சந்நிதியிலே விட்டுவிட்டனர்.

உடனே குழந்தையும் ஸ்ரீ மூலநாதனைப் பார்த்துப் பார்த்துத்தாங்கமுடியாத பசியால் வருந்தித் தேம்பித்தேம்பி அழுதது. வெ

ய்யலில் வாடிய முல்லைக்கொடியைப்போல சரீரம்வாடி இளைத்துப் பசியினால் துன்புற்று அழுகின்ற குழந்தையைத் தயாநிதியாகிய ஸ்ரீ மூலநாதன் தமது கருணைநிறைந்த கடாக்ஷத்தால் வீக்ஷித்து நம்மிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனாய் நம்மையே கதியாக அடைகின்ற வியாக்கிரபாதனுடைய அருமைப் புதல்வன் க்ஷீரமிலாது வருந்திப் பசியாலழுகிறான். நமது பெருங்கருணைக்கு அழகல்லவென்று உடனே க்ஷீரசமுத்திரத்தையே இவ்விடத்தில் வரும்படியாக ஆஞ்ஞாபித்தலும், பாற்கடலானது தனது அலைகளாகிய கரங்களைக்கூப்பியும், தன்னிடத்திலுள்ள நவரத்தினங்களால் அர்ச்சித்தும், பரமசிவத்தின் ஆஞ்ஞைக்குப் பாத்திரமானோமேயென்கிற ஆனந்தத்தாற்பொங்கிச்சப்தித்தும் சந்நிதிக்குச் சமீபத்தில் வந்து நின்றது. உடனே தயாபரரான பகவான் உபமன்னியுவைப் பார்த்து உனது ஆகாரத்திற்காக க்ஷீரசமுத்திரம் வந்திருக்கின்றது வேண்டிய அளவு புசித்துப் பசிதணிந்து சுகித்திருவென்று அனுக்கிரகித்தனர். குழந்தையும் அவ்வாறே திருப்தியாக க்ஷீரபானஞ் செய்துக்கொண்டு சந்தோஷ சித்தத்துடன் பேரறிவுள்ளவனாய்க் கீர்த்திமானாக வளர்ந்தனன். பின்பு நிச்சல சித்தத்தோடு கூடிய வியாக்கிரபாத மகரிஷியானவர் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதியிற் சென்று தனது இடதுகாலைக் கீழாக்கிவலதுகாலை மேலாக்கி ஒருபாதம் பூமியையும் ஜனத்தையும் பொருந்தாமல் வயிற்றைச் சுருக்கி மார்பை நிமிர்த்திப் புஜங்களை வணங்கிகைகள் இரண்டையும் தாமரை மலர்போல விரித்து அழகுபொருந்திய துடைகளில் வைத்துச் சங்கம்போல பருத்த அழகிய கழுத்தை அசையாமல் தூக்கிநிறுத்திக் கீழ்வாய்மேல் வட்டப்பட்ட பல்லுக்குநடுவே நாவை வைத்து ஸ்தாணுவைப்போல் சலனமற்றுப் பத்மாசனத்திலிருந்து சிவனைத் தியானித்துச் சிவானந்தத்தைத் தரும்படியான சிவயோகத்தைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

இவ்விதமாய்த் தேஜசில் உயர்ந்த வியாக்கிரபாத மகரிஷி சிவயோகஞ் செய்துவருகையில் மகத்தாகிய சிவயோகம் ஆத்ம சைதன்னியத்தைப்பொருந்த அதில் விளைந்த சுகானுபவத்தாலே பார்த்தவிடத்திற் சந்திரசூடரான பகவான் தம்மைச் சிறிதும் உணராத தேவதாருவன மகரிஷிகளுக்குத் தம்மைத் தெரிவித்து அனுக்கிரகிக்கத்திருவுளங்கொண்டு தேஜோரூபமான ஆனந்தத் தாண்டவஞ் செய்தருளினதைச் சிறிது பார்த்து மிகுந்த வியாகூலசித்தனாய்ச் சிந்திக்கின்றனர். நமது பரமசிவம் முனிவர்களுக்காகக் கிருபை

யுடன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தருளிய தேவதாருவனத்தை எனது பூசைக்குரிய இடமென்று பிதாவாகிய மத்தியந்தினர் கூறு து தில்லவனத்தில் மூலஸ்தானேசுவரரைக் காட்டினரே இவ்விடத் திலிருந்து சரணாரவிந்த பக்தி சிறிதுமில்லாத நமக்கு ஆனந்தத்தா ண்டவ தெரிசனம் எவ்வாறுகிடைக்கும். தன்னறிவால் அறியத்த குந்ததும் சர்வலோகங்கட்குஞ் சுகத்தை யளிப்பதுமாயிருக்கிற ஈசு ரனுடைய சரணாரவிந்ததரிசனங் கிடைத்தற்குரிய புண்ணியம்புரி ந்த உத்தமர்கட்கும் அறிவிலாத எனக்கும் எவ்வளவுதூரம் ஞான த்தினலேயே அறியத்தகுந்த உத்தமதாண்டவத்தைச் சிற்சத்தியா னபார்வதிதேவியுடன் எனக்கு எப்படி காண்பிப்பர் என்று பற்பல விதமாய்நினைத்துத் துக்கித்து சர்வஞ்ஞனை நமது பிதாசொல்லிய வாக்கியத்திற்கு ஓர்நாளும் பழுதுவரமாட்டாதே என்று எண்ணித் தெளிந்து தன்னுடைய மனமுதலிய கரணங்களை ஆனந்தத்தாண் டவ தரிசனஞ் செய்யவேண்டியதைத்தவிர இதரவிஷயங்களிற் சிறி துஞ்செல்லாதுநிறுத்திவேதார்த்தங்களைச் செம்மையாய்ச்சிந்தித்து ஆலோசிக்கின்றனர். எந்த இடத்தில் பரமானந்த விக்கிரகரான பர மசிவன் சர்வமங்களையென்னுஞ் சிற்சத்தியோடுந் தமதுகணங்க ளோடும் ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய்து வருகின்றனரோ அந்த இடத் தில்பெயர்களைக் குருவென்றும், பரத்துவமென்றும் எல்லா இச்சை களையும் அளிக்கு மிடமென்றும், ஆநந்தமென்றும், அமலமென் றும், சத்தென்றும், பரமமென்றும், நித்தியமென்றும், மகத்தெ ன்றும், கோசமென்றும், ஹிரண்மய மென்றும், அந்தப்புரமெ ன்றும், ஏகாந்தமென்றும், புண்டரீக மென்றும், குகாசிரேஷ்ட ரென்றும், ஆகாசமென்றும், பரிசுத்தமென்றும், பரமாத்புதமென் றும், உத்தமமென்றும், சத்தியத்திற் கிருப்பிடமென்றும், சுழிமு னையிலுதிக்கின்ற ஞானமென்றும், சுகோதயமென்றும், சிதம்பர மென்றும், சவமுக்தியென்றும், பிர்மஸ்வ ரூபமென்றும், மகாசக்தி யென்றும், திவ்யமென்றும், பெரியதென்றும், சிவாலயமென்றும் வேதாகமங்கள் கோடிகோடியாய்க் கூறுகின்றனவே. அந்தவாக்கியா ர்த்தங்கள் முழுமையும் சிதம்பரசபையின் பரியாய நாமங்களாகவே சொல்லியிருப்பதினாலும் ஆனந்தநிர்த்தன தரிசனத்தைக்கண்டவர் கள் உண்டென்று இன்று பார்த்தறிந்தோம் இதனாலும் வேதாகம ங்கள் இவ்வளவென்று அளவிட்டறியக்கூடாத இந்தச் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திலேயே ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனங் கிடைப்பதற் குச் சகாயமாய் ஓர் புனிதரான மகாரிஷியைக் கூட்டிவைப்பரென்

னுஞ் சிவானுக்கிரகத்தால் ஓர் பேரறிவு தோன்ற திடச்சித்தராய்ச் சந்தோஷத்துடன் மூலஸ்தானேசுவரருடைய சந்நிதானத்திலேயே தவஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கும் வியாக்கிர பாதருக்கு அனேகஞ் சுபசகுனங்கள் உண்டாயின. அதைக்கண்டு வியாக்கிரபாத மகாரிஷியானவர் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்துக்குப் பிராப்தகாலஞ் சமீபித்திருக்கின்றதென்று உற்சாக சித்தராயிருந்தனர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன் விஷ்ணுமூர்த்தியால் ஆனந்தத்தாண்டவ மகிமையை வினவியது

இவ்வாறிருக்கின்ற வியாக்கிரபாதரிடத்தில் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்திற்குச் சகாயராய்ப் பதஞ்சலியெனத் திருப்பெயர்பூண்ட ஓர் மகாரிஷிவந்தனர். அவரது திவ்விய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்று நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகாரிஷிகளுக்குச் சூதாசாரியர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

திருப்பாற்கடலில் சமஸ்தமானதேவர்களாலும், நித்தியஸூரிகளான ரிஷிகளாலும், அநாதியான வேதங்களாலும் துதிக்கப்பட்டு விளங்கும் லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவானவர் ஓர்நாள் தமது ஆதிசேட சயனத்தில் யோகநித்திரை விட்டெழுந்து உட்கார்ந்து சிவசிவாவென்று உச்சரித்து இருகைதூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்துகண்களில் ஆனந்த அருவி பெருக, அங்கங்களில் மயிர்க்கூச்செறிய, அகிலலோகநாதரான கயிலாஸபதியின் ஆனந்தத் தாண்டவத்தை அன்புடன் தியானஞ்செய்து ரத்தினதீபம்போலப் பிரகாசித்து அசைவற்றுப் பத்மாசனத்திலிருந்தனர் இவ்விதந் தியானஞ்செய்து ஆனந்தானுபூதியிலிருக்கும் அச்சுதனை ஆதிசேஷன் தாங்கமாட்டாமல்பயந்து முன்னிராத பாரமாயிருக்கின்றதேயென்று வியாகூலமடைந்தனன். அருகிலிருக்கும் லக்ஷ்மீதேவியுங்கண்டு பயந்து திகைத்து நின்றனள். இப்படிப் பயப்படுவோர்களைக் கமலக்கண்ணன் அறிந்து உதயபர்வதத்தில் இரண்டுசூரியர்கள் உதித்தது போலத் திருக்கண்மலர்ந்து மிகுந்த தயவுடன் தான்செய்துகொண்டிருக்குஞ்சிவானுபூதியை மெதுவாய் விலக்கி எழுந்து காலையிற்செ

ய்யும் விதிகளைமுடித்து நவரத்தின மண்டபத்தில் முத்துப்பந்தலிட்ட சுவர்ண சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிவானந்த ரசத்தையே பானஞ்செய்துக்கொண்டு சுகநித்திரையுடனே சிறிதுநேர மிருந்து அதைவிடுத்து வியவஹாரஜாக்கிரம் பொருந்தியிருந்தனர். இவ்வாறிருக்க, கனத்தால்வருந்திய ஆதிசேடன்பெருமூச்சுவிட்டு எழுந்து தனது ஆயிரம்முடிகளிற் பிரகாசிக்கின்ற மாணிக்கங்களாகிற மலர்களால் திருமாலின் திருவடிகளை அர்ச்சிப்பதுபோல நமஸ்கரித்து மிகுந்தவணக்கத்துடன் மிருதுவாகக் கேட்கத்தொடங்கினன். வேதங்கள் தொடுத்தற்கரிய திருமேனியை என்மீது சாற்றிய கருணை நிறைந்த கமலக்கண்ணனே! யோகநித்திரைக்கு யோக்கியமான சயனத்தில் முன்போல் பள்ளிகொள்ளாமல் தாங்கமுடியாத பாரத்தை எனக்கீந்து ஓர்விதமாய் எழுந்தருளியிருத்தற்கு யாதுகாரணமோ தெரியவில்லையே? அதைக்கேட்போமெனில், மிகுந்தபயமாயிருக்கின்றது என்னிடத்தில்தேவரீருக்கு உண்மையானபிரியம் இருக்குமாயின் இந்தக்காரணத்தை எனக்குக் கிருபையுடன் அறிவித்துக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துநிற்கும் ஆதிசேடனைத் தயாநிதியான பரமபுருஷன் பார்த்துப் புன்னகைசெய்து சொல்லத்தொடங்கினர். ஓ ஆதிசேடனே! நீயும் லக்ஷ்மீதேவியும் ஏன்பயப்படல்வேண்டும். அந்தப்பயத்தை விட்டுவிடுங்கள். கருணாநிதியான எனது பரமசிவானுக்கிரகத்தால் யான் இதுவரையில் அறிந்திலாத பேரின்பத்தை அடைந்தனன். அச்சுகவிசேடம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடிவுபெறமாட்டாது. மிகுந்த ரகசியமானது. அதை அன்பனான நீ சிரத்தையுடன் கேட்டமையால் என்னால் இயன்றவாறு சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாகவென்று லோகநாதரான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சொல்லத்தொடங்கினர். எல்லாத்தேவர்களும் இடைவிடாதுவணங்கும் சைவதேஜோமயமான கைலாசகிரிக்குஓர்தினஞ் சென்று எனது கர்த்தரான பரமேசுவரரைத் தரிசித்து சந்நிதியில் வணங்கிநிற்கின்ற என்னைக் கடாக்ஷசம்ஞையினால் அழைத்து ஒரு ஆசனத்தில் உட்காரச்செய்து மந்தஹாஸத்துடன் கிருபைகூர்ந்து உடனே ரகசியசமாச்சாரஞ்சொல்ல எத்தனித்து எழுந்தவரைப்போல் எனதுகையின்மீது தமதுஒப்பில்லாத திவ்விய அஸ்தத்தை யூன்றி எழுந்தருளினர். உடனேபானுகம்பனால் ஊதப்பட்டசங்கத்துவனியானது அஷ்டதிக்குகளில்முழங்கவும், பரமபக்தரான நந்திதேவரால் அடிக்கப்படும் மிருதங்கநாதம் மூவுலங்களில்கேட்கவும், தும்புருநாரதர் வீணாகானம் செய்யவும், வேதாகமங்கள் ஸ்தோத்

திரஞ்செய்துபரவவும்,சந்துஷ்டர்களானகணநாதர்கள்சேவிக்கவும், தபோசிலர்களானமகாரிஷிகள் பாவிக்கவும், தேவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்த்தொழுதுகொண்டு புஷ்பவருஷங்கள் வருஷிக்கவும், சந்திரசூடரான பகவான் கைலாசகிரியின் அடிவாரத்தை அடைந்து அவ்விடத்திற் பொருந்தின ஒரு ஏகாந்தமண்டபத்தில்வீற்றிருந்து என்னைப்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து அமிர்தம்பெருகுவதுபோல திருவாய்மலர்ந்தருளினர். தேவதாருவனத்தில் கர்மத்தையே பிரமாவெண்ணிக் கர்மத்திற்குப்பலதாதா நாமென்றுணராது தவத்தைச் செய்து அவத்தில் நிற்கும் முனிவர்களின் சித்தபக்குவத்தைச் சோதித்து அனுக்கிரகித்தற்குக்கோடி மன்மதாகிருதியான ஓர் வேடந்தரிக்கப்போகின்றோம் நீயும் அதற்கிசைந்த அழகுள்ள பெண்ணுருவந்தரித்து நம்முடன்கூட வருவாயாகவென்று ஆஞ்ஞாபித்து, உடனே தமது சரணாரவிந்தங்களால் நவரத்தினமயமான மிதியடியையலங்கரித்தும் சந்திரனைப்பார்க்கிலும் வெண்மையான கோவணத்தை நடுவுடலாகிய அரையிற் புனைந்து, பர்வதத்திற் பெருகும் அருவிபோலவெண்மையுள்ள பூணூலை விஸ்தாரமான மார்பில்தரித்தும், உன்னதமான தோளில் திருநீற்றுப்பையைப் பொறுத்தியும், இடதுகையில்பிர்மகபாலமும், வலதுகையில் தமருகமும் விளங்கத்தரித்தும் சௌந்தரியமென்னும் அரும்புகளையுடையகொடிகள்படர்ந்ததைப்போன்ற ரேகைகளமைந்த அழகிய கழுத்தையும், புன்சிரிப்புடன்கூடிய அதரதளத்தையும், சுபலக்ஷணமாம் பிரவாகத்தின்கழிகள்போன்ற இரண்டுசெவிகளையும், உலகத்தை மோசஞ்செய்தற்கேசெவ்வரிபரந்து நீண்டுவிசாலித்தநேத்திரங்களையும், வேர்வைகளாகிற நக்ஷத்திரங்களால்சோபிக்கின்ற முகமாகிய சந்திரனையும் அச்சந்திரனால்விழுங்கப்படும் இருட்கூட்டம்போன்ற கஸ்தூரிதிலகமிட்ட நெற்றிப் பிரதேசத்தையும், நெருங்கி நீண்டுசுருண்டு அழகாய்த் தம்மிலொத்து மணம்வீசுகின்ற கரியகூந்தலையும், பவழத்தளிர்போன்ற மிருதுவானசுத்ததேகத்தையுந் தரித்து மெல்லமெல்ல நடக்கத்தொடங்கினர்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

பரமேசுவரர் பிக்ஷாடனவுருவந்தரித்துத் தேவதாருவனத்தை யடைந்தது

எனது கர்த்தாவான பரமேசுவரர் இவ்வண்ணம் அழகிய வண்ணந்தரித்து விளங்கியதைப் பார்த்தவுடனே அவர் ஆக்ஞையைப்பரிபாலிக்குங் கடமைபூண்ட யானும் ஜெகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகளின்மனங்களை ஏககாலத்தில் அபகரிக்கும்படியான ரூபலாவண்ணியம் நிறைந்த பெண்ணுருவந்தரித்து அதற்கேற்ப வண்டுக்கூட்டங்களைப்போற் கருத்த கூந்தலில் இருண்ட இரவிற் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரங்களைப்போல் புஷ்பங்களைத் தரித்தும், அஷ்டமி சந்திரன் போன்ற அழகிய நெற்றியில் ஜெகன்மோகனகரமாகிய திலகத்தை யிட்டும்மதர்த்து நிமிர்ந்து பரந்து பருத்துத் தேமல்படர்ந்து ஓங்கிய ஸ்தனங்களின் முகத்தை உயர்ந்த பீதாம்பரத்தால் சிறிதுமறைத்தும், கரமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தில் ஓர் புஷ்பம் ஜனித்ததுபோலசெங்கழுநீர்மலரைக் கையிற்பிடித்தும், நவரத்தின மயமாய்ச் சிற்றொலியோடுகூடிய சலங்கைகள் தொடுத்த அரைவடம் அணிந்தும், தருமதேவதையான உமாகாந்தரின் சந்நிதியிற் பொருந்தினேன். பொருந்திய என்னைக் காமவிருப்பங் கொண்டவரைப்போல் கடைக்கண்ணால்பார்த்துப் புன்னகைசெய்து மன்மதனைவென்று மகாமுனிவர்களை உன்னுடைய நேத்திர சலனசௌந்தரிய விசேடத்தால் ஜயிப்பதில் சந்தேகமில்லை என்று என்னைச் சிலாகித்து லோகநாயகியானபார்வதியைக் கைலாசத்தில் இருக்கும்படிசெய்து பெண்ணுருவந்தரித்த நான் பின்செல்லப் புண்ணியவான்களுக்குக் காணற்கரிய தேவதாருவனத்தை யடைந்தனர். அவ்விடத்தில் பிக்ஷாடனரூபந்தரித்த எமதையன் ரிஷிகள்வசிக்குந் தெருவில ஒவ்வொரு ஆசிரமத்தின் துவாரத்திலும் நின்று விலைமதித்தற்கரிய பாதச்சிலம்பை ஒலிக்கும்படி செய்து கையிற்பிடித்த தமருகத்தை முழக்கி உல்லாசத்துடன் நிற்கும் பகவானை ஆசிரமங்களிலிருந்து பிக்ஷைகொண்டுவந்து போடுகிற வியாஜமாய்ச் சில ரிஷிபத்தினிகள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். உடனே கபாலியானவன் தேவனும் தன்னையேமிகுந்த இனிமையுடன் பார்த்துக் கண்களுக்கு விருந்துசெய்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ரிஷிபத்தினிகளின் மனதுமயங்கும்படியான அபிநயங்களைக் கோடிகோடியாய்ச் செய்தனர். அந்த அபிநய விசேடத்

தைப்பார்த்த சிலரிஷிபத்தினிகள் தங்கள் கொங்கைகள் குலுங்க நடந்துவரும்போது அவிழ்ந்த கூந்தலை ஒருகையாலும் நழுவிய அரைவடத்தை ஒரு கையாலுந் தாங்கிக்கொண்டு தாங்கமுடியாத காமபரவசர்களாய் அருகில் ஓடிவந்து பகவானைப் பார்த்துநின்றார்கள். சில ரிஷிமங்கைகள் மன்மதனையெரித்த புன்முறுவலின் அழகையே நோக்கி ஆனந்தித்தார்கள். சில ரிஷிமாதர்கள் மனதிற்கிசைந்த மிருதுவான நின் திருமேனியால் எங்களை ஒருதரங் கட்டியணைத்து முத்தம் அளித்தாலாகாதோவென்பார்கள். சிலரிஷிமங்கைகள் பகவானுக்குப்பிக்ஷையிடுவதற்கு அரிசியைக் கையிற்கொண்டுவரும்போது தங்கள்காமாக்கினியாலெழுந்த வெப்பமிகுந்த வேர்வையால் கையேபாத்திரமாகக்கொண்டு பசனமான அன்னத்தைப் பிக்ஷாபாத்திரத்தில் இடுவதற்கு வந்தவர்கள் கண்களும் மனமும் கபாலியைச்சூழ்ந்து இருத்தலால் நிலத்தில் இட்டார்கள். சில குலவதூக்கள் பரிமளமிகுந்தபத்திரபுஷ்பங்களைக்கொய்து திவ்விய மங்களவிக்கிரகத்தின் சரணங்களை அர்ச்சிப்போமென்று மலர்களைக்கையிலெடுத்து வருகையிற் பெருகிய விரகதாபத்தால்வெந்ததை நோக்காது பூர்ணசந்திரோதயம்போன்றமுகமண்டலத்தைபார்த்துக்கொண்டே மலர்களை முன்படைத்திருக்கு மன்னத்திற்கிடும் சாகத்தைப்போலப்பூமியில் இட்டார்கள். சிலகற்புள்ள முனிமங்கைகள் விசேடமகத்துவம் உள்ள இந்த ஆடவமணியைப் பார்த்தால் முன்பு பழகிய அன்பரைப்போல தோற்றுகின்றதே என்றுசொல்லிக் களிப்பார்கள். சில ரிஷிமங்கைகள் ரதிதேவியை விட்டுவிலகி எல்லோரும் மயங்கும்படியான இந்த அற்புதவுருவைத்தரித்து இரக்கமில்லாது ஐந்து பாணங்களை ஏககாலத்தில் ஏழையர்களாகிய எங்கள் உயிரைவாட்டத் தொடுத்துநிற்குங் காமனோ என்பார்கள். பிக்ஷை கொண்டுவந்த எங்களை மோகத்துக்குள்ளாக்கிமயங்கச்செய்து செல்லுதலானது இரவியினிடத்தில் இருட்டைக் கொடுத்துச் செல்லுஞ் சூரியனைப் போன்றிருத்தலால் உம்மை ஓரிடத்தும் போகவிடோம் என்று தடுத்து உமது தேககாந்தியாகிய அமுதத்தைப் பானஞ்செய்கிற எங்கள் மனம் இன்னும் திருப்தியடையாதிருக்கின்றது. அதைப் பூர்த்திசெய்து செல்லலாம் என்று சிலர்நெருங்கினார்கள். சிறுமருங்கினர்கள் நீர் இவ்விடத்திலேயே நில்லும் போவீராகில் உமது வீக்ஷ விசேடத்தால் நழுவி விழுந்த எங்கள் கைவளையல்களைக் கொடுத்துச் செல்லும். இல்லையேல் அடியெடுத்துவைக்க விடோமென்று தடுத்தார்கள். சில தருணிகள் பிக்ஷைக்காக வேடந்தரித்து வந்த

பெருமானைப் பார்த்துப் பெருத்து உயர்ந்த ஸ்தனங்கள் சிறிது தோன்ற நின்று சுவாமி ! எங்கள் ஆசிரமம் இதோ விருக்கின்றது அதிக தூரமில்லையென்று சொல்லி யழைப்பார்கள். சில யுவதிகள் ஆசிரமங்களில் என்ன சுகமிருக்கின்றது உம்முடைய மனம் எந்த பூதலத்தில் சுகிக்க அபேக்ஷிக்கின்றதோ அதுவே எங்கட்கிசைந்த வாஸஸ்தலம் என்று அருகில் வந்தார்கள். சில அங்கனைகள் இந்த வனத்திற்குள் எந்த இடம் மனதிற்கு ரம்மியமாய்த்தோன்றுகிற தோ அந்த இடத்திற்கு எங்களையும் அழைத்துக்கொண்டுபோதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். சிலசோபனைகள் பிரபுவே என் னுடைய வீட்டில் பக்குவமுள்ள அன்னங்கள் மிகுதியாயிருக்கின் றது அதைப் புசித்துச் சுகித்திருக்கலாம் வீடுகள்தோறும் கால்வ ருந்தச்செல்லுதல் வேண்டாமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். ஒருமெ ல்லியவள் நாதனே விரகதாபத்தால் ஜீவிப்பதில் சந்தேகமடைந்த எங்கள் திசையைத் தம்மிடம் அறிவிப்பதற்கு நாங்கள் அனுப்பி யிருக்கும்பிராணன்களை ஆலிங்கனத்தால் எங்கட்கு ஈந்தருளுமெ ன்று பிரார்த்தித்தாள். சில லாவண்ணியரமணிகள் மகாரூபமுள்ள மங்கள புருஷனைப்பார்த்து ஆனந்தமடைந்து நெடுநேரம் தங்கள் கொங்கை குலுங்க நிருத்தனஞ் செய்தார்கள். சில அழகுள்ள தோ கையர்கள் இவ்வாறுபார்த்தற்கு அருமையாகிய நிர்த்தனஞ்செய்யு ம்போது மன்மதாவேசத்தால் அளவிறந்த அபிநயங்களைச் செய்தா ர்கள். சிலபங்கஜலோசனைகள் மன்மதனுனவன் வலிமையுள்ள தன துபாணங்களால் அடித்து ஓட்டலும் இவரைத்தவிர வேறுகதிகி டையாதென்று பின்தொடர்ந்து சென்றனர். சில பொற்கொடிகள் மன்மதனுன யமன்வந்து புகுந்து எங்கள் பிராணன்களை அபகரிக்கி ன்றனன் இச்சமயம் மனமிரங்கிக்காத்தருளவேண்டுமென்று வேண் டினர்கள். சிலசுந்தரவதனைகள் பிக்ஷை வாங்கவேண்டியதற்காக இப் பாத்திரத்தை ஏன் சுமந்து நிற்கவேண்டுமென்று காமவேதனை யடைந்து கேட்டனர்கள். சில காதலிகள் பிக்ஷைக்குவந்த காமாரி யைக் கிட்டநெருங்கி இருபக்கங்களிற் பிரேமையுடன் சூழ்ந்து மல ர்கள்தரித்த குழல்கள் அசைய முத்துமாலை தாங்கிய கொங்கைகள் குலுங்கபாடினர்கள். சிலபால்மொழிப் பைந்தொடிகள் அரைநூன் மாலைகளோடு நழுவிய வஸ்திரங்களுடன் மன்மதபாணம்பட்ட வரு த்தந்தாளாது ஓடிவந்து கபாலியின் திருமேனியில் வீழ்ந்தனர்கள். பதிவிரதாசிரோன்மணிகளாகிய சில ரிஷிபத்தினிகள் இவ்விதங்க ளாகப் பினுகபாணியானபரமேசுவரன் முனிபத்தினிகளான பாலிக

ளையும், யுவதிகளையும், பிரவுடைகளையும், விருத்தைகளையும், தமது கடாக்ஷவீக்ஷணத்தால் மோகிக்கச்செய்து புன்சிரிப்புடன் முனிமங்கைகளின் மண்டலமத்தியில் நின்றுக்கொண்டிருந்தனர்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம்.

அப்பொழுது அவ்வனத்தில் வசிக்கும் தவசிரேஷ்டர்களிடத்தில் அவரவர்களின் பத்தினிகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க நான் சென்று நடத்திய வித்தைகளைச் சொல்லுகின்றேன் அன்புமிகுந்த ஆதிசேடனே என்று மங்கைவடிவந் தரித்த மாதவன் சொல்லுகின்றனன். நான் காமினிரூபந்தரித்து மெதுவாய்ச்சிரித்துப் பரமசிவன்பக்கத்தை யடுத்து நிற்கும் எனது ரூபத்தைப் பார்ப்பதற்குவந்துசூழ்ந்த முனிவர்களின் மனது பிரமிக்கும்படி வாசனையுள்ள பூங்கொத்தைக்கையிற்பிடித்து அன்னம்போல மெதுவாய்நடந்து புன்சிரிப்பாகச் சிரித்துத் தாமரையிதழ்போல் நீண்டு செவ்வரி பரந்து கறுத்து விசாலமான கூர்மையுள்ள நேத்திரங்களாகிற அம்புகளைப் புருவமாகிய வில்லிலேபூட்டி என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் முனிவர்களின் கண்களையே லக்ஷியமாய் எய்தவுடனே முனிவர்களெல்லோரும்மோகித்து என்ன ஆச்சரியம்! இதுவரையிற்கண்டறியா தலக்ஷணராசிகள் அமைந்த இவ்வணங்கின் செய்கையைப்பார்த்தால் விலைமாதுபோலத்தோன்றுகின்றது. நாயகனதுசாயைப்போல் பின்தொடர்ந்து செல்லுதலால் பதிவிரதையாகவும் விளங்குகின்றனள் என்று சிந்தித்து மிகுந்த காமபரவசர்களாய்ச் சடைகள் அவிழவும், கட்டிக்கொண்டிருக்கும் மரவுரிகள்நழுவவும், கையிற்பிடித்தஜபமாலை சுழலவும், நீங்காது பிராமண்ணியத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்க நின்ற உபவீதமட்டும் உடையவர்களாய் என்னுடையமுகத்தையே கண்ணிமையாது பார்த்து நாதனுடைய சந்நிதியிலே என்னை இச்சித்து அனேகம் காமசேஷ்டைகளைச் செய்தார்கள். இவ்வாறிருக்க, விருத்தர்களான முனிவர்கள் தங்கள்மனதை ஒருவாறு திருப்பி விசேட லக்ஷணமுள்ள, ஒரு யௌவன சரீரத்துடன் பிக்ஷைவாங்கும் வியாஜத்தை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் பத்தினிகளின மத்தியில் மந்தஹாசஞ்செய்து உல்லாசத்து

டன் நிற்குங் கபாலியைக்கண்டு மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களாய் இவன் யாவன் ஒருவரும் நாடற்கரிய நமது ஆசிரமத்தில் அச்சமில்லாது வந்து புகுந்து மகாபதிவிரதைகளான நம்மனைவிகளின் கற்பையழிக்கின்றனன். யாவரும் மயங்கும்படியான ஒரு பெண்வடிவைக்கொண்டு ரிஷீஸ்வரர்களின் தவத்தை ஒழிக்கின்றனன் என்று சங்கித்து விசேடக்குரோதமுற்று இத்தூர்த்தனை நமது தவவலிமையாலும் சாபமாகிற பாணத்தாலும் அதஞ்செய்துவிடுவோமென்று அனேக கடூரமான சாபங்களையிட்டார்கள். அவர்களிட்ட சாபங்களெல்லாம் புன்சிரிப்பால் முப்புரமெரித்த தேவனிடத்தில் அணுகச் சக்தியற்று விருதாவாய்ப் போனதைக்கண்ட விருத்தமுனிவர்கள் அதிக ஆக்ருஷங்கொண்டு எவ்விதத்திலாவது இக்கபாலியைக்கொன்றுவிடுவதே தகுதியென்று உடனே ஆபிசாரஹோமஞ்செய்ய எத்தனித்து அதற்குரிய குண்டங்களை ஏற்படுத்திக் கபாலியைப்பார்த்து நீ ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங்கொடுத்துவிட்டு அப்பாற் செல்லுக என்று சொல்வதைப்போல அவரை அவ்விடம்விட்டுப் போகாமல் தடுத்துக் குண்டலங்களில் சுவாலை எழும்பும்படி அக்கினியைமூட்டி ஆபிசாரமந்திரங்களை ஜபித்து அதற்குவேண்டிய கடூரமான தைலங்கள் சமித்துக்கள் முதலியவைகளால் ஓமஞ்செய்து ஆபிசாரத்தை நடத்திவருகையில் அந்த அக்கினிகுண்டத்திலிருந்து அதிபயங்கரமான ஒரு வியாக்கிரமானது மிகுந்த வேகத்தோடு எழுந்து அக்கினி ஜ்வலிப்பதுபோன்ற கண்களுடன் எட்டுத்திக்கும் பிளக்கும்படி சப்தித்து நின்றதைப்பார்த்து நீபோய் இதோ நிற்கின்ற பாவியைச் சங்கரித்துவாவென்று சர்வசம்ஹார மூர்த்தியினிடத்தில் விடுத்தார்கள். உடனே அதிக கோபமாய்வருகின்ற பயங்கரமான வேங்கையை எனது நாதராகிய பரமசிவம் தமதுநகத்தின் நுனியாற் கிழித்து அதின் சர்மத்தை உயர்ந்த பட்டுவஸ்திரம்போல அரையிற் றரித்தருளினர். அதைக் கண்ட முனிவர்கள் முன்னிலும் அதிக முனிவுகொண்டு குண்டத்தில் விஷத்திரவியங்களால் ஹோமஞ்செய்ய அதிலிருந்து எரிகின்ற கண்களையும் விஷங்கலந்த பெருமூச்சையும் உடைய ஓர் பெரியநாகமானது பயங்கரமாகச் சீறிக்கொண்டு எழுந்து பகவானுக்கு எதிரேவருகையில் நீலகண்டரான பரமேசுவரர் அனேகஞ் சுபலக்ஷணங்கள் அமைந்த தமது இடதுகரத்தில் கங்கணமாகத் தரித்தருளி நமது பக்தர்களாகிய இத்தபோதனர்கள் இன்னும் நம்மையுணராமல் சத்துருவாக நினைத்திருக்கின்றார்களே இவர்க

ளுக்குச் சுவயரூபதரிசனங்காட்டி அநுக்கிரஹித்தல் வேண்டுமெ ன்று திருவுளத்தெண்ணி நிற்கையில், நீண்டு சுருண்டு அழகிய கரியகூந்தல்கள் பொன்வர்ணம்போன்ற சடைகளாடவும், முந்தின இரண்டுகைகளுடன் மற்றும் இரண்டுகைகள் தோன்றவும், அநுக்கிரஹரூபமான தாண்டவ திவ்வியசரணத்திற் கூடவும், தேவரைக் காத்தநீலகண்டமும், மன்மதனையெரித்த பாவநேத்திரமும், வெளிப்படக்காட்டி நிற்கும்போது அக்கினியானது தானுண்ட இருட்கூட்டங்களை உமிழ்ந்ததைப்போன்ற கரியசரீரத்தையும், நெருப்புத் தலையொத்த கண்களையும், எரிகின்ற சிவந்த மயிர்களையும், குறளாகிய சரீரத்தையும், சூழ்ந்துவருஞ் சர்ப்பங்களில் ஒருநீண்டசர்ப்பத்தைக்கையிலும் பொருந்தி கர்ச்சித்துப் பூமி அதிரவரும் பூதத்தைக் காலாந்தகரான பரமபதிகண்டு நடம்புரியுஞ் சரணம்புஜத்துக்கு பீடமாகச்செய்தருளினர். இதைக்கண்ட முனீசுரர்கள் நமது தவவலிமையாற் செய்த பிரயோகங்களெல்லாம் இவனிடத்தில் விருதாவாய்விட்டனவே யென்று மிகுந்தவருத்தமுற்று ஹோமஞ் செய்தகுண்டத்திலிருக்கும் அக்கினியைவாரிக் கோபத்துடன் பகவான்பேரில் இறைத்ததும், அந்த அக்கினியானது சுவாலையோடு சுழன்று வேகமாக வருதலை பசுபதி பார்த்து லீலையாகத் தமது திருக்கரத்தில் தரித்தருளினர்.

இவ்வாறு தாம்செய்த கிருத்தியங்களெல்லாம் அகிர்த்தியங்களாய்ப் பயனற்றுப்போனதை நினைத்து முனிவர்களெல்லோரும் தங்கள் தவத்தினல் சித்திசெய்து வைத்திருக்கும் மகாமந்திரங்களை ஆகர்ஷித்து மகாதேவரிடஞ் செலுத்த, அவைகளை வேதமூர்த்தியான என்னையன் நடனஞ்செய்யுந் தமது பாதங்கட்கு நூபுரங்களாகத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால்தரித்தருளச் சுவர்ணநிறமுள்ள அழகிய ஜடைகளானது அசையும்படி பரமேஸ்வரன் ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யத் தொடங்கியவுடனே ஆயுதமிழந்த யுத்தவீரனைப்போல தாங்களேவிய அக்கினியும் மந்திரங்களும் பயனில்லாது போனதைக்கண்டு வாட்டத்துடன்நிற்கும் அஞ்ஞானிகளான முனிவர்கள் பகவானுடைய தாண்டவவேகத்தைப்பார்த்து ஓர்நிமிஷமேனும் சகிக்கமாட்டாது மோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் வீழ்ந்தார்கள். பயமில்லாது பரமசிவத்தின் பக்கத்தில் நின்றநானும் மிகுந்த பயத்தையடைந்தேன். உடனே சர்வஞ்ஞான என்னையன் சகலலோகங்களையும் அளிக்கின்ற அபய அஸ்தத்தாற் பயப்படாதேயென்று அநுக்கிரகித்து அதிவேகமாகச் செய்துக்

கொண்டிருந்த தாண்டவத்தை மெதுப்படுத்தி பர்வதராஜ குமாரியான பார்வதியை நினைத்தார். லோகமாதாவான பரமேசுவரியும் தருமரூபமான விருஷபத்திலேறித் தேவர்கள் பூமழைபொழிய ஜகத்குருவான பகவானுடைய வாமபாகத்தில் அமர்ந்தருளலும் பெண்வடிவந்தரித்து அருகில்நின்ற யான் மகாதேவருடைய அனுக்கிரகத்தில் எனது சுவயரூபத்தைப் பெற்று இருத்தலும் ஜெகன்மாதாவான சிற்சக்தி மலர்ந்தமுகத்தோடு என்னைப் பார்த்து நீதரித்திருந்த அழகிய பெண்வடிவம் மிகுந்த சிலாக்கியமாயிருந்ததென்று சந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது காருண்ணிய விக்கிரகமாகிய பரமசிவம் தமது நீண்டு சிவந்த சடைகளானது அஷ்டதிக்குகளிற் பரவவும், கையிலேந்திய அக்கினியானது எழுந்து ஜ்வலிக்கவும், கற்பாந்தத்தில் எழுந்த இடியைப்போல் தமருகத்தின் சப்தமானது மூவுலகங்களில் முழங்கவும், எல்லாப் புவனத்தோர்களும் வணங்கும் சரணங்களில் மந்திரமயமான சிலம்புகள் ஒலிக்கவும், புலித்தோல் அரையில் விளங்கவும், சர்ப்பங்கள் பூண்ட அஸ்தங்கள் அசையவும், நவரத்தினமயமான நூபுரங்களணிந்த குஞ்சிதபாதம் நிர்த்தனஞ்செய்யவும் அமர்ந்தருளிய சர்வேசுவரன் தமது கருணைநிறைந்த கடாக்ஷத்தால் அச்சத்துடன் நிற்கும் அம்பிகையைப் பார்த்து நீயே எமது ஆனந்தத்தாண்டவ ரசத்தைமுழுதும் அனுபவித்தற்குரியை என்று அனுக்கிரகித்து சக்தியற்ற என்னையும் தாண்டவதரிசனஞ் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனர்.

இவ்வாறிருக்க, தாண்டவ வேகத்தைக்கண்டு தரிசிக்கச் சக்தியற்று மூர்ச்சித்துவிழுந்த தேவதாரு வனவாசிகளான மகரிஷிகள் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து நிர்த்தனஞ்செய்பவர் கருணாநிதியான பரமேஸ்வரரென்றுணர்ந்து மிகுந்த பயமடைந்து தாங்கள்செய்த அபராதங்களைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று அடிக்கடி வந்தித்துப் பலமுறை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தனர்கள். உடனே கருணாசாகரரான பகவான் தமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப்பார்க்கச்சக்தியற்ற முனிவர்களுக்கு ஞானதிருஷ்டியைக்கொடுத்து நிர்த்தனவைபவத்தைச் சந்தோஷசித்தர்களாய்ப் பார்க்கும்படி செய்தருளித் தமது புன்சிரிப்பினால் தேவதாருவன முழுமையும் நிலவு பரவியதுபோற் செய்து அவ்வனவாசிகளான முனிவர்கள்செய்த அபராதங்களெல்லாந் திரண்டு ஓருருவெடுத்ததைப்போல் கரியநிறத்துடன் நிற்கின்ற பூதத்தை முதுகுநெரியும்படி சரணத்தால் மிதித்தும் தபோதனர்கள் ஜன்மந்தோறுஞ் செய்திருக்கின்ற பாபசமூகங்களை

ஒழித்து நற்கதியிற் சேர்த்தற்குத் திருவுளங்கொண்டு தமது குஞ்சித சரணதரிசனங்காட்டியருளினர். உடனே பரமசிவானுக்கிரகத்தால் நேத்திரோற்சவமான ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசனஞ்செய்து எல்லையில்லாதசிவானந்தரசத்தில் மூழ்கிய தபோதனர்கள் தண்டுகமண்டலங்களுடன் கைகளை யுயரத்தூக்கிச் சிவந்த ஜடைகள் வனமுழுதும்பரவ ஆனந்தப்பரவசமடைந்து நிருத்தனஞ் செய்தார்கள். பிரமேந்திராதி தேவர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த சந்தோஷசித்தர்களாய் இருகைகளில் மலர்களை யெடுத்து அஞ்சலியஸ்தத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துக்கொண்டு தாண்டவமூர்த்தியின் சமீபத்தில் சூழ்ந்தார்கள். வீணையிற் சிறந்த நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் கானஞ்செய்வதை மறந்தும், ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்யச் சக்தியற்றும், ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். பூதகணங்களெல்லாம் ஆனந்தமுற்று அதிவேகமாக நிர்த்தனஞ்செய்யத்தொடங்கின. இவ்வாறிருக்க, கிருபாநிதியாகிய பகவான் என்னையும் பிர்மா முதலிய தேவர்களையும் பிர்மபாராயணர்களான தபோதனர்களையும் பார்த்து நீங்களெல்லோரும் தேவதாரு வனத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து அதில் எமது ஆனந்தத்தாண்டவ சுவயரூபத்தைப் பக்தியுடன் தியானித்து மயக்கமற்றுப் பூசைசெய்யுங்கள். அந்தப் பூஜாவிசேடத்தால் குறைவற்ற சுகத்தையடைவீர்கள் என்றுதிருவாய்மலர்ந்தருளிப் பவானிபதியான பரமேசுவரர் ஆகாசமார்க்கமாய்த் தமது தேவியோடு அந்தர்த்தானமடைந்தனர். உடனே பார்வதிபதியான பகவான் மறைந்த திக்கைநோக்கி நமஸ்கரித்துப் பிரியாத அன்புடன் இவ்விடம்வந்து சேர்ந்தனன். கேட்டனையோ ஆதிசேடனே! கருணாநிதியான என்னையன் நடித்தருளிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசன சுகத்தை நினைத்து யோகநித்திரையினின்றும் விழித்துத் தாங்கமுடியாத ஆனந்தப் பெருக்கால் செழித்திருந்தனன் என்று மகாவிஷ்ணு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளானமுனிவர்களே! பின்பு நடந்த ஆதிசேஷபகவானுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் என்றுசொல்லத்தொடங்கினர்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

ஆதிசேடன் ஆநந்தத்தாண்டவஞ்செய்தலைக்கூறியது.

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அற்புத வசனங்களைக்கேட்ட ஆதிசேடன்மிகுந்த ஆனந்தபரவசனாய்க் கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக்கக்கரங்களைச் சிரங்களிற்றாக்கி ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தவனைப்போல் எல்லையில்லாத களிப்பையடைய அதை நோக்கிய சிவானந்த பரிதரான ஸ்ரீயப்பதியானவர் இந்த ஆதிசேடனோ நாம் கூறிய ஆனந்தத்தாண்டவ வைபவத்தைக்கேட்டு ஈசசரணாரவிந்தத்திற் பதிந்த மனதுடையவனாய் இருப்பதினாலும் இவனது செயலெல்லாம்பரமேசுரரின் பூஜைக்காகவே பொருந்தி இருத்தலினாலும் மகாத்மாவாகிய இவனை இனி அடிமையாகக் கொண்டிருத்தல் மிகுந்த அபராதமென்றுயோசித்து ஆதிசேடனே! நீசிவபக்திவிசேடத்தால் தன்னியனாயினை! இனிமேல் எனக்குப் பாயலாக இருப்பது தகுதியன்று முன்போல உன்மீது படுத்து யோகநித்திரை செய்தற்கு என்மனம்பொருந்தவில்லை. ஆதலால் எனது கைங்கரியங்களை உன் புத்திரனைக்கொண்டு நடத்தச்செய்து வேதங்கள் காணற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்தற்குரிய தவத்தைச் சீக்கிரம்செய்து முடித்துக்கொள்ளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறு கட்டளையிட்ட பத்மநாபனைப் பார்த்து, ஓ நாதனே! நான் சம்புவின் தாண்டவதரிசனத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவனாயினும் தேவரீரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவனாய் வருந்துகின்றேனென்றுகூற, கமலாபதியான பகவான் சேஷனுடைய அடிமைத்திறத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து ஓ ஆதிசேடனே! பரமேசுவரரின் கிருபையுனக்குக் கிடைக்கும், நீ உத்தரகைலாசத்தின் பக்கத்திற்சென்று உறுதியான தவத்தைச்செய்து பக்தியோடு பரமசிவத்தைப் பூசிப்பாயாகில் அன்பர்கள் நினைத்தவைகளையெல்லாம் கொடுத்தருளுஞ் சிவபெருமான் உன்னுடைய மனதைப் பூர்த்திசெய்துவைப்பர் சந்தேகமில்லையென்று வரமளித்த வைகுண்டநாதனை வணங்கி நான் செய்யப்போகிற அருமையானதவம் விக்கினமில்லாது பூர்த்தியாதல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துச் சந்தோஷசித்தனாய்க் கேசவமூர்த்தியிடத்து விடைபெற்றுக் கைவல்லிய பூர்த்திக்குக் காரணமாகிய கயிலையங்கிரிச்சாரலை யடைந்து நாலுபக்கங்களிலும் அக்கினியை வளர்த்தி அதனடுவேயிருந்து படங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் ஜ்வலிக்க, கண்களிலெழுந்த அக்கினிச் சுவாலைகளால் சூரி

யன் பயப்படும்படிச்செய்து பரமசிவதாண்டவதரிசனத்தைக் கருதித் தவஞ்செய்யத்தொடங்கினன். தவஞ்செய்யும்போது தன்னுடைய சுவாசமும் ரேசகமொழிந்து பூரககும்பகங்களைச் செய்தனன். தனக்குரியவுணவென்று காற்றையுங் கொள்ளான். சுவரூபத்தியானஞ்செய்து வருவதினால் நெடுநாட்சென்றதையும்நினையான். பரமசிவத்தின் ஜோதிமயமான ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தரிசிக்க இச்சித்திருக்குங் கண்களுக்குப் பிரகாசத்தைப் பார்க்குந்திறமையை உண்டுபண்ணுவதுபோல உக்கிரதாபத்தோடு கூடிய சூரியமண்டலத்திற்செலுத்தி சந்திரகாந்திபோன்ற வெண்மையான சரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கடூரமான தவத்தைப் புரிந்தனன்.

இவ்வாறு தவஞ்செய்கையில் பக்தர்களின் சித்தத்தில் இடைவிடாது வசிக்கும் நிர்த்தகர்த்தாவாகிய மகேசுவரன் பூர்வந்தேவதாரு வனவாசிகளான முனிவர்களின் மனதை சோதிக்கச் சென்றதுபோல ஆதிசேடனுடைய மனதைச் சோதிக்கத் திருவுளங்கொண்டு அம்ஸவாகனத்திலேறிச் சதுர்முகரான பிரமாவின் உருவெடுத்துத் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஆதிசேஷனுடைய சமீபத்தில் வரவும், ஆதிசேடன்கண்டு பிரமதேவரென்று நினைத்து அர்க்கியபாத்திய வுபசாரங்கள்செய்து இருத்தலும், பிர்மரூபியான பரமசிவம் சேஷனைப்பார்த்துத் தவஞ்செய்ததுபோதும், இக்கடூரதவத்தினால் எந்த வஸ்துவை இச்சிக்கின்றாயோ அது எவ்வளவு அருமையாகவிருப்பினும் யாம் கொடுக்கின்றோம். உனக்கு யோகத்திலிச்சையா? அல்லது வித்தைகளிலிச்சையா? சித்திகளிலிச்சையாவென்று வினவியருளினர். அவ்வசனத்தைக் கேட்டுச் சிவபக்தியில் பதிந்த மனமுடைய பணிநாயகன், கலைமகள் நாதனைப்பார்த்து சுவாமி! தாம் கேட்டபடி ஒருவஸ்துக்களிலும் எனக்கு இச்சையில்லை நிர்மலனான பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றேன். அப்பரமசிவனே எனக்குக்கதியேதவிரவேறில்லை அவரே அடைதற்கரிய வரங்களை அளிப்பர் என்றுசொல்லலும், அதைக்கேட்டுச் சதுர்முகரூபியாய்வந்த சர்வேசுவரன் ஆதிசேடனுடைய மனோநிச்சயத்தையறியவேண்டிப் பின்னுஞ்சொல்லுகின்றார். ஓ பணீசுவரனே! நீயுரைத்த பரமேசுவரன்வந்து உனக்கு அளிக்கும்வரங்களை யாருங் கொடுப்பார்கள் அதிற் சந்தேகமில்லை உனது உண்மையான கருத்தையுரைப்பாயாகில் அதின்படி மனோபீஷ்டத்தைப்பூர்த்திசெய்து வைக்கிறேனென்று கூறினன். அதைக்கேட்ட ஆதிசேஷன் ஓ பிதாமகரே! என்விருதாவானமொழிகளைவசனிக்கவேண்டும். விபுவாகிய

எமது பரமசிவத்தைத் தவிர இதரர்களாலும் உம்மாலும் எனக்காகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எனது கோறிக்கை உங்களால் முடிகின்ற சுலபமானதுமல்ல என்றுசொல்லவும், நான் கொடுக்கின்ற வரங்களில் உனக்கு இச்சையில்லாதிருப்பினும் நீ எதைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றாய் அதை யுரைப்பாயாகவென்றனர். சுவாமீ! சர்வத்தையும்விட்டு பரமசிவத்தையே நாடித் தவஞ்செய்கின்ற எனக்குப் போகங்களாலும், வித்தைகளாலுஞ், சித்திகளாலும், முத்திகளாலும், என்னபிரயோசனம்? ஆனால் தேவதாருவனத்தில் அவ்வனவாசிகளான முனிவர்களுக்குக் கிடைத்த ஆனந்தத்தாண்டவத்தைப்பார்க்க அபேக்ஷையேயன்றி வேறொன்றிற் சிறிது மிச்சையில்லை என்று சொல்லவும், ஹம்சவாகனனும்வந்த அற்புதன் நீ கிடைத்தற்கரிய ஆகாராதிகளை விடுத்து அழகிய சரீரத்தை இளைக்கச்செய்து கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தில் இச்சைவைத்தனையே இது லபிக்குமா? ஞானிகளாலும்யோகிகளாலும் அளவிட்டு அறியவொண்ணாத பரமாத்மாவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து முந்தினவர்கள் தாண்டவத்தைக் கேட்டார்கள். எவர்களுக்குப் பரமசிவம் தாண்டவதரிசனங் கொடுத்திருக்கின்றனர். இது அசாத்தியமான காரியம் என்றுரைத்தலும் ஓ சுவாமி! பரமேசுவரரைப் பிரார்த்தித்த எவர்கள் அபீஷ்டங்களை யடையாமற்போனார்கள். பூர்வத்தில் தேவதாருவன ரிஷிகளுக்கு அவர்கள்பிரார்த்திக்காது எழுந்தருளி அனுக்கிரகிக்கவில்லையா? பிரார்த்தித்த எனக்கு ஏன் வராமலிருப்பர்? அவசியம்பிரசன்னமாகி ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தைத் தந்தருள்வார் சந்தேகமில்லை என்னலும், நீகூறியது பரமசிவம் உனக்கு அருள்வராயின் சரீரம் இளைத்து எலும்பு தோன்றும்படி தவஞ்செய்கின்றனையே இத்தனைநாள் ஏன் வரவில்லை? பயனில்லாதவிஷயத்தில் முயற்சிப்பவர் உன்னைப்போல் கண்டதில்லை என்றுரைத்தலும், ஓ தேவனே! கோரமானதவத்தால் அனித்தியமாகிய சரீரம் இளைப்பினும், நித்தியமான காலமானது இளைப்பதில்லையே என்னலும், ஆதிசேஷனே! நீசொல்லிய காலமானது நித்தியமாயினும் சரீரம் ஒடுங்கி ஆத்ம சந்தேகத்தை அடைகிற காலத்தில் நீகோறிய தாண்டவதரிசனம் சம்பவிக்கின் உனக்கு என்ன பிரயோசனம் என்றுகூறலும், சுவாமீ! இந்த ஜன்மமானது நீங்குகிறகாலத்தில் என் மனமானது ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தையே அபேக்ஷித்து உறுதியுடன் இருப்பதினால் அந்த எண்ணமே வித்தாகமற்றொரு சரீரம் எடுத்து அந்த ஜன்மத்திலாவது ஆனந்தத்தாண்டவதரிசன

த்தைக் காண்பேனேயன்றி விருதாவாக ஆகமாட்டேன் என்று சொல்லலும், இவ்வாறுகூறிய ஆதிசேஷனுடைய மனோநிச்சயத்தைப்பார்த்து பிரமதேவராய் வந்த பகவான் ஹம்ஸவாகனத்தை விருஷபவாகனமாய்ச்செய்து நான்முகத்தை விடுத்துச் சுவயரூபத்தையெடுத்து இடதுபக்கத்தை அலங்காரஞ்செய்யும் உமையவளோடு பிரசன்னமாய் விளங்கினர்.

பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

பரமேசுவரர் ஆதிசேடனுக்கு அனுக்கிரகித்துப் பதஞ்சலியென்னும் பெயர்கொடுத்ததைக் கூறியது.

இவ்வாறு பிரசன்னமாய் விளங்கும் பரமேசுவரனை ஆதிசேடன்பார்த்துக் கைகால் நடுக்கமுற்று அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து நமஸ்கரித்துத் தெளிந்த மனத்தோடு வேதங்களாலுங் தேடற்கரியவுருவமுள்ள நாதனே! விருபாக்ஷனே! தேவதேவனே! பார்வதிநாதனே! நடனபதியே! எனது அஞ்ஞானத்திற்செய்த அபராதங்களனைத்தும் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனாய்த் தவசிரேஷ்டனான ஆதிசேடன் மனதிற்குறித்த வரத்தைக் கேட்கவேண்டித் தண்டம்போல் கீழேவீழ்ந்து நமஸ்கரித்தனன். உடனே சாம்பபரமேசுவரர் தமதுவிருஷபத்தை ஆதிசேடனுக்குச் சமீபத்திற் போகும்படிசெய்து வந்தனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் சேஷனைத் தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் எடுத்து அன்புடன் பலதரம் கட்டியணைத்து ஸர்வார்த்தங்களையுங் கொடுக்கத் திருவுளங்கொண்டு தமது அழகிய கரத்தை ஆதிசேஷனுடைய சிரத்தில் வைத்து மிகுந்த கிருபையுடன் சொல்லுகின்றனர். ஓ அன்புள்ள ஆதிசேஷனே! ஒருவராலுஞ் செய்தற்கரிய தவத்தை உன்னைப்போற் செய்தாலன்றிக் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைக்கமாட்டாது. உன்னுடைய தபோவிசேடத்திற்கு வசியப்பட்ட நாம் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை அவசியம் உனக்குக் காண்பிக்கின்றோம். அன்றியும் எமது சுவயரூப உண்மையை யுனக்கு உபதேசிக்கின்றோம். இரகசியமாகிய அதைப் பக்தியுடன் கேட்பாயாக. இந்தப் பிரபஞ்சமானது மாயையிலுண்டாகிக் கர்மபாசத்தாற் கட்டுண்டு சுகம்,

துக்கம், மரணம், பயம், சத்துரு இவைகளை யறியாது மண்ணால் உண்டாகிற கடம்போலக் கிரியாசக்தியினால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மாயையினால் நிர்க்குணனாகிய நம்மிடத்தில் சிருஷ்டிமுதலான கிரியைகள் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எமக்குஸகளமென்றும் நிஷ்களமென்றும் இரண்டுவுருவமுண்டு, அவைகளிற்சகளமானது வயிராக்கியம் பொருந்தினவர்களின் கண்களால் பார்த்தற்கும் தியானித்தற்கும் உரியது. நிஷ்களமானது உருவமற்றதாய், பரிபூரணமாய், ஜென்னமரண மில்லாதாய், ஒருவராலும் பார்க்கவும் நினைக்கவும் தியானிக்கவும் அரிதாயிருப்பது. இவ்வாறிருப்பினும் எவர்கள் அன்புடன் என்னையே அடைக்கலம்புகுந்து அகங்காராதிகள் நீங்கிப் பற்றுதலற்ற பக்குவிகளாய் இருப்பவர்களின் பாகஜாலங்களை அறுக்கவேண்டிக் குருவடியாய் வந்தருள்பவரும் நாமே. மேற்கூறிய சகல நிஷ்களங்களைக்காட்டிலும் ஞானமே எமக்கு முக்கியமாகிய வடிவம் அதற்கு ஆனந்தமேபிராணன். இவ்விதவடிவங்களுள்ள எமக்கு ஞானமென்றும் பராபரமென்றும் பெயர். சிருஷ்டி முதலிய ஐந்து கிருத்தியங்களும் எமது தாண்டவமாகும். எம்மை வேதங்கள் இயற்கையாய் ஆனந்தத் தாண்டவத்தையே உடையவனென்று சொல்லுகின்றன. இவ்வாறு சொல்லும் வேதங்களுக்கு எமது தாண்டவத்தின் ஹேதுவும், திக்கும், காலமும், ஸ்தர்னமும் தெரியமாட்டாது. நாம் பூர்வம் தேவதாருவனத்தில் முனிவர்களுக்காக ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்யும்பொழுது அந்தத்தாண்டவவேகத்தைச் சகிக்கமாட்டாது அப்பூமியானது விருக்ஷங்களுடன் நடுங்கியது. அதைக்கண்டு ஆனந்தத்தாண்டவத்தொடக்கத்திலேயே மெதுவாக நிறுத்திவிட்டோம். நாம் வேகமாகத் தாண்டவஞ்செய்யின் அதை வகிக்கத்தகுந்த பூமி ஓரிடத்து மில்லை. ஆயினும் நமது தாண்டவத்தைத்தாங்கும்படியான விஸ்தாரமுள்ள சபை ஒன்று பூமியிலிருக்கின்றது என்று பரமேசுவரர் அனுக்கிரத்தனர். அதைக்கேட்ட பணிராஜனும் சந்தோஷசித்தனாய் மிகுந்த வணக்கத்துடன் சொல்லுகின்றனன். ஓ நாதனே! இந்தப் பூமியில் அப்படிப்பட்ட சபை ஒன்றிருக்கின்றதா? எனது பாக்கியமேபாக்கியம்! வேதாகமங்களாலும் இப்பிரபஞ்சங்களாலும் அறிதற்கரிய உத்தமசபையில் இவ்வடிமைக்காகப்பிரசன்னமாகி ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனந் தந்தருளல்வேண்டும். இதைத்தவிர வேறு எவற்றிலும் சிறிதுமிச்சை எனக்கில்லையென்றுரைத்தலும், இதைக்கேட்டபகவான் மிகுந்த பிரேமையுடன் ஆதிசேடனைப் பார்த்து ஸ்தாவரமான அண்

டசிருஷ்டியும் ஜங்கமாகிற சரீரசிருஷ்டியும் ஒக்கும். ஆதலால் சரீரத்தில் இளநாடி இடத்திலும், பிங்கலைநாடி வலத்திலும், சுழிமுனைநாடி மத்தியிலும் போவதுபோல் இப்பூமிக்கு இளையென்னும் நாடி இலங்கைக்கு நேரேபோம். பிங்கலையென்னும் நாடி இமயமலைக்கு நேரேபோம். இவைகளிரண்டிற்கும் நடுவில் சுழிமுனையென்னும் நாடி தில்லவனத்தின் மத்தியில் தொடர்ச்சியாய் சென்றிருக்கின்றது. புருஷாகிருதியாகிய இந்த பூதலத்திற்குக் கைலாசபர்வதம் சிரசு, ஸ்ரீபர்வதம் முகம், கேதாரம் நெற்றி, காசி புருவமத்தி, குருக்ஷேத்திரம் குதம், பிரயாகை நாபி, திருவாரூர் மூலாதாரம், சிதம்பரம் ஹிருதயமத்தி, இவற்றுள் பூமியின் ஹிருதயமாகிய சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை விடுத்து இதரக்ஷேத்திரத்திற்குப்போக அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் கையிலிருக்கின்ற இரத்தினத்தைவிடுத்துக் காச்சுக்கல்லைத்தேடுவோரை ஒக்கும். சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமூலநாதரென்று பேரமைந்த ஜோதிர்மயமான மகாலிங்கமொன்றிருக்கின்றது. அதற்குத் தக்ஷிணபாகத்தில் தேஜோரூபியாய் ஆகாசமென்று பேர்பெற்ற ஓர் சபையிருக்கின்றது. அந்தச்சபையில் குறைவற்ற ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எப்பொழுதுஞ் செய்துவருகின்றேம். அந்தச் சபையைச் சிதம்பரமென்று எல்லோரும் புகழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஞானக்கண் எவர்கள் பெற்றார்களோ அவர்கள் தான் அந்தசிற்சபையைப் பார்ப்பார்கள். எவர்கள் புண்ணியஞ் செய்யவில்லையோ அவர்கள் நமது சபையைக்காணமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு முக்தியுமில்லை. அளவிறந்த மகிமைதங்கிய அற்புத க்ஷேத்திரத்தை நீ அடையவேண்டிய உபாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். உன்னுடைய விஷச்சுவாலையோடுகூடிய பயங்கரமான ஆயிரமுகங்களையும், நெருப்புப்பொறிகளைக் கக்குகின்ற இரண்டாயிரம் கண்களையும் கண்டு பூமியிலுள்ளோர் நடுங்குவார்கள். ஆதலால் இவ்வுருவத்துடன் அவ்விடஞ் செல்லாது பூர்வத்தில் அத்திரி மகரிஷி தன் பத்தினியாகிய அனசூயையுடன் புத்திராபேக்ஷையாய் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார்கள். அவர்களுக்கு புத்திரனாக உன்னைச் செல்லும்படி அச்சுதன் ஆஞ்ஞாபித்தலும், நீ அவர்கள் வயிற்றில் ஜனிப்பதற்கு அஞ்சி அனசூயை ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தியாய் இருகையேந்தப் புத்திரப்பேறு வேண்டிப் பிரார்த்தித்துநிற்குந்தருணத்து அவளதுகரத்தில் அழகமைந்த ஐந்து தலையுள்ள சிறியநாகமாய்த் தோன்றலும், புத்திராபேக்ஷயாயிருப்பவர்களாயினும் சர்ப்ப சுவரூபத்தைக்கண்டு பயந்து பூமியில் விடுத்த

னன். அவளுடைய கையிலிருந்து பூமியில் விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்சலியென்று பேர்பெற்றனை. அவ்வுருவத்தைத்தாங்கி இப்போதிருக்கும் அறிவு குறையாமல் பதஞ்சலிபகவானென்று பிரசித்திபெற்று இருதயத்தில் எம்மையிடைவிடாது தியானஞ்செய்து நாகலோகத்தின் வழியாய்ச்செல்லுதல்வேண்டும். அவ்வழிநடுவே அஸ்திதுங்கமென்று ஓர் பெரிய பர்வதமிருக்கின்றது, அதற்குத் தெற்கில் ஓர் பிலத்துவாரமிருக்கின்றது, அந்தப்பிலத்துவாரத்திற்கு முன்னே நாம் கூறிய தில்வவனமிருக்கின்றது, அதற்குவடபக்கத்தில் ஆலமரத்தடியில் ஸ்ரீமூலநாதரென்று ஓர் லிங்கமூர்த்தமிருக்கின்றது. பெருமை பொருந்திய அம்மகாலிங்கத்தை எப்பொழுதுந் தேவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். அம்மூர்த்தத்தில் எமது ஆனந்தத்தாண்டவத்தைத் தியானஞ்செய்து வியாக்கிர பாதனென்று ஓர்முனி பூசித்து வருகின்றான் நீ அவ்விடஞ்சென்று புண்ணியசாலியான அம்முனியுடன் கலந்து எம்மைப் பக்திசெய்துக்கொண்டு இருக்கக்கடவை. தைமாசத்தில் குருவாரத்தில் புஷியநக்ஷத்திரங்கூடிய அமிர்தசித்தயோகத்தில் சூரியன் பகலில் மத்தியபாகத்தில் விளங்குஞ்சமயத்தில் விருஷப லக்கினத்தில் உனக்கும்வியாக்கிரபாதனுக்கும் நாம் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனங் கொடுத்தருள்கின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந்த பரமேசுவரரின் அற்புத வசனத்தைக்கேட்ட ஆதிசேடன் பரமானந்த மோகங்கொண்டு நமஸ்கரித்துப் பகவானைப் பார்த்துக்கொண்டே நெடுநேரம் நின்றனன். தர்மமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரருங் கணேத்தமர்கள் துதிக்கப் பார்வதிதேவியோடு அந்தர்த்தானமாயினர்.

உடனே ஆதிசேடன் பகவான் மறைந்த திக்கைநோக்கி வந்தித்து மிகுந்த அன்புடன் தனது பயங்கரமான பெரியவுருவை மறைத்துப் பதஞ்சலிவுருவத்தைத் தியானித்துச் சிவானுக்கிரஹத்தால் அவ்வுருவையடைந்தனன். அவ்வடிவத்தால் விளங்குகின்ற பணீசுவரன் மெள்ளத் தன்னுடைய உலகத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்றனன். அப்போது நாகலோக வாசிகளான பன்னக சிரேஷ்டர்கள் பரமேசுவரைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அவாருளைப்பெற்று வரும் தங்கள்தலைவன் வரவைக்கண்டு எதிர்சென்றழைத்து அவர்களாற் சூழப்பட்டு சிறிதுதூரஞ் செல்லும் ஈசனால் அனுக்கிரகித்த அஸ்திதுங்கமென்னும் பர்வதத்தைக்கண்டு உடனேவணங்கினன். இதைக்கண்ட கார்க்கோடகன் முதலிய நாகேந்திரர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுச் சகலலோகங்களையும் தாங்குகின்ற நீங்கள் எதற்காக இப்

பருவதத்தை வணங்கல் வேண்டுமென்றுகேட்டதும், ஆதிசேடன் புன்னகைசெய்து ஓநாகர்களே! இந்தப்பர்வதத்தின் அடிவட்டமானது பாதாளத்திலும் சிகரமானது தில்வவனத்திலுமிருப்பதால் அதில்வசிக்கும் பரமேசுவரரைநினைத்து நமஸ்கரித்தனன் என்னலும், சுவாமி! பரமசிவரூபத்தைத் தரிசித்த இப்பருவதத்தையும் பிலத்துவாரத்தையும் நாங்கள் உண்மையாகக்கண்டதில்லையென்று வந்திக்கவும், பின்பு தன்னைச்சூழ்ந்திருக்கும் நாகேந்திரர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பரிசுத்தமாகிய பிலத்துவாரத்தை நமஸ்கரித்துச் சந்தோஷத்துடன் பஞ்சாக்ஷரத்தையே நேத்திரமாகவும், தன்னுயிர்த்துணைவரான பரமேசுவரரையே வழித்துணைவராகவும்கொண்டு எல்லோரையும் நற்கதியேற்றவந்த தேஜோவானான பதஞ்சலிபகவான் அப்பிலத்திலே பிரவேசித்துச் சர்வசித்திகளையும் கொடுக்கிற தில்வவனத்தை உத்தேசித்துப்புறப்பட்டனர்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலிபகவான் சிதம்பர க்ஷேத்திரமடைந்து வியாக்கிரபாதருடன் நடனதாண்டவ தரிசனத்திற்குக் காத்திருந்ததைக்கூறியது.

இவ்விதம்புறப்பட்ட பதஞ்சலிபகவான் தில்வவனத்தைநோக்கிச் செல்லச் செல்ல சிவானந்தத்தில் மூழ்கிய மனதுடன் ஆனந்த வெள்ளம் பெருகிய நேத்திரங்களுடையவராய்ச் சுருக்கிய ஐந்துதலைகளில் விளங்கும் ரத்தினங்களின் காந்திகளையே கிரணமாகக்கொண்ட ஞானசூரியன்போல் பிலத்துவாரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக அமைந்த தில்வவனத்தை அன்புடன் கண்டு பன்முறை வந்தித்து அவ்வனத்திற் பிரவேசித்துச் செல்லும்போது மகாதபசியாகிய வியாக்கிரபாதர் முன்பு கண்டறியாத பதஞ்சலிபகவானுடைய திருவுருவைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கப் பதஞ்சலியும் பரமேசுவரன் தனக்கு அருளியபடிதபசியாய் வியாக்கிரபாதம் பொருந்தியிருக்கின்றனரென்று மிகுந்த பிரேமையுடன் வியாக்கிரபாதரைக் கண்டனர்.

உடனே வியாக்கிரபாதர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து தேஜஸுநிறைந்த பதஞ்சலி பகவானைப்பார்த்து ஆதரவுடன் கையேந்தி உபசரித்து வாருங்களென்றழைத்து, அருட்செல்வம்வாய்த்த தமது வாசஸ்தலம் எவ்விடம்? எவ்விடமிருந்து வருகின்றீர்கள்? நீங்கள் யார்? உங்கள்பெயர் யாது? எந்தத்தேசம் போக இச்சித்திருக்கின்றீர்? இவைகளை விஸ்தாரமாய் சந்தேகமற எனக்கு உரைத்தல் வேண்டும் என்று கேட்ட வியாக்கிரபாதரைப்பார்த்து முனிசிரேஷ்டரே! நான் பர்வதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சமுத்திரங்களால் சூழ்ந்து மிருக்கின்ற இப்பூமியைத் தாங்கியும், விஷ்ணு அம்சம் பெற்றும் விளங்குகின்ற ஆதிசேஷன். என்மீது சயனங்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்தி ஓர்நாள் தாம் கண்டறியாத அற்புதத்தைக்கண்டு ஆனந்தபரிதராய் நித்திரைகொள்ளாது இருப்பதைக்கண்டு என்ன காரணம் என்று நான்கேட்டலும், ஸ்ரீவாசுதேவன் தேவதாருவனத்தில் பரமசிவானுக்கிரகத்தால் கிடைத்த ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தைத் தியானித்திருந்தனனென்று சொல்லவும், நான் அதில் மிகுந்த இச்சையுடையவனாய் சுவாமி! ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி அநுக்கிரஹிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த என்னை தவஞ்செய்யும்படி அனுப்பவும், நான் கைலாஸபர்வதம்சென்று அளவிறந்த கடூரமான தவத்தைச் செய்யவும், மகேசுவரன் பிர்மரூபமாய்வந்து என்னைச் சோதிக்கவும், அக்காலத்தில் கலக்கமற்ற மனதையுடைய என்னிடத்தில் தயவுசெய்து பவழமலைபோன்றதிருவுருவைக்காண்பிக்க, அதைக்கண்டு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வணங்கிநிற்கும் என்சிரத்தில் பூதேசராகிய பரமசிவன் தமது கரகமலத்தைச்சாத்தி வேதத்தின் முடிகளால் அறியுந் தமது சுவரூபத்தை எனக்கு உபதேசித்து, இவ்வுலகத்திற் கிசைந்த இவ்வுருவையும் அளித்து, பதஞ்சலியென்று பேரையுங்கொடுத்து, என்னை உனதுலோகமாகிய நாகலோகத்திற்சென்று பூர்ணஞானத்தோடு பிலத்துவாரத்தின் வழியாய் நடந்து பூலோகத்தில் பாதகண்டத்தில் பூமியின் இருதயாரவிந்தமாகிய தில்லவனத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் மாத்தியந்தினனென்னும் ஓர்முனிவியாக்கிரபாதரென்னும்பேர்பெற்று நமது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்ய அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அவ்விடத்தில் அவனுடன்சேர்ந்து இருக்கக்கடவை, அவனுக்கும் உனக்கும் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங்கொடுக்கின்றோம் என்று அருளிச்செய்து பரமேசுவரன்மறைந்தருளியபின்பு பகவானுடைய ஆஞ்ஞையின்படி இவ்விடம்வந்

துசேர்ந்தனன். இதுதவிர ஒருகாரியமும் எனக்கில்லையென்றுரைத்த பதஞ்சலியின் அற்புத வசனத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதமகாரிஷி மயிர்க்கூச்செரிந்து ஆனந்த மூர்ச்சையை அடைந்து பதஞ்சலிபகவானுடைய உபசாரத்தால் தெளிந்து பிர்மாதிகளான தேவர்களும் அடைதற்கரிய பரமசிவ கடாக்ஷத்திற்கு யானும் பாத்திரமாகின்றேனே பார்வதி நாதராகிய பரமேசுவரனுடைய கருணாசமுத்திரத்தின் அலையில் மூழ்க நான் என்னசுகிர்தஞ் செய்தேனோவென்று ஆனந்தபரவசராய் பரமசிவனைப்போன்ற உம்மாலே எனக்கு இவ்வளவு பாக்கியங்கள் உண்டாயினவென்று துதித்து எல்லையில்லாத சந்தோஷசித்தராய் அடிக்கடி கட்டிக்கொண்டு ஞானதிருஷ்டியால் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்தவரைப்போல ஆனந்தபரிதராயினர். பின்பு பதஞ்சலி பகவானை அழைத்துக்கொண்டு புண்ணியமிருந்த சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து மூலஸ்தானேசனைப்பூசிக்கும்படிசெய்து ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்குள்ள தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்து தமது ஆன்மார்த்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தை மலர்களால் பூசிக்கச்செய்து அப்பர்னசாலையில் ஆசனமிட்டு இருக்கச்செய்து ஆதரவுடன் பூசித்து அன்றைய தினம் க்ஷேத்திர உபவாசஞ் செய்வித்து மறுதினத்தில் தவத்தோர்க்குரிய இனிமையுள்ள சாகமூல பலாதிகளால் விருந்து அளித்தனர். பூர்ணஞானமுள்ளவராயும் புத்திமானாயும் விளங்குகின்ற பதஞ்சலிமுனிவர் வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமத்துக்கு சமீபத்தில் மேற்குதிக்கில் மனோஹரையான பூமியில் ஓர்குளம் வெட்டிவைத்து அக்குளத்திற்குக் கீழ்க்கரையில் உமாபதியை யதாவிதியாய்ப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசித்து அக்குளத்தின் வடகரையில் தனக்கு ஆசிரமம் அமைத்துக்கொண்டு ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தில் ஆசையுள்ள பிரசன்ன மனதையுடையவராய்த் தவஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தனர். இவ்விதமாக பதஞ்சலிமகாரிஷியும் வியாக்கிரபாதமுனிவரும் தபசுசெய்துக்கொண்டு உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்கியும், மூலஸ்தானேசனைத் தியானஞ்செய்து பூசித்தும், தேஜோவான்களாய் பரமசிவகிருபையால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை இச்சித்தவர்களாக வாழுநாளில் இவர்களது உருவங்களைக் கண்டு அவ்வளத்தில் சஞ்சரிக்கும் மிருகங்கள் முதலியவைகள் முந்தி புலிரூபமாய் ஒருவன் தவஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தனன், இப்போது பாம்புருபத்துடன் ஒருவன் தவஞ்செய்ய வந்திருக்கிறனென்று பயந்து கழுத்து நடுங்கத், கண்கலங்க, மயிர்குலுங்க, ஓடிப்

பதுங்கியிருந்து சிலநாள்சென்றபின் அவைகள் அவர்களுக்கு உதவித்துணையாயின. இந்தத் தபோதனர்களைத் தரிசிக்க வேண்டி அநேகமகரிஷிகள் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து மூலஸ்தானேசனைத் தரிசித்து அங்கேஞானசபை யுண்டென்பதை முனிவரிருவருக்கும் உணர்த்த அவ்விருவரும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் அந்த ஞானசபையையும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையும் தியானஞ்செய்து வணங்கிப் பிரசன்னமான முகத்துடன் அந்த இடத்திலேயே தபோதனர்களுடன் கலந்து வசித்தார்கள்.

பதினாறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதருக்கு பரமேசுவரர் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனங் கொடுத்ததைக்கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே இந்தப்பிரகாரம் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்திற்காக தவஞ்செய்துவருகின்ற பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் அனேககாலம் சென்றபின்பு பரமேசுவரனால் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்திற்காகக் குறிக்கப்பட்ட மங்களதினமானது சமீபித்து வரும்போது மிகுந்த உல்லாசத்துடன் அமிர்தம், க்ஷீரம், கரும்பின்ரசம் இவைகளின் இனிமையெல்லாந் திரண்டதுபோன்ற ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மயமாகிய ரசத்தைத் தெவிட்டாது பானஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தில் மிகுந்த இச்சையுள்ள திருசகஸிர முனீசுவரர்கள் இவர்களிடத்தில்வரவும், அவர்களைப்பார்த்து ஓ தபோதனர்களே! நிவர்த்திசெய்யக்கூடாத ஜன்மமாகிய அந்தகாரத்தைபோக்குதற்கு சூரியோதயம்போலவும், நேத்திரங்களின் தவப்பயனும் விளங்குகிற ஈசதாண்டவ மகோற்சவத்தை நாம் எல்லோரும் பரமேசுவரரால் குறித்ததினத்தில் பார்க்கக்கடவோம். நீங்கள் எல்லோரும் உங்கள் ஆசிரமஞ்சென்று தவஞ்செய்துக்கொண்டிருங்களென்று விடுத்து ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்திற்குரிய தினத்தை எண்ணி அளவிட்டுக்கொண்டு தாயைத்தேடும் பசியுள்ள கன்றைப்போலவும், மேகங்களை விரும்பும் சாதகபக்ஷிபோலவும், பகவானுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நடுநின்ற நாட்களைக் கழித்து

வருகையில் ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனம்கிடைத்தற்கமைந்த தினத்திற்கு முந்தியதினத்தில் சூரியன் கைலாசஞ்சென்று பரமேசுவரன் சிதம்பரத்திலே நிருத்தனஞ்செய்ய எழுந்தருளுகின்றார் என்கிற செய்தியை அறிந்து விரைந்து நடந்து யாவருக்கு முந்தித்தரிசிக்க வந்தவனைப்போல் கீழ்க்கடலில் உதயமாயினான். உடனே பதஞ்சலி வியாக்கிர பாதரிருவரும் மிகுந்த சந்தோஷசித்தராய் பரமேசுவரர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி குருவாரமும் புஷிய நக்ஷத்திரமுங்கூடிய உத்தமதினம்வந்துவிட்டது. இன்றையதினம் அபாரகருணாநிதியான அத்தன்வந்து நிர்த்தனஞ்செய்குவர். நாம் பார்த்து அளவிறந்த சுகத்தையடையலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது சுபசகுனங்கள் அநேகம் உண்டாகவும், அவற்றைக்கண்டு மிகுந்த களிப்புற்றவர்களாய்த் தாண்டவதரிசனத்திற்கு விக்கினங்கள் உண்டாகாமலிருத்தற்கு ஈசபுத்திராகிய விக்கினராசனைப்பூசித்து நித்தியகிரியைகளையும் முடித்துக்கொண்டிருக்கையில் சூரியனானவன் பிர்மாதிகளுக்குங்கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனம் நமக்குக் கிடைக்குமென்னும் ஆசையினால் விரைந்துவந்து மிகுந்த ஒளியுடன் ஆகாயத்தின் மத்தியில் நின்றனன். அதைக்கண்ட பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் தங்கள் ஆசிரமங்களினிருந்து புறப்பட்டு மூலஸ்தானம்வந்து பகவானுடையவரவை எதிர்பார்த்திருக்கும்போது பிரணவாத்மாவாயும் ஜகத்பதியாயுமுள்ள நடராஜபதிவந்தாரென்று தாளத்துவனியோடுகலந்த காளமுதலிய வாத்தியத்துவனிகள் உயர்ந்து கேட்கவும், மிருதங்கம், சங்கம், பணவம், கொம்பு, குழல் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திக்கவும், சகல வாத்தியங்களுக்கு மேலாய் எழுகின்ற தாளத்துவனிக்கு முன்னே கணேசுவரர்களான ஆயிரமுகங்களையுடைய பாணுகம்பனும், பர்வதம்போன்ற ஸகஸிரசிருங்கனும் ஆனந்தமோகிதர்களாய் வேகத்துடன் பூமியை அடைந்தார்கள். அவர்களில்பாணுகம்பன் சந்திரமண்டலத்துக்குச் சமானமான வெண்மையுள்ள பெருத்த சங்கங்களை ஆயிரமுகங்களினும் வைத்து அண்டம் பிளக்கும்படி பிரணவத்துவனி உச்சரிக்கும்படி கோஷித்தனன். பரமசிவப் பிரசாதத்தால் காந்தர்வவேதத்தில் மிகுந்த வல்லமையுள்ள ஸகஸிர சிருங்கனென்று பேர்பெற்ற பாணாசுரன் ஆயிரங்கரங்களால் அடிக்கின்ற சுத்தமத்தளத்துவனியானது கடலோசையடங்கசப்திக்கவும், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவியென்னும் ஐவகை நாதங்களும், நான்குவேதங்களின் கோஷங்களும், பரமேசுவரரு

டைய சரணாரவிந்தங்களை நீங்காத ஸ்ரீ நூபுரங்களின் சப்தமும், தேவர்களுடைய இனிமையுள்ள கானங்களும், ஏககாலத்திற் கேட்டவுடனேதேவர்களால் வருஷிக்கும் பாரிஜாத முதலிய வாசனையுள்ள மலர்களைக்கண்டு அந்தத் திக்கை நோக்கி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ பார்வதி நாதனே! நடராஜதெய்வமே! அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். தேவரீரது பாதாம்புஜத்தைத் தரிசிப்பிக்கவேண்டும் என்று புளகாங்கித விக்கிரகர்களாய் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் கருணாநிதியான பரமேசுவரர் பதஞ்சலிக்கும் வியாக்கிரபாதருக்கும் ஞானதிருஷ்டியைக் கொடுத்து மோகத்தின் மாதாவாயும், ஜகத்தை சம்ஹாரஞ் செய்கின்றவளாயுமிருக்கிற மாயையாகிய திரையை நீக்கியருளலும், உடனே ஆயிரம் சூரியர்கள் உதித்தது போன்றதாயும், இவ்வளவென்றறிய முடியாததாயும், சர்மநேத்திரங்களால் கிரகிக்கத்தகாததாயும், யோகிகளுடைய இருதயத்தில் விளங்குவதாயுமுள்ள ஒரு தேஜோவிசேஷம் ஞானமயமான சிற்சபையில் ஆவிர்ப்பவித்தலும் அந்தத்தேஜஸின்நடுவே அசைவற்று ஓர் சரணத்தை ஊன்றியும், மற்றொருசரணத்தைக் குஞ்சிதமாகத் தூக்கியும், அத்திருவடிகளிற் சாத்தியமாணிக்கமயமான திருச்சிலம்புகளும், அழகிய அரையில் அணிந்தபுலித்தோலுடையும், படத்தின்ரத்தினங்களால் விளங்குகின்ற சர்ப்பகச்சை சூத்திரமும், நவரத்தினங்களிழைத்த உதரபந்தனமும், எக்ஞோபவீதம் பொருந்திய திருமார்பும், வளைத்து வீசியருளிய வாமகரமும், பணிகங்கணந்தரித்த அபய அஸ்தமும், அசைகின்ற தமருகத்தையும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியையும் ஏந்திய இருகைகளும், காளகூடத்தால் அழகிய திருக்கழுத்தும், திருத்தோளும், சங்கக்குழையும் பொருந்திய செவிகளும், திருவாய்ப்பவளத்தில் பிரகாசிக்கின்ற புன்னகையும், மலர்ந்த பங்கஜத்தின் அழகுபோன்ற திருமுகப்பிரசன்னமும், பார்வதிதேவியைப் பார்த்தருளுகின்ற திருநயனங்களின்கடாக்ஷவிளக்கமும், புருவமாகிய இளங்கொடியில் விளங்குகின்றநெற்றியாகிய சந்திரனும், கங்கை, சர்ப்பம், சந்திரன் கொன்றை, வெள்ளெருக்கு, கொக்கிறகு, மத்தம், தும்பை இவைகளால் அழகிய ஜடாபாரமும், பிர்மகபாலமாலையும், ஆபாதமஸ்தக பரியந்தஞ் சாத்திய திருவெண்ணீறும், அசைகின்ற சிவந்த ஜடாபாரமும், பொருந்தி விளங்குகிற அற்புதமான ஆனந்தத்தாண்டவ ரூபத்தைப் புனிதர்களான பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் கண்டு அதற்கு இடதுபக்கத்தில் இருண்டமேகம்போற் குழலிலே மின்னல்போன்ற

செந்தாமரை மாலையும், அழகிய நெற்றியும், அதிற்பொருந்திய சிந்தூரதிலகமும், சௌந்தரியப்பிரவாகத்தின் அலைகள்போன்ற இரண்டு புருவங்களும், தாமரை மலர்போன்ற கண்களும், அணிகளணிந்த திருக்காதும், சண்பகமலர்போன்ற நாசியும், பவழத்தைவென்ற இதழும் முத்துக்கள்போன்ற பல்வரிசையும், கன்னிக்கமுகுபோன்ற கழுத்தில் விளங்குகின்ற நித்தியமாகிய பொலிவினையுடைய திவ்விய மங்கள பூஷணமும், இளம் மூங்கிலைப்போன்ற இருபாகுக்களும், கரகமலத்திலேந்திய செங்கழுநீர் மலரும், பெருத்துயர்ந்த ஸ்தனப்பிரதேசத்தில் விளங்குகின்ற முத்துவடமும், சௌந்தரியப் பிரவாகத்தின் சுழிபோன்ற அழகிய நாபியும், பீதாம்பரந்தரித்த அழகிய இடையும், அதில்தரித்த ஒட்டியாணமும், நவரத்தினமிழைத்த மேகலாபாணமும், மன்மதனுடைய உத்தியானவனத்தில் இருக்கின்றவாழைபோன்ற அழகிய தொடைகளும், கருடைப்பச்சைபோன்ற முழந்தாள்களும், காமராஜனுடைய காளவாத்தியம்போன்ற இருகுஜங்களும், செந்தாமரை மலர்போன்ற தாள்களில் விளங்குகின்ற நவரத்தின நூபுரங்களும், பசுமையுள்ள திருமேனியும், அழகிய ஆனந்தமான புன்னகையும் பொருந்தி அக்கினியையிட்டு நீங்காத உஷ்ணம்போல அந்நடராஜமூர்த்தியை அகலாது நடனதரிசனத்தை நோக்கி நிற்கும் சிவகாமசுந்தரியென்னும் தேவியைத் தரிசித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவரும் க்ஷணநேரம் தன்னை மறந்து ஒன்றுந்தோன்றுமலிருக்கையில் தயாளுவாகிய பரமேசுவரருடைய கிருபாதிருஷ்டியால் தெளிவையடைந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து எழுந்து கையைச்சிரசின்மேல் தூக்கி அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து கண்ணில் ஆனந்த நீர்பெருக மேனிமுழுதும் மயிர்க்கூச்செரிந்து சொல்லற்கரிய ஆனந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினர். நித்தியராயும், ஜகதானந்த காரணமாயும், மகா நடனாதராயும், நாட்டியவேதஞ் செய்தவராயுமுள்ள தேவரீரை நமஸ்கரிக்கின்றோம். உயர்ந்ததையும் தாழ்ந்ததையும் அறிந்தவராயும், பரமாத்மராயும், பரமாத்மரூபராயும், பவக்கடலை ஒழிப்பவராயுமுள்ள தேவரீரை வந்திக்கின்றோம். குணமாயும், குணியாயும், கைவல்லிய மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாயும், தேவர்களால் வந்திக்கப்படுகிறவர்களாயும், திரிபுரத்தை எரித்தவராயும், திருநீற்றை யணிந்தவராயும், சந்திரார்த்த சேகரராயும், மலைமங்கை பாகராயும், நாகேந்திர ஹாரராயும், அஷ்டமூர்த்தி சுவரூபமாயும், வேதாந்த வேத்தியராயும், நாதாந்த

மூர்த்தியாயும், நாரணனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவராயும், நரகத்தைப் போக்குகிறவராயும், நாரதாரால் பாடப்பட்டவராயும், நந்தியால் துதிக்கப்பட்டவராயும், சிற்சபைக்கு ஈசராயும், தகராகாசத்தில் வசிக்கிறவராயும், தக்ஷ எக்ஞத்தையழித்தவராயும், சலந்திரனை ஒழித்தவராயும் உள்ள தேவரீரைத் துதிக்கின்றோம். மூவுலகத்துக் குநாதராயும், ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவராயும், அம்பிகையோடு விளங்குகிறவராயும், மங்களங்களை யளிப்பவராயும் உள்ள தேவரீரை நமஸ்கரிக்கிறோமென்று பலவாறு துதித்துப் பன்முறை வந்தித்து ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்து நிற்கையில், பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மகாதேவனைப் பார்த்து நாதனே! நாங்களும் தேவரீரது ஜோதிமயமான சிதம்பர சபையையும், அதில்நடிக்கும் ஆனந்தத் தாண்டவத்தையும் தரிசிக்கும்படி கிருபைசெய்தல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கவும், சிற்சபேசன் புன்சிரிப்புடன் அருகில் அமர்ந்தருளுஞ் சிற்சத்தியாகிய சிவகாமசுந்தரியின் முகாம்புஜத்தை வீக்ஷித்து சகல இச்சைகளின் பலன்களை அளிப்பதாயும், சகலமான தேவர்களுக்குந் துர்லபமாயும், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தால் எல்லோருஞ் சுகிகளாகவும், பாவத்தை விலக்கினவர்களாகவும், பிறப்பைப் பயனுள்ளதாகச் செய்தவர்களாகவும், முக்தர்களாகவும் ஆகவேண்டுமென்று திருவுளத்தெண்ணிக் கிடைப்பதற்கரிய ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எல்லோரும் பார்க்கும்படி நடித்தருளினர்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் நடராஜமூர்த்தியை வரங்கேட்டலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவருடைய தபோவிசேடத்தால் மஹாதுர்லபமான தாண்டவ தரிசனத்தை லக்ஷ்மீபதியான விஷ்ணுவும், சரஸ்வதிநாதனை பிர்மாவும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், திருஸகஸிர முனீசுவரரும், தும்புரு நாரதர்களும், சித்தவித்தியாதரர்களும், யக்ஷகின்னரர்களும், கந்தர்வர்களும், திக்பதிகளும், சிவகணத்தலைவர்களும் இவர்களெல்லோரும் உமாபதியின் அனுக்கிரஹத்தால் ஞானதிருஷ்டியை அடைந்து சிதாகாச

சபையில் ஆனந்த நிர்த்தனத்தைக் கலக்கமற தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் பக்திமிகுந்த சிவகணங்களுடன் சபேசனைப் பார்த்து பராத்பரனே! பிரபஞ்சேசனே! கங்காதரனே! பிர்மாவின் சிரத்தை சேதித்தவனே, உலகத்தைத் தரித்தவனே! காமனை எரித்தவனே! திரிபுரத்தை யழித்தவனே! காலனையுதைத்தவனே! என்று துதித்து மலர்களை அள்ளிச்சொரிந்து ஹர ஹர மஹாதேவ என்று அடிக்கடி நமஸ்கரித்து சிலதேவர்கள் ஆனந்தத் திருக்கூத்தாடினார்கள். சிலதேவர்கள் ஸ்மரணையற்று ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். சிலகணங்கள் களித்தார்கள். சிலகணங்கள் உயர்ந்து பாடினார்கள். தினந்தோறும் அநேககோடி அபராதங்களைச் செய்கிற எங்களிடத்தில் கடாக்ஷம் வைக்கவேண்டுமென்று வேண்டினார் சிலதேவதைகள். எங்கள்பாவமாகிய ரோகத்திற்குதேவரீரது வீஷணமாகிய ஔஷதத்தைத் தரவேண்டுமென்றுயாசித்தார் சிலசுரசிரேஷ்டர்கள். சிவந்த மயிர்களையும், பெருத்த முகத்தையும், உன்னதமான வயிற்றையும், விகாரமான சரீரத்தையும் உடைய கோடிபூதகணங்களாடவும், எரிகின்ற சடையையும், மிக்ககருத்த விழியையும், சுருங்கிய முகத்தையும், நீண்ட பற்களையும், நீண்ட கழுத்தையும், பசியினாலுண்டாகிய அக்கினியினால் எரிகின்ற வயிற்றையுமுடைய பிசாசகணங்கள், பூதங்களுடைய நிர்த்தனத்திற்குச் சரியாகத்தாளங்கள் போடவும், இவ்விதங்களாக மூவுலகத்தோர்களும் அவரவர்களின் மனதிற்கிசைந்தபடி ஆடியும்பாடியும் சுகித்தும் நிற்கும்போது புண்ணியவான்களாகிய பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் இருவர்களையும் தயவுடன் கடாக்ஷித்து தாண்டவபதியாகிய பகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றனர்.

ஓ பக்தசிகாமணிகளே! உங்களுக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக்கேளுங்கள் என்று மலர்ந்த முகத்துடன் அமிர்ததாரைபோல் உரைத்தருளியதைக்கேட்டு பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் ஆனந்தபரவசர்களாய் கேட்கவேண்டிய வரங்கள் இன்னதென்றறியாது ஒருவர்க்கொருவர் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போது நெடுநாள்தவஞ்செய்து தேஜஸில் உயர்ந்தவியாக்கிரபாதர் அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து ஓ நாதனே! நான் தேவரீரது சரணங்களில் முந்திசெய்த பூஜையையும், இனிச்செய்யப்போகிற பூஜையையும் அங்கீகரித் தருளல்வேண்டும் என்று பலவாறு வந்தித்து நின்றனர். பிறகு சிவானுக்கிரகத்திற்குரிய பதஞ்சலியானவர் நமஸ்கரித்து ஓ தேவனே! உலகத்திலுள்ள பிராணிகளுடைய மனது உம்மு

டைய தியானத்தில் சலனமற்று நிற்றல்வேண்டும். தேவரீரது தாண்டவ ஸ்மரணத்தால் ஜீவகோடிகளில் காமக்குரோதாதிகள் நீங்கல்வேண்டும். சகலமானவர்களும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தையே அலங்காரமாகவுடைய தேவரீரது சரணத்தையே எக்காலத்திலும் வந்தித்தல்வேண்டும். எனக்கும் வியாக்கிர பாதனுக்கும், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளுக்கும்தேவரீருடைய தாண்டவ தரிசனத்தில் ஓர்பொழுதும் ஒழிவுவாராது மிகுந்த ஆசையுள்ளவர்களாக ஆகவேண்டும். இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் அற்புதமாகிய தாண்டவ தரிசனத்தை அனுபவித்து நிராமயர்களாய் தாண்டற்கரிய பவக்கடலைத்தாண்டி அன்னையின் ஸ்தன்யபானஞ் செய்யாது இருத்தல்வேண்டும். தாண்டவத்தைத் தரிசித்தவுடன் சூரியனைக்கண்ட இருட்கூட்டம் போல பாவங்களெலலாம் விலகிவிடல்வேண்டும். அபீஷ்டங்களை எல்லோரும் அடைதல்வேண்டும். இந்த ஞானசபையில் சிவகாமசுந்தரியுடன் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை இவ்விடத்திலேயே எல்லோரும் எக்காலத்தும் பார்த்துக் களிக்கும்படி பிரத்தியக்ஷமாயிருந்து அனுக்கிரஹித்தல் வேண்டும் என்று சிற்சபேசனை நமஸ்கரித்து உலகத்தின் விருத்திக்காகக் கேட்டனர். உடனே பரமேசுவாரும் மிகுந்த தயையுடன் உங்கள் அபீஷ்டப்படி வரங்களைத்தந்தனம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், மகரிஷிகளிருவரும் ஆனந்தவிசேடத்தால் பகவானுக்கு நம்மிடத்தில் இருக்கும் தயவைப் போல மற்றொருவரிடத்தும் இராதென்று குதூகலசித்தராய்க் கூத்தாடினார்கள். அதுகண்ட மற்றவர்களும் நிர்த்தனஞ்செய்தார்கள். உடனே தேவர்கள் வாசனையுள்ள புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். பானுக்கம்பன் முதலிய சிவகணத்தலைவர்கள் வாத்தியங்களைக் கோஷித்தார்கள். தேவர்கள் துந்துபி யடித்தார்கள். பின்புபதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிருவரும் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மஹேசுவரரைப் பார்த்து முனபு தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அற்புதச் சிதம்பரத்தை எங்கள் நிமித்தியமாய் எல்லோரும் பார்க்கும்படி திருவருள்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கவும், தயாளுவாகிய பகவான்சொல்லுகின்றனர். நீங்கள் கேட்ட சிதம்பரம் ஞானமயமென்றும், என்னைவிட்டு எப்பொழுதும் விலகுகிறதில்லையென்றும், லோகோபகாரமாய்ச் சொல்லிய உபநிடதத்தின் அர்த்தத்தை யறியுங்கள். விமலாகிருதியான நாம் சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவினிடத்தில் எப்படி விளங்கிவருகின்றேமோ அவ்விதமாகவே பிரபஞ்சதேகமாகிய சிதம்பரத்தில் விளையாடுகின்றேம். அந்தஞானசுவரூபத்தைச்

சித்தென்று பரியாயனுமாவாய் அறிஞர்கள்சொல்லுகின்றார்கள். சைதன்னியரூபமாகிய சித்தினுடைய அந்தரம் எதுவோ அதுவே அம்பரம். ஆதலால்பூமியின் இருதயத்திலுள்ளதென்றும், புண்டரீகத்தின் மத்தியிலுள்ளதென்றும், தப்பிரமென்றும், விபாபமென்றும், ககனமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. எந்த இடத்தில் விஷ்ணு பார்த்த நிருத்தனத்தை உமையவளோடுகூடி உங்கட்குச் செய்கின்றேமோ அந்த இடமே சிதம்பரம் என்று அறியுங்கள் என்று அனுக்கிரகித்தலும், பகவான் உபதேசித்ததைக்கேட்டு ஞானசபை இருக்குமிடத்தை நிச்சயமாய்த் தெரிந்துக்கொள்ள அபேக்ஷித்து நாதனை வந்தித்துத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானசபையானது எங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் அது எவ்விடமிருக்கின்றது அனுக்கிரஹித்தல் வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் பிரார்த்திக்கவும், வணங்கினோர் வருத்தங்களைத் தீர்த்தருளுஞ் சிவபெருமான் தேவர்களைப்பார்த்து, வேதாகமங்களிற் பிரசித்தமாகிய சுவர்ணமயமான சபையொன்றிருக்கின்றது. அம்மகாசபையை தேவர், அசுரர், மனுஷியர் முதலானவர்களும் அறியமாட்டார்கள். அச்சபையை முனிசிரேஷ்டர்கள் சிதம்பரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கே மகாசபையென்றும் பரியாயமாகப் பெயர்வழங்குகின்றது என்று உரைத்தருளி நிருத்தபூமியாகிய சிதம்பரத்தைக்குறிப்பாகக்காண்பித்தனர். உடனே சகலமானதேவதைகளும், பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரும், திருஸகஸிர முனீசுவரர் முதலிய ரிஷிகளும் சாம்ப பரமேசுவரர் அதிரகசியமாய் உபதேசித்தருளிய தாண்டவபூமியை எல்லோரும் பிரதக்ஷிணம்பண்ணி நமஸ்கரித்தார்கள்.

பின்பு தேவர்கள் உலகத்தின் நன்மைக்காக அச்சபைக்குச் சுவர்ணபட்டங்கள் கட்டிப் புதுப்பித்தார்கள். மேருபர்வதமானது தன்னைச்சூழ்ந்த பருவதங்களைத் தமக்குச்சமானமாகச் செய்வதைப்போல இந்தச் சிதம்பரமும் தேவர்களால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட தனது பஞ்சக்குரோதங்களையுஞ் சமமாகச் செய்துக்கொண்டிருப்பதால் அப்பஞ்சக் குரோதங்களோடுகூடிய தில்லவனத்திற்செய்கிற தானம், யாகம், ஹோமமெல்லாம் ஒன்றுகோடியாக விசேடபலன்களைக்கொடுக்கின்றன. இந்தச் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திலேயே மனிதர்களின் சர்மநேத்திரங்களுக்கு எப்போதும் புலப்படும்படி பிரகாசித்துக்கொண்டு வியாக்கிரபாதராலும், பதஞ்சலியாலும், தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் துதிக்கப்பட்டுத்தேவியுடன் அனவரதத் தாண்டவஞ்செய்து வருகின்றார். பரமேசுவரர் தாண்டவஞ்செய்து

வரும்போது சரணாரவிந்தங்களில் அணிந்த நூபுரங்களின் சப்தத்தைக்கேட்டு மிருகங்கள் பக்ஷிகளெல்லாம் அருகில் ஓடிவந்து ஆகாரத்தையுஞ் சஞ்சாரத்தையும் மறந்து ஒன்றுக்கொன்று இருக்கும் சத்துருத்தன்மையையும் விட்டு க்ஷேத்திர வைபவத்தால் சிறிது நாட்களில் ஞானத்தைப்பெற்று கடினமான தபஞ்செய்து பதஞ்சலியடைந்த பலனையடைந்ததுகள். இவ்விதமாகப் பசுக்கள் முதலிய சகல ஜந்துக்களும் மனோசுத்தியடைந்து ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்வதைக்கண்டு சிவகணத்தலைவா சிலாதிமுனிவரின்புத்திராகிய நந்திதேவரைப்பார்த்து ஓ சுவாமீ! தேவர்களுக்கு துர்லபமாகிய நமது நாதருடைய நிர்த்தனமானது அருந்தவம்புரிந்த நாராயணனால் பார்க்கப்பட்டது. அதை பசு முதலிய சர்வஜந்துக்களும் யாதொரு வருத்தமின்றித்தினந்தோறும் பார்க்கும்படிக்கு எந்த துராத்துமாவான தபோதனன் வரங்கேட்டனன் அவனைத் தண்டித்தல்வேண்டும் என்று சொல்லலும், அதைக்கேட்ட நந்திதேவர் புன்னகைகொண்டு காருண்ணிய சமுத்திராகிய பகவான் லோகானுக்கிரஹத்திற்காக பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரின் தவத்தினால் சந்துஷ்டராகி அவரவரதுமனோபீஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைத்திருக்கின்றனர். அதனால் பிரமாதிதேவர்களும், பிசாசர்களும், பிராமணர் முதலிய புலையர் இறுதியாகிய மனிதர்களும், மிருக பக்ஷிமுதலிய சர்வஜந்துக்களும், தரிசன மாத்திரத்தால் முக்தியடையுமட்டும் பகவானுடைய பிரசாதத்திற்கு விக்கினஞ்செய்யாதீர்கள். இவ்வித வரங்கேட்ட பதஞ்சலியினிடத்திலே கோபங்கொள்ளாதீர்கள் என்று விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் மறுக்கக்கூடாத ஆஞ்ஞையை உடைய நந்திதேவர் உரைத்த வசனத்தைக் கேட்ட சிவகணங்கள் சிவப்பிரேமையால் கோபத்தைமுழுதும்விடாது இருப்பதை நந்திதேவர் அறிந்து அவர்கள் மனதுக்கும் வருத்தமில்லாதிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று சிந்தித்து ஓ சிவகண சிரேஷ்டர்களே! அநேகம் பிரமாண்டங்களுக்கும் நாதராகிய தேவதேவர் தில்லவனத்தில் உமையவளோடு நாட்டியஞ்செய்வதால் இராஜோபசாரஞ்செய்யவேண்டி இருக்கின்றது அதன்பொருட்டுத் தேவதன்மையைக்கொடுக்கும் அமுதத்தைக் காப்பதுபோலநாலுபக்கங்களிலும் காவல்வைத்தல் வேண்டும் என்று துவாரரக்ஷகராகிய நந்திதேவருரைத்தலும் சிவகணத்தலைவர்கள் சுவாமீ! எல்லா ஜந்துக்களும் பார்த்து ஆனந்தத்தையடைதல் வேண்டி நிர்த்தனஞ்செய்யும் சர்வசுதந்தரரின் இச்சையை யார தடுக்க வல்லவர்கள்.

தேவரீர் ஆஞ்ஞையிருக்கும் பக்ஷத்தில் எந்த வேலையை இடிஹும் செய்து முடிக்கின்றோம். நான்கு பக்கங்களைக் காத்தற்குரியவரையும் இடத்தையும், தெரிசிப்போர்க்குரிய காலங்களையும் ஆஞ்ஞாபித்தல் வேண்டுமென்று விஞ்ஞாபித்தலும், நந்திகேசுவரர் சொல்லுகின்றனர். கணங்களுக்குள் முதன்மையானவர்கள் சபையையும், அதற்கடுத்த இரண்டாவது பிராகாரத்தைப் பூதங்களும், மூன்றாவது பிராகாரத்தைப் பிசாசர்களும், நான்காவது பிராகாரத்தைக் காளியும், ஐந்தாவது பிராகாரத்தை பைரவர் முதலானவர்களுங் காத்தல வேண்டும் என்று காவல்களை யேற்படுத்தி தேவர்கள் காலையிலும், மத்தியானத்திலும், சித்தகந்தர்வ யக்ஷர் முதலானோர் மாலையிலும், தேவஸ்திரீகள் முந்திய இரவிலும், மனிதர்கள் மேற்கூறிய எக்காலங்களிலும் தரிசிக்கவும் பிந்திய இரவாகிய இரண்டு சாமத்திலும் பகவான் சுவேச்சா லீலையாய் வீற்றிருக்கவும், காலங்களை ஏற்படுத்தினர். பின்பு இந்திரன் முதலியதேவர்கள் வியாக்கிரபாதர் திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் இவர்கள் எல்லோரும் பதஞ்சலி பகவானைப்பார்த்து உம்முடைய சேர்க்கையினால் நாங்களெல்லோரும் நடனபதியின் பரமானந்தத்தாண்டவத்தைப் பார்த்தோம் என்று அடிக்கடி பலவாறு புகழ்ந்து இந்த உத்தமமான தில்வவனத்திலேயே எப்பொழுதும் வசிக்க எண்ணங்கொண்டு தனித்தனியே ஆசிரமங்கள் அமைத்து அவரவர்களும் தங்கள் பேரால் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து முக்காலங்களிலும் மணமுள்ள மலர்களால் அர்ச்சித்து ஆனந்தத்தாண்டவ ரசத்தை இடைவிடாது பானஞ்செய்து அவ்விடத்திலேயே நித்தியவாஸஞ் செய்தார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிர்மா யாகஞ்செய்ய அந்தர்வேதிக்குத் தேவர்களையும் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களையும் அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! இப்படி நெடுநாள் தில்வவனத்திலேயே இந்திராதி தேவர்கள் வசித்து வருகையில், சத்திய லோகாதிபதியாகிய பிரமா யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்பரிவாரத்தோடு கங்காநதிக்கரையில் அந்தர்வேதியென்னும் ஸ்தலத்தில் விதிதவறாது விசாலமான

வேதியும் குண்டங்களும் அமைத்து யாகத்திற்குவேண்டிய சம்பாரங்களையுஞ் சேர்த்துப் புண்ணியதினத்தில் தீக்ஷைசெய்துக்கொண்டு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்தல்வேண்டி இந்திராதி தேவர்களை அழைக்கவும், தேவர்களொருவருக்கும் அவிர்ப்பாகத்திற்கு விருப்பமில்லாமையால் வராதிருக்கக்கண்டு சதுர்முகன் இது என்ன ஆச்சரியம்! நாம் வருந்தியழைக்கவும் ஒரு தேவதையும் வரக்கண்டிலமென்று ஆலோசித்து ஞானதிருஷ்டியினாற் பார்க்கும்பொழுது தேவர்கள் தில்லவனத்தில் வசிப்பதை அறிந்து ஞானமாகிய சமுத்திரத்திற்குச் சந்திரன்போன்ற தமது குமாரனாகிய நாரதனைப் பார்த்து தேவர்களெல்லோருந் தில்லவனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அழைத்து வந்தாலன்றி யாகம்முடிவுபெறமாட்டாது என்றுசொல்லி நாரதனை யனுப்பவும், அவன் தில்லவனத்தை வேகமாய் அடைந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்து பகவானுடைய சமீபத்திலேயே ஆனந்தபரிதர்களாய் வசித்துக்கொண்டிருக்குந்தேவர்களைப்பார்த்து நாரதமுனி சொல்லுகின்றனன். ஓ தேவர்களே! பத்மோத்பவராகிய பிரமதேவர் தமது யாகத்திற்காக உங்களை அழைத்துவரும்படி என்னை யனுப்பினர் என்று பலவாறு வந்தித்து வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததைக்கேட்ட சிவபத்திமிகுந்த தேவர்கள் சிரித்து ஆனந்தத்தாண்டவ அமுதத்தைப் பானம்பண்ணி பூர்ணதிருப்தியடைந்திருக்கும் எங்களுக்கு மோக்ஷத்திலும், சுவர்க்கத்திலும், அவிர்ப்பாகத்திலும் சிறிதும் ஆசையில்லையென்று நாரதனைப் பார்த்துக் கூறலும், நாரதன் இவர்கள் வரமாட்டார்களென்று நினைத்துத் திரும்பிப் பிரமாவிடஞ்சென்று தேவர்கள்சொல்லியதை யுரைத்தலும், பிரமதேவர்தாமேபோய் அழைத்துவரல் வேண்டுமென்று தில்லவனத்திற்குச் சமீபத்தில் யாகதீட்சையுடன் வருகிற பிர்மாவைக்கண்ட தேவர்கள் உடனே எதிர்சென்றழைக்கவும், அவர்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சபேசனை வந்தித்து தெரிசித்து மூலஸ்தான மூர்த்தியையும் பூசித்து வியாக்கிரபாதருடன் அவரது ஆசிரமஞ்சென்று அதற்கு இருபக்கங்களிலும் இந்திராதி தேவதைகள் வசிப்பதைக்கண்டு அஞ்சலிபந்தனஞ் செய்து, ஓ இந்திரன் முதலிய தேவர்களே! யான் யாகஞ்செய்வதற்குச் சங்கற்பித்திருக்கிறேன், அந்த யாகத்தில் ஹோமஞ்செய்த அவிர்ப்பாகத்தை நீங்களெல்லோரும் கிரஹித்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று வணக்கத்துடன் இனிமையாகச் சொல்லவும், தேவர்கள்பிரமதேவருக்கு உத்தரஞ் சொல்லாது தலைகுனிந்து நின்

ருர்கள். அவர்களின் மனோநிச்சயத்தைத் தெரிந்த பிரமதேவரும் தெரியாதவர்போல் இந்திரனை நோக்கி தேவர்களுடைய ஸ்திதியை நாரதனால் முன்னம் கேட்டிருந்தபடி இப்பொழுதுங்கண்டு தெரிந்துக்கொண்டேன் இந்தவிஷயத்தில் உன்மனம்யாது? நீ என்னசெய்யப்போகின்றாய் என்று பதமோத்பவர் வினவலும், வச்சிரதரனாகிய இந்திரன் பயந்து சிருஷ்டிகர்த்தர்களுக்கெல்லாம் பதியாகிய பிரபுவே! நாங்கள் ஒரு அபராதமும் செய்யவில்லை. ஆனந்தத்தாண்டவ சமுத்திரத்தில் மூழ்கி இருக்கும் எங்களுக்கு சுவாதிகாரத்திலும் ஆகாரத்திலும்விளையாட்டிலும் மனஞ்செல்லவில்லை அதனால் அழைத்தும் நாங்கள் வரவில்லையென்கிற குற்றத்தைப்பொறுத்தருளல்வேண்டும். தேவரீரால் என்ன ஆஞ்ஞை செய்யப்படுகிறதோ அதை இப்பொழுதே செய்கின்றோமென்றுரைத்த இந்திரன்வாக்கியத்தைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பிர்மாவைப்பார்த்து இந்திரன் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதான் என்று சொல்லி ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தை விட்டுவிலக மனமில்லாத தேவர்கள் தங்களுடைய அம்சங்களால் யாகத்தில் தங்கள்தங்கள் அவிர்ப்பாகத்தைப் பூசித்தும் இவ்விடத்தில் ஆனந்ததாண்டவத்தைத் தரிசனஞ்செய்துக்கொண்டு இருக்கட்டும். மகாதேஜசுபொருந்திய திருஸகஸிர முனீசுவரர் தம்மோடு கூடவேசென்று தாம்செய்கிற யாகத்தில் ஸதஸ்ஸியர்களாக இருந்து பூர்த்திசெய்வார்கள் என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்ததைக்கேட்ட இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் வியாக்கிரபாதரை மிகவும் புகழ்ந்துபிரமதேவருடன் யாகத்திற்குச் செல்லுதற்கு எண்ணங்கொண்டார்கள். பின்பு வியாக்கிரபாதரை பிரமதேவர் கடாக்ஷத்தால் அனுக்கிரஹித்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தர்வேதியிலுள்ள யாகசாலை அடைந்தனர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் சரித்திரம் உரைத்தது

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான தபோதனர்களே! இப்படி இருக்கையில் மகா யசோவானாகிய சிம்மவர்மனென்னும் அரசன் தில்லவனத்தில் பெருந்தவஞ்செய்யவேண்டி வந்தனன் என்று சூதாசாரியர் சொல்லலும், அதைக்கேட்ட முனிவர்கள் சிம்

மவர்மனென்று பிரஸித்தியடைந்த அரசன் யாவன்! எதற்காகத் தில்லவனத்தில் தவஞ்செய்ய வந்தனன்? அதை உரைத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பௌராணிகோத்தமராகிய சூதமகாமுனி சொல்லத்தொடங்கினர். முற்காலத்தில் சுரர்களாலும் அசுரர்களாலுஞ் சேவிக்கப்பட்ட மஹேசுவரர் மாயையை நான்கு விதமாகப்பிரித்து லோகானுக்கிர லீலையைச் செய்தபின்பு அவ்வுலகங்களை பிரளயவிளையாட்டால் சம்ஹாரஞ்செய்து பிரபுவாய்த்தனித்திருந்தனர். அப்பொழுது இவ்வுலகம் பயங்கரமாயும், இவ்விதமென்று அறியவொண்ணாததாயும், நிர்ணயிக்கக் கூடாததாயும், யாவும் சுழுத்தியடைந்தது போன்றதாயும் இருந்தது. இவ்விதமிருக்கையில் பெரிதாகிய ஸம்ஹாரகாலத்தில் பரமேசுவரர் ருத்திரரூபியாயிருந்து சண்டதாண்டவஞ் செய்தருளினர். பின்பு சுவதந்திரராகிய பகவான் ஸம்ஹாரத்தின் முடிவிலே இச்சாசத்தியைக் கொண்டு தமது சக்திகளில் சுவர்க்கத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து தாண்டவ வெளியில் மகா மாயையைப் பிரகாசிக்கப் பண்ணி நாதாதி பஞ்ச தத்துவங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து பின்பு சுத்த தத்துவாவையும், பரை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும் நான்குவித வாக்கையும் சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களோடு கூடியதாயும், சிவப்பிரகாசமாயும், மூன்று மாத்திரையை லக்ஷணமாயுமுள்ள பிரணவத்தையும், மாதுருகா வர்ணங்களையும், பிறகு வியாஹ்ருதிகளையும், அதுகளிலிருந்து லோகமாதாவாகிய காயத்திரியையும், அக்காயத்திரியிலிருந்து சகல வேதங்களையும், அவைகளிலிருந்து சப்தகோடி மகாமந்திரங்களையும் சிருஷ்டித்துப் பின்பு அசுத்தாத்துவாவிலிருந்து தத்துவவுணர்வையும், சராசரங்களோடு கூடிய கலாதிதத்துவங்களையும் சிருட்டித்து ஜீவாத்ம சம்பந்தமாகியபுண்ணியபாவங்களைக் காலத்தினளவே புசிக்கும்படி செய்யத் தம்முடைய சரீரத்திலிருந்து பிரமாவையும், விஷ்ணுவையுஞ் சிருட்டித்து அவர்களுள் பிரமாவுக்குச் சிருஷ்டியையும், விஷ்ணுவுக்குப் பரிபாலிப்பதையும், அதிகாரங்களாகக்கொடுத்து அவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாக மகமேருவையும் திருப்பாற்கடலையும் ஏற்படுத்தி தேவர்களை நோக்கித் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றனர். யாகங்களுக்கு உபயோகமாகிய வேதமந்திரங்களையும், அவைகளை அத்தியயனம் செய்யப் பிராமணர்களையும், யாகங்களைப் பூர்த்திசெய்யப் பசுக்களையும் உற்பத்தி செய்தோம். அப்பசுக்களிலிருந்து உண்டாகும் அவிசுகளாலும், வேதமந்திரங்களாலும், எந்தப் பிராமணர்

கள் எனது வடிவமாகிய அக்கினியில் நமது திருப்திக்காக ஹோமஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்கள் இதரர்களால் அடைதற்கரிய சுவர்க்கத்தைச் சந்தேகமில்லாது அடைகிறார்கள்.

எமது ஆகமங்களில் விருப்பமுற்ற சரியை, கிரியை, யோகம் என்பவைகளைக் கிரமமாய் அனுஷ்டிப்பவர்கள் ஸாரூப்பியத்தைப் பார்க்கிலும் மேலான முத்தியையடைகிறார்கள். எந்தப் பிராமணர்கள் வேதஞ்சொல்லிய யாகத்தைப் பலபோகவிருப்பமின்றி நமக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் மூன்றுவித முத்தியையும் நிச்சயமாய் அடைகிறார்கள். வேதாந்த மார்க்கத்தை அனுஷ்டித்துக் கல்மஷங்களைப்போக்கி ஞானிகளாயிருப்பவர்களும், எமது ஆகமத்திற்கூறிய ஞானபாதத்தில் நிற்பவர்களும், மிகவும் கிடைத்தற்கரிய சாயுச்சிய முத்தியையடைகின்றார்கள். வேதாகமங்களிற்கூறிய கர்மமார்க்கத்தையும், பிரமமார்க்கத்தையும் அனுஷ்டிக்காதபாவிகளைச் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய நான்குவித தண்டனைகளாலும் தண்டிப்பதற்கும், வேதாகமங்களிற் சொல்லிய சாஸ்திரங்களைக் கற்பிப்பதற்கும், அவைகளைப் பிரசித்தி செய்வதற்கும் அவைகளிற் கூறிய தர்மங்களைத் தாபிப்பதற்கும், அவைகளில் அதிகாரமில்லாதவர்களை நிவர்த்திப்பதற்கும், பிரஜைகளைத் துன்பமில்லாது காத்தற்கும் உரிய அரசன் ஒருவன் வேண்டும். அவனே துராத்துமாக்களைச் சிக்ஷிப்பான். அந்த அரசனே காலத்திற்குக் காரணம் என்றுரைத்து சந்திர சூடராகிய மகேசுவரர் உடனே சர்வ லோகாதிகாரத்திலும்சக்தனாகிய ஒருவனை ஏற்படுத்த நினைத்து சூரியதேவனுடைய குமாரர்களாகியும், நிக்கிரகானுக்கிரக கர்த்தர்களாயும், தர்மத்தைநிலைநிறுத்த வல்லவர்களாயுமுள்ள தர்மராஜாவையும், வைவசுவத மனுவையும் அழைத்து அவர்களுள் தர்மராஜாவுக்குத் தண்டாதிகாரத்தைக் கொடுத்துத், தெற்குத்திக்கு அதிபதியாகக் கற்பித்து வைவசுவதமனுவையும் அரசனுக்குரிய பூஷணங்களால் அலங்கரித்துக் கிரீடதாரணஞ் செய்வித்து அரசர்களுக்குள் முந்தினவனாக ஏற்படுத்தித் தேவர்கள் கையில் ஒப்புவித்தனர். சூரியதேவரின் தவப்பயனும் மகா பாக்கியசாலியாயும் இருக்கிற அவனை இராஜோபசாரத்துடன் மேருபர்வதத்தின் சிகரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று மகேந்திரனது சபைக்கு சமமாகிய சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்ய, அவன் ஏழு சமுத்திரங்களால் சூழ்ந்த பூமியை ஆண்டுக்கொண்டிருந்தனன். பிறகு அவனுக்குச் சமானபராக்கிரமங்கள் பொருந்தி உலகத்தின் நன்மைதீமைகளை அறிந்து அர

சுசெலுத்திய நான்கு மன்னர்கள் காலஞ்செல்ல, பின்பு கங்காப்பிரவாகம்போன்ற சுத்தமான கீர்த்தியடைந்து லோகேந்திரனென்னும் பேர்பெற்ற ஐந்தாவது மனுவானவன் உலகத்தை யாண்டுவருகையில் அவன் குணவதிகளான இரண்டு மனைவிகளை விவாகஞ் செய்துக்கொண்டனன் அவர்களில் ஜேஷ்டபத்தினியிடத்து சிம்மவர்மனெனும் ஓர் குமாரனும், இளையமனைவியிடத்தில் சுமதியென்றும், வேதவர்மனென்றும் புண்ணியலக்ஷணம் அமைந்த இரண்டுகுமாரர்களும் ஜனித்து வளர்ந்து வருகையில் பிதாவாகிய லோகேந்திரன் மண்ணுள்வதை வெறுத்துத் தவஞ்செய்யக்கருதி தனது ஜேஷ்டகுமாரனை அழைத்துப் புத்திரசிகாமணியே! நான் தாங்கிய இத்தரணியை நீ தாங்கிக்கொண்டு என்னை ஆத்மலாபம் அடைதற்குரிய தவஞ்செய்யும்படி அனுப்புவாயாக வென்றுரைத்தலும், சிம்மவர்மன் கேட்டு பிதாவை நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ ஐயனே! தம்முடைய ஏவல்களைச் செய்யத்தகுந்தவர்களாயும், ராஜ்ஜியத்தை வகிக்கச் சக்தியுள்ளவர்களாயும், குணவான்களாயும், ரூபவான்களாயும் இருக்கின்ற எமது தம்பிகளிடத்தில் இந்த ராஜ்ஜிய லக்ஷ்மியை ஒப்புவித்தல்வேண்டும். நான் அரசாளுவதற்கு உரியனல்லேன். வனத்திற்சென்று தவஞ்செய்ய இச்சித்திருக்கின்றேன். எனக்கு உத்திரவுகொடுத்தனுப்புதல் உசிதமென்று பன்முறை பிரார்த்தித்தனன். இதைக்கேட்ட பூபதியும் புத்திரனுடைய மனதை யறிந்து மிகுந்த வியாகூலசித்தனாய் ஓ புதல்வனே! எனக்கோ வயதுசென்றுவிட்டது. உனதுகனிஷ்டர்களோ சிறுவர்களாயிருக்கின்றார்கள் இவ்வித மிருக்கையில் நீதவஞ்செய்வதற்குச் சென்றால் நமக்குள் அடங்கிய அரசர்கள் சமயம்பார்த்து இராச்சியத்தை அபகரிப்பார்கள். அன்றியும், நம்முடையவம்சத்தில் ஜேஷ்டக்கிரமமாய் அரசு செலுத்துவது முறைமையாதலால் இந்த இராச்சியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்வதே உனக்குப் பெருந்தவமாகும் என்றுபிதாசொல்லிய காரணமமைந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, சிம்மவர்மன், சுவாமி! நான் இவ்வரசை வகித்து உலகைக் காப்பதிலும் காட்டிற்சென்று தவஞ்செய்தல் மிகுந்த கீர்த்தியைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கும். அன்றியும், ஒரு நிமிஷமேனும் இப்புவியைத் தாங்கச் சக்தனல்லேன், அனேககாலந் தவஞ்செய்வதற்கே மிகுந்த வல்லமையுள்ளேன். இதனால் தடையின்றிப்பிரீதியுள்ள மனதுடன் அனுமதிகொடுத்து அனுப்புதல் வேண்டுமென்றுரைத்தலும், அரசன் மிகுந்த துக்கத்துடன் தலைகுனிந்திருந்தனன்.

அதனையே உடன்பாடாகக்கொண்டு பரமசிவத்தை நினைத்துத் தனியே புறப்பட்டு கங்காசாகர சங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் வங்கதேசத்தை யடைந்து மறுநாள் யாவகம் என்னும் நகரத்திற்சென்று அங்கிருந்து விஸ்தாரமாகிய ஒட்டகதேசம் வந்து அங்கமர்ந்த பீமநாதரை நமஸ்கரித்து, அதை விட்டுச் சம்பத்துமிகுந்த ஆந்திரதேசம்போய் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீபர்வதத்தை வந்தித்து, அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் பக்தியுடன் ஸ்நானஞ்செய்து பின்பு ஸ்ரீகாளகஸ்தியை யடைந்து பரமேசுவரனை வணங்கி, அவ்விடமிருந்து வனத்தின் வழியாய் மெதுவாய் நடந்து வருகையில் வில்லைக் கையிற்பிடித்த ஒரு வேடனைக் கண்டு அவனை அழைத்துச் சமீபத்திலுட்காரச்செய்து பூபதியாகிய சிம்மவர்மன் சொல்லுகின்றனன். ஓ வனசரனே! இந்தப் பர்வதத்திலும் இந்தவனத்திலும் ஏதாவது ஆச்சரியங்களிருக்குமாயின் அதைச்சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டலும், கிராதன் அரசனை வணங்கிக் குளிர்ந்தநிழலமைந்த ஒருமரத்தின் அடியிலுட்கார்ந்து தனுர்பாணத்தோடு கூடிய வேடன், கால்நடையால் வருந்திய சரீரத்தையுடைய வேந்தனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனன்.

இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் தில்லவனம் அடைதலைக் கூறியது.

ஓ அரசனே! நான் அனேகம் மிருங்கள் நிறைந்த இந்தவனத்தில் நாயோடுகூடி மிருகங்களைத்தேடிச் சஞ்சரிக்கின்றவன். இக்காட்டில் நான் இதுவரையில் அறிந்த விசேடங்களைச் சொல்லுகின்றேன் விருப்பம் இருக்குமாயின் கேட்டல்வேண்டும். அற்புதமான ஒருயௌவனபுருடன் நாயுடன்கூடித் தினந்தோறும் சஞ்சரிக்கின்றனன், இவ்விடத்தில் விசாலமான தடாகமொன்றிருக்கின்றது. அதின் ஜலத்தை பானம்பண்ணுகின்றவர்கள் கிழத்தன்மை நீங்கிப் பால்லியமாகின்றார்கள் தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அனேகம் தடாகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் தம்முடைய ஜலத்தைக் குடிப்பவர்களின் இளைப்பை நீக்குகின்றன. இதன்றி விஸ்தாரமாகிய ஒருவழி இருக்கின்றது. அதின் வழியாய்ச் செல்பவர்களுக்குத் தாம்செல்லும் திக்குகள் தெரியாது மயங்கப் பண்ணுகின்றது. இன்னமொரு மார்க்கத்தில் பெரிதாகிய விருக்ஷ

மொன்றிருக்கின்றது. அதன் நிழல் அவ்விருக்ஷத்தின் அடியை விட்டு விலகுகிறதில்லை. மற்றொரு வழியிற் சென்றால் அவ்விடத்தில் செல்லுகிறவர்கள் தெரியாது ஓர் நகரத்தின் ஜனங்கள் பேசுவது போல சப்தமட்டுங் கேட்கின்றது. இன்னமொரு இடத்தில் பெரிதாகிய ஒருகிணறு இருக்கின்றது. அந்தக் கிணற்றின் நிழலை யார் பார்க்கின்றார்களோ அவர்கள் உடனே அதில் விழுந்துவிடுகிறார்கள். ஒருநாளும் வற்றாத பிரவாகமுள்ள ஓர் நதியிருக்கின்றது அழகுபொருந்திய அந்நதிக்கரையில் குளிர்ந்த நிழலோடுகூடி எக்காலத்தும் இனிப்புள்ள பழங்களைத்தாங்கிய ஓர் மாமரமிருக்கின்றது. அம்மரத்தின் அடியில் உத்தமமாகிய ஓர் சிவலிங்கம் நெடுநாளாய்க் காணப்படுகிறது. அந்தலிங்கத்திற்குச்சமீபத்தில் கூபரூபமாகிய ஓர் பிலமிருக்கின்றது. அப்பிலத்திலிருந்து தாமரைமலர் போன்ற கண்களையும் பசுமைநிறத்தையும் உடைய ஓர் கன்னிகை மெல்ல நடந்துவந்து காலையிலும் மாலையிலும் பூசிக்கின்றனள். தினந்தோறும் ஒரு புருஷன் குதிரையின்பேரிலேறிக் கையில் அங்குசத்தைப் பிடித்து இந்த ஆற்றில் இறங்குவதைக் காணலாம். கரையேறுகிறதைக் காண்கிறதில்லை இவ்விதமாக நான்கண்ட அற்புதங்கள் அனேகங்கள் இருக்கின்றன. என்னால் காணப்படாத விசித்திரங்கள் எண்ணிறந்தன என்று சொல்லிய கிராதன் வசனத்தைக்கேட்ட பூபதி! அவன் உரைத்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தை தரிசிக்கவேண்டி, ஓ கிராதனே! இவ்வனத்தில் மாவடியில் ஓர் லிங்கமிருக்கிறதாகச் சொல்லினையே அதை நீ எனக்குக் காண்பிப்பதே பெரிய உபகாரம் என்று அரசன் சொல்லலும், மாம்சப்பிரியனான வேடன் உடனே கையிற்பிடித்த வில்லுடன் உயர்ந்த விருக்ஷங்களடர்ந்த ஓர்வழியாய்ச்சென்று மாவடி நிழலில் வீற்றிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானை அரசனுக்குக் காண்பித்தனன். அரசனும் பிரசண்ட சித்தனாய் ஆனந்த காரணமாகிய அந்தச் சிவலிங்கத்தின் சமீபத்தை அடைந்து மிகுந்த பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அதற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற கம்பாநதியில் தினந்தோறும் ஸ்நானஞ்செய்து பரமசிவப் பிரசாதத்தையடைய வேண்டிப் பூசித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நலல ஆகாரங்களின்றிச் சாமையரிசிக் கஞ்சியைக்குடித்து நெடுநாள் வசித்தனன். இவ்வித மிருக்கையில் ஒருநாள் வேடனைக் கண்ஜாடையால் சமீபத்திலழைத்து, ஓ வனசரனே! நான் இங்கிருந்து தக்ஷிணசமுத்திரம்வரையிற் சென்று அங்குள்ள ஆச்சரியங்களைக்கண்டு அப்படியே மேற்குச் சமுத்திரத்தின் கரையை அடை

தற்கு மிகுந்த ஆசையுள்ளவனயிருக்கின்றேன் வருத்தமின்றிச் செல்லும் மார்க்கத்தைக் காண்பித்து அவ்வழியே என்னை அழைத்துக்கொண்டு போதல்வேண்டும் என்மித்திரனேயென்று அரசன் சொல்லவும், அதைக்கேட்ட வேடன் இக்காட்டின் நடுவே போகும்போது திக்குகள் தெரியமாட்டாது. இதின் முடிவை ஒருவருங் கண்டதுமில்லை. ஓரடிபெயர்த்துவைத்தல் பிரபுவாகிய தமக்கு மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுக்கும். ஆதலால் நான் இக்காட்டிற்சென்று நல்லவழிகளைத் தெரிந்துக்கொண்டு வருகின்றேன் அதுவரையில் இவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அரசனை வணங்கி வில்லையும் அம்பையும் கையிற்பிடித்துப்பயமின்றிக் காட்டின்வழியாய்நடந்து சமுத்திரத்தை யடைந்தனன். பிறகு அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு வனங்களெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துச் சில காலங் கழித்துத் தன்வரவை யெதிர்பார்த்திருக்கும் அரசனிடம் வந்து வணங்கித் தான் காட்டிற்கண்ட விசேடங்களைச் சொல்லுகின்றனன். நான் இவ்வனத்தில் நெடுந்தூரஞ்சென்று நீர்நடத்தற்குரிய மார்க்கங்களைத் தேடிப்போகும்போது ஒரு விசேடத்தையுங் காணவில்லை, அதற்குத்தெற்கில் செல்லும்போது நெடுந்தூரத்தில் ஓர் நதியைக்கண்டேன். அந்தக்கரையில் விஸ்தாரணமான தில்வவனமென்று ஓர்வனமிருக்கின்றது. அதனடுவே மலர்ந்தசுவர்னதாமரைமலரையுடைய ஒரு தடாகமிருக்கின்றது. அதன் தென்கரையில் புலியினது கைகளையுங் கால்களையுமுடைய ஒருமனிதன் நித்திரையினல் மயங்கினவன்போலிருக்கின்றனன். அவனைக்கண்டு பயந்து திரும்பிவிட்டேன் என்று வேடன் சொல்லியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன் உடனே சந்தோஷத்துடன் எழுந்து அவ்விடஞ் செல்ல உத்தேசித்து ஒ வனசரா! வியாக்கிர உருவந் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவரை எனக்குக் காண்பிக்கவேணுமென்று சொல்லிமாவடி நிழலில் வசிக்கும் மகேசனை வணங்கி வேடன் வழிகாட்டப் புறப்பட்டுப் பலநாள் நடந்து தில்வவனத்தை யடைந்தனன். அவ்விடத்தில் ஹேமபத்மதடாகத்தின் சமீபத்திற் சித்திரத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிபோல தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் முனியைக் கண்டு பயந்து அவருடைய சமீபத்திற் செல்லாமலும், அவ்விடம் விட்டு விலகாமலும் நின்று தவஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும் இவரை நாம் யாரென்று கேட்டால் சபித்துவிடுவர் என்றுநிச்சயித்துச் சில நேரம் அவ்விடத்தே யிருந்து சாந்தமுள்ள அம்முனிவரின் சரீரத்தைப்பார்த்து ஆலோசிக்கின்றனன். இந்த தபசியின்சரீரம் மகவுரி

னைந்திருப்பதையும், புரசஞ்சமித்துக்கள் வாடாமல் பாலொழுக இருக்கின்றதையும் குசப்புல்லுகள் பசுமையாய் விளங்குவதையும், எடுத்துவைத்த புஷ்பங்கள் மலர்ந்துகொண்டிருப்பதையும் ஜடாபாரங்கள் முத்துப்போன்ற ஜலபிந்துக்களை விடுவதையும் பார்த்தால் இப்பொழுதுதான் ஸ்நானஞ்செய்து தவஞ்செய்யத் தொடங்கினவர்போலக் காண்கிறது. இவர் தவத்தைவிட்டு உடனே எழுந்திருப்பாரோ அல்லது நெடுநாட்செல்லுமோ என்று அலைந்த மனதோடுகூடி நான் என்னசெய்வேனென்று விசாரமடைந்து வணக்கத்தினாலும் பயத்தினாலுந் தபோநிதியாகிய அவரை நமஸ்கரித்தனன். அப்போது ஆனந்தமளிப்பதான தாண்டவத்தைத் தியானஞ்செய்வதிலிருந்து விலகி திரிகாலஞானத்தை வகித்து ஆலோசிக்கின்றனர். சூரியவம்சத்தில் வைவசுவத மனுமுதல்சென்றுவரும் இக்காலத்தில் கௌடதேசத்தை அரசாண்டு வருகின்ற ஐந்தாவது மனுவாகிய லோகமகேந்திரன் என்னும் அரசனுக்குள்ளமூன்றுபுதல்வரின் ஜேஷ்டனாகிய சிம்மவர்மன் வந்திருக்கிறதாக அறிந்து தபோநிதியாகியவியாக்கிரபாதர் கண்விழித்துத் தமது சந்நிதியில் பயந்து அஞ்சலி பந்தனஞ்செய்து நிற்கும் அரசனைப் பார்த்து ஹேசிம்மவர்மனே! க்ஷேமமா என்று கேட்டலும், மிகுந்த சந்தோஷசித்தனாய் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து நிற்கும்பொழுது தமது திவ்விய அஸ்தத்தால் சிம்மவர்மனுடைய கையைப் பிடித்து தமது ஆசனத்திற்குச் சமீபத்திலுட்காரவைத்து ஓ சிம்மவர்மனே! நீஒருவனாகத் தனித்து இப்பயங்கரமான காட்டில் எதற்காகவந்தனை அந்தக்காரணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று வியாக்கிரபாத மகரிஷி கேட்கலுற்றனர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிம்மவர்மன் ஹிரண்ணிய வர்மனென்றும் பெயர்பெறுதலைக் கூறியது.

உடனே வியாக்கிரபாத மகரிஷியைப் பார்த்து, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! கௌடதேசாதிபதியாகிய லோகமகேந்திரனென்னும் அரசனுக்கு மூன்றுபுத்திரர்கள். அவர்களில் நான்முதன்மையானவன். என்தம்பிமார்கள் சூரர்களாயும், லக்ஷணவான்களாயும் இராச்சியத்தை வகிக்கத்தக்கவர்களாயுமிருக்கின்றார்கள். நான் பெரியோர்க

ளின் அநுக்கிரஹத்தால் பவபந்தத்தைநீங்கிப் பரமானந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய பரமசிவ சரணாரவிந்தத்தை யடையவேண்டுமென்று நினைத்து இராச்சிய பாரமாகிய துக்கத்தைமனதுடன் வெறுத்துத் தவஞ்செய்யக்குறித்துத் தனித்தவனாய் இங்குவந்தனன் என்று சொல்லிய சிம்மவர்மனுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு வியாக்கிரபாத மகரிஷிதுக்கத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் அடைந்து சொல்லுகின்றனர். ஓ புத்திமானான சிம்மவர்மனே! நீயேபூபாரத்தை வகித்தற்குரியஜேஷ்டகுமாரன். உன் பிதாவோ மிகுந்த விருத்தர். இவ்வாறிருக்க, எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுத் தவஞ்செய்யக்கருதிப் போந்தது யுக்தமல்லவே என்னலும், சுவாமி! நானோ அரசாளுதற்கு யோக்கியமில்லாத குற்றமுள்ளவடிவத்தை யடைந்திருக்கின்றேன், அதனால் இராச்சியத்தில் வசிப்பதில் இப்போது இச்சையில்லை. என்பிதா சுவர்க்கத்தை யடையினும் என் தம்பிமார்கள் பூபாரத்தை வகிக்கத்தக்கவர்கள். உலகத்தில் துன்பத்தைப் போக்குவிக்கும் மகரிஷியே! என்னை இரக்ஷிப்பதிற் கருணைசெய்யவேண்டும் என்னலும், ஓ இந்த அரசன் தனக்கு இருக்கும் சரீரக்குற்றத்தினால் இப்போது அரசாளமனமில்லை என்று சொன்னமையால் இவனுக்கு அக்குற்றம் நீங்கில் பாகுபலத்தால் அரசாளுவன். சிற்சபேசனுடைய கிருபையிருந்தால் இவனுடைய சரீரக் குற்றங்கள் நீங்கிவிடும். சிவகைங்கர்யத்தையும் செய்யச் சக்தியுள்ளவனாவான் என்று சிவஞானத்திற் சிறந்த வியாக்கிரபாதர் சிலநேரம் யோசித்துச் சிம்மவர்மனே! இவ்விடத்தே இருமென்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சப்தசாஸ்திரத்தின் எல்லையைக்கண்ட பதஞ்சலியின் சமீபத்தையடைந்து சந்தோஷத்துடன் சிம்மவர்மனுடைய வரவை விவரமாய் அறிவிக்கவும், அச்சமயம் சிற்சபையில் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ் செய்யவேண்டிய காலமாதலால் பதஞ்சலிபகவானும் வியாக்கிரபாதருடன் சபைக்கு வந்தனர். இவ்வாறிருக்கத் தனியேயிருக்கும் அரசன் மனந்தளர்ந்து மிகுந்தவருத்தமடைந்து ஒருவராலும் தள்ளற்கரிய விதியை எவர்கள்தான் தன் புத்தியினாலும் மாற்றவல்லவர்கள். இவ்வனாந்தரத்தில் அருமையாய்க்கண்ட மகரிஷியும் எவ்விடமோ சென்றனர் என்று சோர்ந்துசோகமுற்று மரத்தடியிலிருந்தனன். சபைக்குச்சென்று ஆனந்தாமிர்தமுண்ட முனிசிரேஷ்டர்கள் சிம்மவர்மனுடைய வரவைப்பகவானுடைய சந்நிதியில் அறிவிக்கின் கோபிப்பரோபிரசாதிப்பரோ தெரியவில்லை. எவ்வாறிருப்பினும் நாதனிடத்து அறிவிப்பதே நலமென்று நிச்சயித்துக்

கருணையுள்ள முனிவரிருவரும் நமஸ்கரித்து வேதமந்திரங்களால் துதித்து அரசனுடைய வரவை விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர். ஓ தேவதேவனே! ஐந்தாவது மனுவின் புத்திரனாகிய சிம்மவர்மனென்னும் ஒரு அரசன் தவஞ்செய்வதற்காக எங்கள் ஆசிரமத்தையடைந்திருக்கின்றான். அவனுக்குத் தாண்டவ தரிசனமளித்து வடிவத்தின் குறையைத் தீர்த்துவைத்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நமஸ்கரித்தார்கள். இதைத் திருச்செவிசாற்றியகர்த்தன் முனிசிரேஷ்டர்களே! அவ்வரசனது வரவையும் அவனுக்காக நீங்கள்வந்த நினைவையும் நாமறிவோம். அவ்வரசனுக்கும் உங்களுக்கும் எது இஷ்டமோ அதை இப்பொழுதே அளிக்கின்றோம். அந்தச் சிம்மவர்மனை சிவகங்கை யென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து எமது சமீபத்தில் அழைத்து வாருங்கள். அதன்பின்பு எனது சக்தியின் விசித்திரகதியை காணலாம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதைக்கேட்ட வியாக்கிரபாதர் பதஞ்சலியுடன் சிம்மவர்மனிடத்தில் வரவும், சுபசகுனங்கண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் சிம்மவர்மனைப் பார்த்து மகாபாக்கியசாலியான உனக்கு அரிபிரமாதியர்க்கும் எங்கட்குங் கிடைப்பதற்கரிதாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தைப் பகவான் அளிக்கப்போகின்றார். நீ சிவகங்கையென்னுந் தீர்த்தத்தில் சீக்கிரமாய் ஸ்நானஞ்செய்து ஆனந்தத்தாண்டவத்தாற்பிரகாசிக்கின்ற பரமசிவசரணாரவிந்தத்தைத் தரிசனஞ்செய்யற்கரிய தவத்தினால் எதைப்பெய்வையோ அப்பலத்தைப்பெறலாகும் என்று கூறியதைக்கேட்ட சிம்மவர்மன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து உத்தமர்களின் சேர்க்கையால் விளைந்த பலனைப்புகழ்ந்து சிவகங்கையில் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து எழுந்திருக்கையிற் சமுத்திரத்தில் உதிக்கின்ற பாலசூரியனைப்போல ஹிரண்ணியமான சரீரத்துடன் விளங்குவதை முனிவர்களுங்கண்டு ஹிரண்ணியவர்மனெனப்பெயர் கொடுத்தனர்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஹிரண்ணியவர்மன் வியாக்கிரபாதருடன் சிதம்பரத்தில் வசித்ததைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிசிரேஷ்டர்களே! பின்பு வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குக் குறைவ

ற்ற ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாகிய திவ்விய பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரத்தை உபதேசித்து வேதங்களால் தேடற்கரியதும் யோகிகளாற் காணப்பட்டதாயும் இருக்கிற சிதம்பரசபையைக் காண்பித்தனர். உடனே கருணாநிதியாகிய பகவான் சச்சிதானந்த லக்ஷணமாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனத்தைப் பாலித்தருளினர். புண்ணியசாலியான ஹிரண்ணியவர்மனும் மனோவாக்குக் கெட்டாத தாண்டவத்தைத் தரிசித்து மேனிமுழுதும் மயிர்க்கூச்செறிந்து ஆனந்தநீர் ததும்புங் கண்களுடன் நடனபதியாகிய தேவனைத் தண்டம்போல நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலிபந்தனத்துடன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்த பரவசனாய் அரிபிரமேந்திராதிகளாலும் காணற்கரிய நிர்த்தனவிபவத்தைத் திருவருளால் தரிசித்தேன். சுவர்ணசபையிற் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களுக்காக ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்துவரும்தேவரீருடைய கயிங்கரியங்களைச் செய்வதில் நந்திதேவருக்கு ஆஞ்ஞை யளிப்பதுபோல எனக்கும் அருளல்வேண்டும் என்று அரசன்கேட்க, ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! உனது பக்தியினால் மிகுந்த சந்துஷ்டியடைந்தனம். நீ பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்கள் மனதின்படி நடத்தலே எமக்கு மிகுந்த திருப்தியாம் என்று அனுக்கிரகித்தலும் பரமேசுவரருடைய ஆஞ்ஞையைச் சிரசால் வகித்து நமஸ்கரித்துமலர்ந்த முகத்தோடு விளங்கும் அரசனை வியாக்கிரபாத மகரிஷி மூலஸ்தானத்திற்கு அழைத்துவந்து அவ்விடத்தும் தாண்டவதரிசனஞ் செய்துவைத்து ஓ அரசனே! நான் பூர்வத்தில் லிங்கரூபியாகிய இப்பரமேசுவரரைப் பூசித்த விசேடத்தால் ஆனந்தத் தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்தது என்று சொல்லி மூலஸ்தானேசரை நமஸ்கரித்து அரசனையும் நமஸ்கரிக்கச்செய்து பின்பு தன்பேரால் விளங்கிவரும் திருப்புலீச்சுரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவபெருமானையும் பூசிக்கச்செய்து அதைவிடுத்து நாகபுரமென்னும்க்ஷேத்திரத்திற்சென்று பதஞ்சலியின் பாக்கியமாகிய தேவேசனை தொழச்செய்து தன் ஆசிரமம் வந்து தனது பத்தினியின் பாதத்தை வணங்கச்செய்து, ஓ பிரியே! முற்காலத்தில் சரீரம் வருந்த ஒருபுத்திரனைப்பெற்றனை. இப்பொழுது ஓர் வருத்தமுமின்றி உனக்கு ஒருபுத்திரன் கிடைத்திருக்கின்றான் என்று சொல்லி அரசனைப் புத்திரனாக ஒப்புவித்தனர். அரசனும் மிகுந்த களிப்புடன் இவர்களேநமக்குத் தாயுந்தந்தையுமென்று வணங்கி நிற்க, பதிவிருதா சிரோமணியான ரிஷிபத்தினியும் முகமலர்ந்து வம்சசூடாமணியாகிய இப்புத்திரனை பரமசிவன் நமக்களித்தனரென்று சந்தோஷ

த்துடன் கிரகித்தனள். பிறகு களிப்புற்ற மனத்துடன் புத்திரோப சாரத்தை யடைந்துவரும் மநுவம்சத்தரசனுகிய ஹிரண்ணியவர் மனை வியாக்கிரபாதர்கிருபாதிருஷ்டியினுல் பார்த்து க்ஷேத்திரமகாத்மியத்தை யுபதேசிக்கத்தொடங்கினர். ஓ அரசனே! அம்பிகாபதியான சம்புவானவர் எங்கும் பரிபூரணராய் நிறைந்திருப்பினும் ஒருவராலுங்காணப்படுகிறவர் அல்லர். அவ்விதமாயினும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் மிகுந்த கருணையுடன் பிராணிகளுடைய கர்மநேத்திரத்திற்காணும்படி நிர்த்தனஞ்செய்கின்ருர். அன்றியும் பூலோகத்தில் பரமசிவன் முத்தியளிக்கும்படியான அளவிறந்த க்ஷேத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்திருக்கின்ருர். அவைகளுள் முத்தியைக் கொடுப்பதான அறுபத்தெட்டுஸ்தானங்கள் பரமசிவஸான்னியத்திற்கு ஹேதுவென்றுபிரசித்தி யடைந்திருக்கின்றன. அவைகளுள் ஆறுஸ்தானங்கள் முக்கியமானவை. அவற்றுள் புண்டரீகபுரம், காசி, கமலாலயம் இம்மூன்று மிகமேலானவை என்று பெரியோர் கொள்கை. இம்மூன்று க்ஷேத்திரத்தில் எவர்கள்நித்தியவாசஞ்செய்து தவஞ்செய்துவருகின்ருர்களோ அவர்கள் க்ஷேத்திரவாச மகிமையால் காலத்தினளவே முத்தியடைகின்ருர்கள். இம்மூன்றினுள்ளே புண்டரீகபுரத்தில்தரிசிப்பதாலும், காசியில் இறப்பதாலும், கமலாலயத்திற் பிறப்பதாலும் சர்வான்மாக்களும் முத்தியடையும் விசேடத்தால் இவைகளின் மகிமை யாவரால் சொல்லமுடியும். அவைகளுள்ளும் இந்த க்ஷேத்திரம் மிகுந்தமகிமையை யடைந்திருக்கின்றது நாம் ஒருக்காலுங் கமலாலயத்திற் பிறக்கவில்லை. காசியிற் சரீரத்தைவிடவுமில்லை. ஆனுல் இங்கு வசிக்கின்ற நாம்சபையில் நிர்த்தனம் புரிகின்ற பரமசிவ சரணுரவிந்த தரிசனத்தினுல் முக்தர்களாகவேயிருக்கின்ருேம். ஈதன்றி எவர்கள் இத்தில்வவனத்தை எதிர்ச்சையாயடைந்து தாண்டவத்தை ஒருக்கால் தரிசிக்கின்ருர்களோ அவர்கள் முக்தர்களாக ஆகிவிடுகின்ருர்கள். சிற்சபையின் சமீபத்திலே எக்காலத்திலும் வசிக்கின்றவர்களுக்கு முத்தியுண்டென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ எவர்கள் இச்சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் வசித்துநிர்த்தனத்தைத்தரிசித்து அனேக நாட்களைக் கழித்து பிறகு காசியைப்போல் முத்தியை யளிக்காதென்று இப்பதியை விடுத்து காசியையடைந்து அங்கு இறந்தால் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை அவமதித்தவர்கள் இவர்களென்று அவர்களுக்குப் பரமேசுவரர் முத்தியைக் கொடார். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் உலகவியாபாரத்தில் இருந்தபோதிலும் பரமசிவத்திற்குச் சமான தேஜோவான்களாகிய

ஜீவன்முக்தர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். நீ மனுவம்சத்திற் பிறந்ததுடன் இவ்வானந்தத்தாண்டவத்தையும் காணப்பெற்றமையால் இதைப்பார்க்கிலும் பெறுதற்கரிய பிரயோஜனம் என்னே?

இருபத்துமூன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

வசிஷ்டர் ஹிரண்யவர்மனை கௌடதேசத்திற்கு அழைத்துப்போதலைக் கூறியது.

ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! இந்த க்ஷேத்திர விசேடத்தைப்பற்றிப் பூர்வத்தில் பிருகுகுலத்தில் ஜனித்த சவுனகர் நந்திதேவர் முகமாய்க் கேட்டிருப்பதை யுனக்கு வுணர்த்துகின்றேன். சவுனகமகரிஷியானவர் நந்திதேவரைப் பார்த்து திருசந்தியா காலங்களிலும் பரமேசுவரர் பார்வதியோடு நிர்த்தனஞ்செய்கின்றதாகக் கேழ்விப்பட்டிருக்கின்றேன். அந்த இடம் சுவர்க்கமா? பூமியா? பர்வதமா? ஜலமா? வனமா? உபவனமா? ஸ்மசானமா? சூரியமண்டலமா? சந்திரபிம்பமா? இவற்றுள் எவ்விடத்தில்ஆனந்ததாண்டவ தரிசனங்கிடைக்கும் என்று கேட்கவும், சவுனகரே! கைலாசபர்வதத்தில் பரமேசுவரர் தாண்டவஞ்செய்து வருகிறார். அத்தாண்டவத்தை உமாதேவியைத்தவிர மற்றெவருங் காணுர்கள். புண்டரீகபுரத்தில் சிற்சபைநடுவில் நித்தியமான ஆனந்தத் தாண்டவத்தை எல்லோருங் காணச்செய்கின்ருர். அதைப்பார்க்க இச்சையிருக்குமேல் புண்டரீகஞ்செல்லல்வேண்டும். அவ்விடத்திருக்கும் சிவகங்கையைப்பார்க்கிலும் உத்தமதீர்த்தமும், அந்தச்சிதம்பரத்திற்கு மேலாகிய க்ஷேத்திரமும், பஞ்சாக்ஷரத்திற்கு விசேடமான மந்திரமும் நடேசனுக்கு அதிகமான தெய்வமும் ஓரிடத்துமில்லை. இவைகளைத் தரிசித்து நேத்திரத்தால் உண்டாகும் பலனை அடைவாயாக என்றனர். உடனே சவுனகர் தில்லவனம் அடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனஞ் செய்யவேண்டியதற்காக ஒருவருடந் தவஞ்செய்யும் காருண்ணிய விக்கிரகராகியபகவான் பிரசன்னமாகி அற்புதமான ஆனந்தத் தாண்டவதரிசனந் தந்தருளினர். சவுனகரும் ஆனந்தபரிதராய்க் கண்களில் நீர்பெருக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தானும் தாண்டவஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கையில், பகவான சவுனகரைப் பார்த்து, ஓ சவுனகா! நீ இருக்குவேதத்திற்கு அதிபதியாயிருந்து ஆச்வலாயன சூத்திரத்தைச் செய்வாயாக

என்று அநுக்கிரகித்தனர். அக்கட்டளையின்படியே ரிக்வேதத்திற்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களைச் செய்தனர். அன்றியும், ஆயிரம் சாகையுள்ள சாமவேதத்திற் கதிபதியாய் ஜைமினி மகரிஷி இச்சிதம்பர வைபவத்தைக் கேட்டுச் சிஷ்டர்களுடன் தில்லவனம் வந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து பக்தியுடன் தாண்டவ மூர்த்தியைப் பூசித்து நான்காவதுபாதத்தில் வேதம்பொருந்திய சுலோகங்களால் துதித்து காணபத்திய பதத்தை யடைந்து சம்புவின் பின் பக்கத்திலிருந்து எப்போதும் ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனஞ்செய்து வருகின்றார். வசிஷ்டர் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் பரோக்ஷ ஞானத்தைக் கொடுத்து முக்தியளிக்கும் மற்றைய க்ஷேத்திரங்களை விடுத்து சாமநேத்திரத்தால் தரிசித்தவுடன் முக்தியைக்கொடுக்கும் வல்லமையுள்ள தாண்டவ தரிசனஞ் செய்துக்கொண்டு இவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் அடைதற்கரிய சித்திகளை யடையவேண்டி இங்கு வசிக்கின்றோம். முந்தி என் பிதாவான மத்தியந்தினர் என்னை இத்தில்லவனத்தில் தவஞ்செய்ய அனுப்பினர். அதுமுதல் இதுகாறுந் தவஞ்செய்துக்கொண்டு வருகையில் நான்கண்ட அற்புதங்களைச் சொல்லமுடியாது. எனக்குத் தவஞ்சித்தித்ததும், கலியாணமானதும், என்புத்திரன் பாற்கடலைப் பெற்றதும், புத்திரனால் தேவகி நந்தனாகிய கிருஷ்ணன் சிவதீக்ஷை பெற்று சிவாகமங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்ததும், பக்தியினுயர்ந்த பதஞ்சலியின் சிநேகம் லபித்ததும், மகா துர்லபமாகிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்ததும் இந்தக்ஷேத்திர வாசத்தின் விசேடமேயன்றி வேறில்லை.

சிவதர்மத்தில் விருப்பமுள்ள ஹிரண்ணியவர்மனே! நீங்காத உனது சரீரக்குற்றம் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்தவுடன்நீங்கி சுவர்ணமயமாக ஆனதும் கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனங் கிடைத்ததுமாகிய விசேடங்களை எத்தனையுகம் சொல்லினும் அதுமுடிவுபெறாது. இந்தப் பூமிக்குள் இந்தக்ஷேத்திரம் உத்தமம். க்ஷேத்திரத்தைப் பார்க்கிலும் சிவகங்காதீர்த்தமும், தீர்த்தத்தைப்பார்க்கிலும் சிதம்பரம் சபையும், சபையைப்பார்க்கிலும் நடேசமூர்த்தியும், நடேசமூர்த்தியைப்பார்க்கிலும் பவக்கடலைத் தாண்டுவதற்கு பாரதிபோன்ற குஞ்சிதசரணமும் உத்தமமாகும். மகா பாவியாயினும் உத்தமோத்தமமாகிய குஞ்சித சரணத்தைத்தரிசித்தவன் மோக்ஷசுகத்தை யடைகிறான். பக்தியாய்த் தரிசிப்பவரின் பலனைச்சொல்லவேண்டுமோ என்று வியாக்கிரபாதர்சொல்லிவரு

கையில் ஆகாசத்திலிருந்து ஒரு தேஜோராசி இறங்கி வருவதைக் கண்டார்கள். அவ்வொளியைப்பார்க்கச் சக்தியற்றவர்களாய் இது என்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அந்ததே ஜசு பூமியின் சமீபத்தில் வருகையில் ஹிரண்ணியவர்மனுடைய குலபுரோகிதராகிய மகரிஷிவருகிறரென்று அறிந்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய ரிஷிகளும் ஹிரண்ணியவர்மனும்விழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து அர்க்கியபாத்யாதி உபசாரஞ்செய்யவும் மிகுந்த சந்தோஷ சித்தராயிருக்கையில் ஹிரண்ணியவர்மன் நமஸ்கரித்துக் கைகட்டிநிற்க, வசிஷ்டர் ஆசிர்வதித்து வியாக்கிரபாதர் முதலிய முனிவர்களது க்ஷேமங்களை விசாரித்துச்சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து சிதம்பரசபையை யடைந்து ஆனந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து ஆனந்தபரவசராய் நிர்த்தனஞ்செய்து அவ்விடத்திலிருந்து வியாக்கிரபாதரின் ஆசிரமஞ்சென்று வியாக்கிரபாதரின் பூசையைக் கிரஹித்து ஒருநாள் வசித்து மறுநாட்காலையி லெழுந்து நித்திய கிரியைகளை முடித்து ஓராசனத்திருக்கையில் ஹிரண்ணியவர்மன் குலகுருவை வந்தித்துக் கைகூப்பி நிற்க, ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! உன்பிதா மிகுந்த விருத்தாப்பியத்தை யடைந்தபடியாலும் உன்தம்பிமார்கள் பாலர்களாயிருப்பதினாலும் ராச்சியத்தை யாளுதற்கு நாயகனில்லாமலிருக்கின்றது. நீ இப்போது அந்த இராச்சியத்தை ஒப்புக்கொள்ளல்வேண்டும் என்றுசொல்லவும், ஓ சுவாமி! நான் இராச்சியாதிபோகங்களில் ஆசையில்லாதுவிடுத்து இத்தில்வவனத்திலேயே வசிக்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கின்றேன் என்னிடத்திற் கிருபை கூர்ந்து என் சகோதரருக்குள் ஒருவனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டும். அன்றியும் எனக்கு மாதுரு பிதுருக்கள் இம்மகரிஷியும் இவரது பத்தினியுமாக இருத்தலால் இவர்களுடைய பணிகளைச் செய்துக்கொண்டு நானித்தலத்தில் வசிக்கும்படி அனுக்கிரகித்தல் வேண்டும் என்று அரசன் கேட்டுக்கொள்ளவும், சமீபத்திலிருந்த வியாக்கிரபாதர் ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! எங்களிடத்தில் மாதுரு பிதுரு பக்தியும் இவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமும் உனக்கு இருக்குமாயின் உனது இராச்சியஞ்சென்று பிதாவின் மனப்படி செங்கோலுவகித்துச் சைன்னியங்களுடன் இவ்விடம்வந்து சேரவேண்டும். வரும்போது அந்தர்வேதியில் பிரம்மாயாகஞ்செய்யுமிடஞ்சென்று அவ்விடத்தி லிருக்கும் திருகஸகஸிர முனீசுவரர்களை ரதத்தின்பேரில் ஏற்றி மரியாதையுடன் விரைவில்

அழைத்துவரவேண்டும் என்று வியாக்கிரபாதர் சொல்லவும், ஹிரண்ணியவர்மன் ஒருவாறு ஒப்பி நடேசரைத்தியானஞ்செய்து ஹேமசபையை யடைந்து பகவானை நமஸ்கரித்து ஆனந்தத்தாண்டவதரிசனத்தைவிட்டுப் பிரியமனமில்லாது நிற்கையில், ஓ ஹிரண்ணியவர்மனே! நீ உனது நகரஞ்சென்று அரசைவகித்து இவ்விடம்வரும்போது எமது திருஸகஸிர முனீசுவரர்களை அழைத்து வரவேண்டுமென்று பரமேசுவரர் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அதை வணக்கத்துடன் அங்கிகரித்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களையும் பிரமதகணங்களையும் மற்றுமுள்ள ரிஷிகளையும் நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

இத்தில்வவனத்தை நகரமாய் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்கிற கருத்துடன் அடிக்கடிபார்த்து சிதம்பரத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்துப் புறப்பட்டு வசிஷ்டருடன் தன்னுடைய நகரத்தை யடைந்தனன். உடனே அரண்மனையிற்சென்று மந்திரிகளை வரவழைத்து ஓ மந்திரிகளே! நமது சதுரங்க சைன்னியங்களுடன் நீங்கள் புறப்பட்டு என்னுடன் வாருங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபித்து தன்னுடைய பந்துக்களையும், மித்திரர்களையும், சகோதரர்களையும், அழைத்துக்கொண்டு கோசங்களோடும், வாகனங்களோடும், ஆயுதங்களோடும் புறப்பட்டு அந்தர்வேதியென்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து அங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கும் திருஸகஸிர முனீஸ்வரர்களை நமஸ்கரித்து தில்வவனத்தில் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவர்களை இரதங்களிலேற்றிக்கொண்டு சிலநாட்களில் தில்வவனத்தை யடைந்து அவ்வனத்தை வணங்கி கணபதி, சுப்பிரமணியர், பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர்களோடு விளங்காநின்ற ஸ்ரீ சாம்ப பரமேஸ்வரரைத் தியானித்து நமஸ்கரித்து, சகோதரர்முதலிய தனது பரிவாரங்களுடன் சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, சிற்சபையையடைந்து சிதானந்தமாகிய சிதம்பரத்தையும் தரிசித்து சகலபாவங்களையும் நிவர்த்திப்பதாகிய ஆனந்தத்தாண்டவத்தை யனுபவித்து அளவிறந்த ஸ்துதிகளைச்செய்து கண்குளிரப்பார்த்து மனங்கனியப்பாவித்து ஆனந்தமூர்ச்சையடைந்து மீண்டுந்தெளிந்து நடராஜமூர்த்தியை நமஸ்கரித்தனன். பிறகு அங்குநின்று வலமாய் வெளிவந்து சந்தோஷசித்தரான வியாக்கிரபாத மகரிஷிக்குத் தான் அழைத்துவந்த மூவாயிரமுனிவர்களையும் தனித்தனியே காண்பிக்கும்போது ஓர்முனிவர் குறைதலைக்கண்டு மனவருத்த மடைந்து முகம்வாடி. முனிசிரேஷ்டர்களை அடிக்கடி எண்ணிக்கொண்டு கணக்கிடும்பொழுது மூவுலகங்

களிலுங் கிடைத்தற்கரிய முனீசுவரர் ஒருவரைக்காணுதுவருந்தி நி ற்கும்பொழுது கருணாநிதியாகிய பகவான் அசரீரி வாக்கினால் அருளுகின்றனர். ஹே ஹிரண்ணியவர்மனே! மூவாயிரமுனிவர்களுக்குள் ஒருவரைக்காண்கிலேம் என்று வருத்தமடைதல்வேண்டாம் சுத்த வம்சத்தில் ஜனித்தவர்களாயும் தேஜோவான்களாயும் இருக்கிற இவர்களுக்குள் நாம் ஒருவரா யிருக்கின்றோம் என்றெழுந்த தெய்வ வாக்கைக்கேட்ட அரசன் இம்முனிவர்கள் பரமசிவ ரூபிகளென்று அறிந்து அவ்விசாரத்தை விடுத்துச் சந்தோஷசித்தனா யிருந்தனன். பிறகு முனீசுவரர்கள் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்து மனக்களிப்புடன் சொல்லுகின்றனர். பிரம்மதேவர் எங்களை அந்தர்வேதிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனது எங்களுக்குமிகுந்த க்ஷேமகரமாச்சுது. நாங்கள்சிதம்பரம் வந்துசேர்ந்தோம். இனிஎங்களை இச்சிதம்பரத்தைவிட்டு பரமேசுவரர் எவ்விடத்துக்கும் அனுப்பமாட்டார் என்னலும் வியாக்கிரபாதர் நீங்கள் சொல்லியது உண்மையே என்றனர். பின்பு அரசன் ஹேமசபைக்கு மேற்பக்கத்தில் முனீசுவரர்களையும் சேனைகளையும் வசிக்கும்படிச்செய்து தானும் ஆனந்ததரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு வசித்தனன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு மகுடஞ்சூட்டி ஆலயப்பிரதிஷ்டை செய்வித்தலைக் கூறியது.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே! சிவபக்தியிற்சிறந்த ஹிரண்ணியவர்மன் சிவாலயப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்கிற பூரண அவாவுடன் வசித்துவருகையில் ஓர்நாள் வியாக்கிரபாதமகரிஷி ஹிரண்ணியவர்மன் வசிக்குமிடத்துவந்து அவ்விடத்தி லிருக்குந் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றனர். சத்தியசந்தனுயும், மகாவீரனுயும், மனுகுலத்திலுதித்தவனுயுமிருக்கின்ற இவ்விரண்ணியவர்மனே, இப்பூமிமுழுவதையும் ஆளவேண்டும். இவனது தம்பிமார்களாகிய இருவர்களும் யுவராஜாக்களாயிருந்து குறைவற்ற சம்பத்தையுடைய கௌடதேசத்தை ஆண்டுவரவேண்டும் என்றுரைத்தனலும், அதைக்கேட்டமுனீந்திரர்கள் உடனே ஹிரண்ணியவர்மனுக்கு விவாகம் செய்துவித்து

ஹேமசபையின் சமீபத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்காக தேவர்களெல்லோரும் வசிக்கும்படியான ஓர்விசித்ரமண்டபம் ஒன்று ஏற்படுத்தச்செய்து அதில் நவரத்தினமயமானசிங்காதனம் ஒன்றமைத்து மண்டபத்தை ரத்தினதீபங்களாலும், மனோகரமான மாலைகளாலும் காஞ்சனமயமான தோரணங்களாலும் அலங்கரித்து உத்தமதீர்த்தங்களாலும் நிறைக்கப்பட்ட சுவர்ணகலசங்களை ஸ்தாபித்து சுவர்ணமான புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து மங்களப்பொரிகளாலும்,நெய்களாலும்,சமித்துக்களாலும், குசங்களாலும் வேதமத்தியைநிறைத்துப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு முதல்நாள் நடத்தவேண்டிய விதிகளை நடத்தினார்கள். மறுநாள் உதயத்தில் திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் நித்தியகர்மங்களைமுடித்து நல்ல முகூர்த்தத்தில் அரசனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து சுவர்ணமயமான மகுடத்தையும், ஹேமமாலையையும், ஜயத்தைக் கொடுக்கும்மடி வீரவாளையும் தரிசிக்கச் செய்தார்கள். பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் இராச்சியத்தில்தனதுமுத்திரை வழங்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து மகுடத்தால் சேர்ப்பிக்கும்சிரத்தால் பிதாவைப்போன்ற வியாக்கிரபாத முனிவரை வணங்கினான். வியாக்கிரபாதரும் வணங்கி அரசனை வாரியணைத்து சாம்பிராச்சிய பதத்தில் வாழ்ந்திருப்பாயென்று ஆசிர்வதித்து அரசர்களுக்குக் கிடைத்தற்கரிய வியாக்கிர துவஜத்தையுங்கொடுத்து அவன்கையைப் பிடித்துச் சிதம்பரசபையிற் பிரவேசித்து நடராஜமூர்த்திக்கு அரசனால் புஷ்பாஞ்சலி செய்வித்து அரசனது சிரசில பகவானுடைய குஞ்சிதசரணத்தைச் சிலநேரந் தாபித்தருளினர். இதுகண்ட திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் தேவர்களுக்குங் கிடைப்பதற்கரிய இப்பதத்தை அரசனடைந்தனனென்று ஆனந்தித்தார்கள். அவ்வனுக்கிரகபாத்திரனான அரசன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியுடன் பகவானுடைய சந்நிதியில் அஞ்சலிபந்தனஞ்செய்து ஓ தேவதேவனே! எங்கள்வம்சத்திற்பிறந்த அரசர்களால் நீதிதவறாது சேர்த்துவைத்திருக்குந்தனங்களையெல்லாம் தேவரீர்பொருட்டு அர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டேன். பிறகு என்னால் தர்மமாய்ச் சம்பாதிக்கப்படுகிற ஆறிலொருபங்கில் ஐந்துலொருபங்கு தனத்தை என் ஜீவனோபாயத்திற்காகவும், மற்றைய நான்குபங்கை சரணாரவிந்தத்திற்கே காணிக்கையாகவுஞ் செலுத்திவிடுகிறேன் என்னுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர்களாலும் சைன்னியங்களாலும் அறிந்தும் அறியாததும் தேவரீருக்குச்செய்யப்போகிற அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கருணைதிருஷ்டியால் அவர்களை நற்கதியிற் சேர்த்தல்வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்து நிற்க,

அவ்வரசனை வியாக்கிரபாத மகரிஷி அழைத்து மூலஸ்தானேசனை வணங்கச்செய்து தமது ஆசிரமஞ்சென்றனர். பிறகு ஹிரண்ணிய வர்மனும் பட்டத்து யானையின்பேரிலேறி சங்கம், காளகம்முதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், நால்வகைச் சைனியங்கள் சூழ்ந்து வரவும், வந்திகள் ஸ்தோத்திரங்கள் செய்யவும், துவஜங்கள் ஆகாசத்தை மறைக்கவும், க்ஷேத்திரத்தைப் பிரதக்ஷிணம்வந்து தனது மாளிகையை அடைந்து பிதுர் பிதா மகாதிகள் அமர்ந்து அரசாண்ட சிம்மாசனத்தில் விற்றிருந்தனன். பின்பு வீரர்களாகிய தனது சகோதரர்களை யழைத்து அரசசின்னங்கள் யாவுங்கொடுத்துச் சுவர்ணகும்ப ஜலங்களால் ராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து ஓ அநுஜர்களே! நீங்கள் சகல சைன்னியங்களோடும் நமது தேசஞ் சென்று முன்னோர்கள் எவ்விதம் ஆண்டார்களோ அவ்விதம் நீதிதவறாது அரசாண்டுவரக் கடவீர்களென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அவர்களதை ஒப்புக் கொண்டு நடராஜபதியை வந்தித்துத் தமது தேசத்தை யடைந்தார்கள்.

பிறகு ஹிரண்ணியவர்மன் வியாக்கிரபாதரை நமஸ்கரித்து சுவாமி! இந்தத்திவ்விய சிதம்பரக்ஷேத்திரத் திருப்பணிசெய்யும்திருஸகஸிரமுனீஸ்வரர்கட்கு திருமாளிகையமைத்துவைக்கவும் அபேக்ஷிக்கின்றேன் அநுக்கிரகித்தலவேண்டும் என்றுபிரார்த்திக்க, அப்படியே செய்குகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். உடனே அரசன்விசுவகர்மாவை யழைத்து இச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தையும், திருஸகஸிர முனிவர்களின் மாளிகையையும் மனோக்கியமாகநிர்மாணஞ்செய்யவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். உடனே விசுவகர்மாவும் அன்புடன் அங்கிகரித்து விசேஷ விஸ்தாரமான பஞ்சவர்ணங்களையும், உயர்ந்த தோரணங்களையும், உன்னத பிராகாரங்களையும், ஆகாயத்தை யளாவிய கோபுரங்களையும், அநேக மண்டபங்களையும், நவரத்தினமயமான தளவரிசைகளையும், ஆச்சரியகரமான சித்திரப்படங்களையும், உத்துங்கமான துவஜங்களையும், சுவர்ணப்பட்டங்கள் கட்டிய அட்டாளமண்டபங்களையும், வச்சிரங்கள் பதித்து சுவர்ணசாந்துக்கள் பூசிய சுவர்ணசுவர்களையும், பவழங்களாலமைந்த உயர்ந்த கொடுங்கைகளையும், பிரகாசிக்கின்ற நீரோட்டமுள்ள வச்சிரஸ்தூபிகளையும், இந்திரநீல வேதிகளையும், மாணிக்கஸ்தம்பங்களையும், முத்துப்பந்தல்களையும், இந்திரநீலக் கற்களால் கட்டப்பட்ட பிராகாரங்களையும் நிர்மாணஞ்செய்தனன். இவ்விதம்

நிர்மாணிக்கப்பட்ட சிதம்பரக்ஷேத்திரமானது ஏககாலத்தில் கோடிசூரிய சந்திரர்கள் உதித்தது போலவும், இதுவரையில் காணப்படாத ஆச்சரியகரமாயும், வைகுண்ட சுவர்க்கங்களைப் பரிகசிப்பதாயும், நினைக்கவும்சொல்லவும்முடியாத விசித்திரங்களை யுடையதாயும் விளங்கின. அன்றியும் உப்பரிகைகளோடு கூடியதாய் சுவர்ணகலசங்கள் அமைந்ததாய் துவாரதோரணங்கள் உடையதாய்வீதிகளோடும் பிரகாரங்களோடும் விளங்குவதாய் உள்ள ஆசிரமங்களைத் திருஸகஸிரமுனீசுவரர்களுக்கு அற்புதமாக விசுவகர்மாவைக்கொண்டு அமைத்தனன். பிறகு ஹிரண்ணியவர்ம சக்கிரவர்த்தி புண்ணியமான திதியில் ஸ்திரநக்ஷத்திரத்தில் வாஸ்துசாந்தி முதலியதுகள் நடத்தி விஸ்தாரமான ஆசிரமங்களில் திருஸகஸிர முனீசுவரர்களைக் கிருகப்பிரவேசஞ் செய்துவைத்தனன். பின்பு லோகானுக்கிரக காரணரான நடேசமூர்த்திக்குத் திருமஞ்சன முதலாகிய உத்ஸவக்கிரமத்தை வேதாகமப்பிரகாரஞ் செய்வதற்குப்பதஞ்சலி முனிவரால் ஏற்படுத்தி தேவோத்ஸவ விதாயகமான பூஜாசூத்திரத்தை உத்தம லக்ஷணமமைந்த யானையின்பேரில் அலங்காரமாகவைத்து சகல வாத்தியங்களுடன் பட்டினப்பிரவேசஞ்செய்து சபாப்பிரவேசஞ்செய்து வைத்துத் திருஸகஸிர முனீசுவரர்கள் மிகுந்த சிரத்தையுடன் பூஜாசூத்திரத்தைப் படித்து அதிற்சொல்லியபடி மாதோற்சவங்களையும், ரிதுக்களில் செய்தற்குரிய உற்சவங்களையும், நக்ஷத்திரோற்சவங்களையும், நித்தியோற்சவங்களையும் உசிதமாய் நிச்சயித்து ஹிரண்ணியவர்மச் சக்கிரவர்த்திக்கு அறிவித்தனர்கள்.

அதைக்கேட்ட அரசனும் முனிவர்கள்சொல்லியபடி செய்வதென்று நிச்சயஞ்செய்தனன். பிறகு பார்த்திபவருடத்தில் ஆனிமாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் பகவானுக்கு ரதோற்சவஞ்செய்ய நிச்சயித்துத் திருஸகஸிர முனிவர்களைக்கொண்டு தேவர்களையழைத்தல், துவஜாரோகண முதலிய தேவயாகக் கிரியாயோக்கியமான இருபத்தேழு நாளைய மகோற்சவங்களையுஞ் சங்கற்பிக்கச் செய்தனன். பிறகு தேவர்களும், தேவஸ்திரீகளும், ரிஷிகளும், மனிதர்களும், மகிபாவர்களும் உற்சவ தரிசனத்திற்காக வந்தனர்கள். அரசன் கோபுரங்களை விருஷபத்துவஜங்களால் அலங்கரித்து வீதிகள்தோறும் மகரதோரணங்கள் கட்டி சுவர்ணகும்பங்கள் வைத்து எங்கும் மகோற்சவம்வழங்கும்படிச்செய்தனன்.

இதைக்கண்ட அநேக ஜனங்கள் நிர்த்தனஞ் செய்தார்கள். பிறகு அரசன் நடராஜமூர்த்திக்கு ஒவ்வொரு ரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்களையும், உற்சவயோக்கியமான உயர்ந்த சிங்காதனம், இரத்தினதண்டம், சுவேதசத்திரம், அநேக விருஷபத்துவஜங்கள் முதலிய உபகரணங்களையும் ஏற்படுத்தி மகோற்சவம்நடந்துவருகையில், பகவான் பூரநக்ஷத்திரத்தில் வீதியில் எழுந்தருளும் ரதோற்சவ வைபவத்தைக்கண்டு தேவர்கள் ரிஷிகள் மனிதர்கள் முதலியவர்களெல்லாம் ஆனந்த விசேடத்தால் தன்யர்களாய் லயித்திருந்தனர்கள். பின்பு ஆடிமாசத்தில் முன்செய்த மகோற்சவத்தில் ஏற்றங்குறைவுகளிருப்பின் அதை பகவான் க்ஷமித்தல்வேண்டி தெப்போற்சவத்தையும், ஆவணிமாதத்தில் யாகதீக்ஷை செய்தவுடன் புஷ்பவிமானத்தில்வைத்துப் பவித்திரோற்சவத்தையும், பாத்திரபதோற்சவத்தையும், ஐப்பசி மாதத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் திருக்கலியாண மகோற்சவத்தையும், கார்த்திகை மாதத்தில் தீபோற்சவத்தையும், மார்கழிமாதத்தில் ஆருத்திரையோடு கூடிய சுபதினத்தில் அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், விசுவாமித்திரர், பராசரர், வாமதேவர், வசிஷ்டர், ஜயமுனி, பாரத்துவாஜர், பிருகு, கண்ணுவர், காசியபர், மற்றுமுள்ள ரிஷிகளும் தில்லவனத்தை யடைந்து, திருஸகலிரமுனீசுவரர்களோடு கூடி சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து க்ஷேத்திரத்தை மூன்று பிரதக்ஷணஞ்செய்து சபேசரை நமஸ்கரித்து பரமானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் கோலவுருவங்கொண்டு கோவிந்தனும், அம்ஸவடிவெடுத்து அயனும், அடிமுடி தேடியும் காணவொண்ணாத நடராஜ தெய்வமே! உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றோம். விசுவரூபனே! காலவைரியே! சூலபாணியே! ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும் காரணமே! கருணைபுரிய வுருவாய்க்கொண்ட கற்பகமே! உம்மை வந்திக்கின்றோமென்று பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்கத்துடன் நமஸ்கரித்து அளவிறந்த மனோபீஷ்டங்களைப்பெற்று அவரவர்கள் சென்றார்கள். ஆதலால் ஒருவராலுஞ் சொல்லிமுடியாத அந்தப் புண்ணிய தினத்தில் பகவானுக்கு மகோற்சவத்தைச் செய்யக்கடவை என்று வியாக்கிரபாதர் அரசனை நோக்கிக் கூறலும், அரசன் திருஸகலிர முனீசுவரர்களுக்கு அறிவிக்க, அவர்களும் மிகுந்த அன்புடன் புண்ணியதினங் கிடைத்ததென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களைக்கொண்டு அமலராகிய நடேசருக்கு வேதமந்திரங்களால் அபிஷேக மகோற்சவத்தைச்செய்து கிருதமால புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து நைவேத்திய

முதலிய உபசாரங்கள்செய்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மன் இவர்களுடன் தரிசித்தார்கள்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

ஹிரண்ணியவர்மன் நடேசமூர்த்திக்கு உற்சவாதிகள் நடத்தலைக் கூறியது.

கேட்பவர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான முனிவர்களே! புஷ்யமாத உற்சவவிதியை வியாக்கிரபாதர் ஹிரண்ணியவர்மனுக்குச்சொல்லியதை நாம் உங்கட்குச் சொல்லுகின்றோம். புஷ்யமாதத்தில் புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய தினத்தில் சுபலக்கினத்தில் எவர்கள் மகாநைவேத்தியஞ் செய்கிறார்களோ அவர்கள் சாசுவதமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்றுரைத்த வியாக்கிரபாதர்வசனத்தைக்கேட்ட அரசன், திருஸகஸிரமுனீசுவரர்களைக்கொண்டு அந்தபுஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் கைலாசபர்வதத்திற்கொப்பாகிய அன்னக்குவியலையும், பக்ஷிண போஜ்யங்களையும், லேகிய சோஷியங்களையும், வெய்யலாலும் அக்கினியாலும் பக்குவமான போஜனவஸ்துக்களையும், அனேகவிதமான அப்பங்களையும், பருப்புக்களையும், மா, பெலா, வாழை முதலிய பலவர்க்கங்களையும், மகாநைவேத்தியமாக பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனன். இதைக்கண்ட சகலமான முனிவர்களும் பூபதியினுடைய பக்தியைக் கொண்டாடினார்கள். வியாக்கிரபாதரும் சந்தோஷசித்தராய் வேந்தனைப்பார்த்து நடேசமூர்த்தியின் உற்சவத்தின் இன்னுமொரு விசேடத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஆனிமாதத்தில் பூர நக்ஷத்திர புண்ணியதினத்தில், தேவர்கள், முனிவர்கள், சித்தவித்தியாதரர்கள், யக்ஷராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள் முதலிய எல்லோருங்கூடி பக்தியுடன் தில்வவனத்தை யடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்சபையையடைந்து, தேவதேவராயும், நிர்மலராயும், நிஷ்கிரியராயும், நித்தியராயும், நிஷ்களங்கராயும், மாயாதீதராயும், மகாதீதராயும், தரித்திருக்கும சந்திரனால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கப்படுத்துகிறவராயும், நெற்றிக்கண்ணால் முப்புரத்தை எரித்தவராயும், கருணைக்கடலின் அலைகள் தவழுங் கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தை யுடையவராயும், புன்னகையால் மனோகரமாகிய முகசந்திர மண்டலத்தால் விளங்குகிற

வராயும், நாகேந்திரங்களைக் குண்டலங்களாகத் தரித்தவராயும், வியாக்கிர சர்மதாரராயும், பார்வதி வல்லபராயும், நாகயஞ்ஞோப வீதராயும், அழகு பொருந்திய பாதச்சிலம்பின் ஒலியால் நிறைந்த திக்குகளை உடைத்தானவராயும், வலதுகாலால் அபஸ்மாரத்தை மிதித்து அனுக்கிரகரூபமான வாமசரணத்தைத் தூக்கி நடித்தவராயும் விளங்காநின்ற நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்து ஆனந்தவெள்ளம் பெருகத் துதித்துப் பன்முறை வந்தித்துச் சரணாரவிந்தத்தைச் சிந்தித்து அவரவர்கள் வாசஸ்தலஞ் சென்றார்கள். ஆதலால் அப்புண்ணியதினம் வருகிற வருடத்தில் சமீபித்திருப்பதினால் உற்சவத்திற்குரிய பெரியரதம் முதலியவைகளைச் சிக்கிரமாய் அமைத்தல் வேண்டும் மனுகுலதிலகனே என்று வியாக்கிரபாதர் உரைத்தலும், அவ்வண்ணமே செய்வித்து மிதுனமாசம் வந்தவுடன் மிகுந்த அன்புடன் நடேசர் சந்நிதியில் கார்த்திகை நக்ஷத்திரத்தில் துவஜாரோகணஞ் செய்யவேண்டி தேவதாஹ்வ வாகனஞ்செய்து விருஷபம் எழுதிய துவஜபடத்தைப் பட்டினப்பிரவேசஞ்செய்வித்து ஆகமவிதிப்படி துவஜாரோகணஞ் செய்தார்கள். மறுநாள் இரவில் மிருதங்கம், பேரி, துந்துபி முதலிய அநேக வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், மறுதினத்தில் தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலானவர்களும் தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளுடன் நடேசருடைய தரிசனத்திற்கு வந்தனர்கள். பூலோகத்தில் மத்தியார்ச்சுனம், மாயூரம், திருவெண்காடு, வேதாரண்ணியம், திருவாரூர், பஞ்சனதம், காஞ்சீபுரம், அருணாசல முதலிய உத்தம க்ஷேத்திரங்களால் விளங்கும் பரமசிவ கலாபேதமடைந்த சிவமூர்த்தங்களெல்லாஞ் சித்சபேசரின் தரிசனத்திற்கு வரவும், உற்சவத்திற்காக யாகதீக்ஷை முதலிய விதிகளைச்செய்து ஒன்பதாவதுதினத்தில் பூரநக்ஷத்திரத்தில் நடேசமூர்த்தியை அதிவிசித்திரமான சுவர்ணமயரதத்தில் ஆரோகணஞ் செய்வித்து ஜனங்களால் பற்பலவிதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதியில் அனேக வாத்தியங்கள் முழங்க, வேதங்கள் கோஷிக்க, பக்தர்கள் ஜயசப்தங்கள் கூற, தேவர்கள் களிக்க, முனிவர்கள் துதிக்க, பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்து சிற்சபாப்பிரவேசம் பண்ணுவித்தனன். இந்த உற்சவவைபவத்தைக்கண்டு களித்த வியாக்கிரமபாதர் மன்னனைநோக்கி, ஹிரண்ணிய வர்மனே! இதுவரையில் உற்சவம் பூர்த்தியாய் விட்டது. இனி யாவர்க்கும் ஸ்நானமாத்திரத்தில் முத்தியளிக்குந் தீர்த்தஸ்நான மகோற்சவத்தைச் செய்வித்தல்வேண்டுமென்றருளலும், ஒ நாதனே! எவ்விடத்தில் எந்தத்தீர்த்தத்தில் தீர்த்தாடன மகோற்ச

வத்தைச் செய்யல்வேண்டுமென்று கேட்டலும், வியாக்கிரபாதர் அநுக்கிரகிக்கின்றனர். இந்தப் புண்டரீகபுரத்திற்கு வடகிழக்கில் ஸ்நானஞ்செய்பவர்களின் பாவங்களைப்போக்க விளங்குஞ் சமுத்திரத்தில் தீர்த்தாடனஞ் செய்வித்தல் வேண்டும். இதன்விசேஷத்தை அறிவிக்கும் பூர்வீகசரித்திரம் ஒன்றிருக்கின்றது அதையுரைக்கின்றேன் தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய வருணதேவன் பகைவர்களை மாய்க்கும் வல்லமைபூண்ட ஓர் அசுரன் நூறாண்டுகடோயுத்தஞ்செய்து வருகையில், ஓர் பிராம்மண சிரேஷ்டர் இவர்களின் யுத்தத்தைச் சமாதானஞ் செய்யவேண்டி இரவில் தனித்து வருணனிடஞ்சென்றார். அப்போது தன்னிடம்வரும் அந்தணரை இரவாதலால் பகுத்துணராது அசுரேந்திரன் இவ்வடிவுகொண்டு வருகின்றானென்று நினைத்துப் பீதியினால்தனதுவருணபாசத்தை ஏவலும் பாசத்தாற் கட்டுண்டு அந்தணர் ஆவியிழந்தனர். உடனே வருணதேவன் பெரிதாகிய பிரம்மஹத்தியினாற் பிடிக்கப்பட்டுத் தெய்வதேஜசு இழந்தவனாக ஆயினன். உடனே ஜலாதிபதியான வருணன் பாவியானவுடனே சப்தசமுத்திரங்களுஞ் சோஷித்து விட்டன. கடல்கள் வற்றவும் உலகத்தில் மழையில்லாது ஜீவகோடிகள் மிகுந்த தாபங்களை அடைந்தன. இதைக்கண்ட இந்திராதி தேவர்கள் மிகுந்த வியாகூலசித்தர்களாய் வருணனுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டித் தில்லவனம்வந்து சபேசனையடைந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து சந்திரனைச் சடையில் தரித்தவனே! தயாரசம்பொருந்திய கடாக்ஷமுடையவனே! நெற்றிக்கண்ணால் காமனையெரித்தவனே! பாற்கடலிலெழுந்த விஷத்தைத் தரித்தவனே! யானையின்தோலையுரித்தவனே! திரிபுரத்தை எரிக்கச் சிரித்தவனே! கனகசபையை நிர்த்தனஞ்செய்ய வரித்தவனே! என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வருணனுடைய பாவத்தைத் தீர்த்தருளல்வேண்டுமென்று வேண்டிநிற்றலும், பகவான் அசரீரியாய் ஓ தேவர்களே! நாம் மாசிமாதத்தில் மகநக்ஷத்திரத்தில இத்தலத்திற்கு ஈசான்னியதிக்கிலுள்ள சமுத்திரத்தில் வருணனுடைய பிரமஹத்தியை தீர்த்துவைக்கிறோமென்று அநுக்கிரகித்தலும், ஆனந்தரச பூரணமான திருவாக்கைக் கேட்டுச் சந்தோஷசித்தர்களாய் தேவர்கள் தத்தம் இடம் சென்றார்கள். வருணன் அப்புண்ணியகாலம் வரும்பொழுது சமுத்திரதீரஞ்சென்று இனி நம்முடையபாவம் சுருங்கிவிடுமென்று நினைத்திருக்கையில் மகாநக்ஷத்திரத்தினத்தில் பரமேஸ்வரர் பார்வதிசமேதராய் விருஷபாரூடராய்ச் சிவகணங்கள் சூழ பிரசன்ன

மாகி வருணனைச் சாகரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்தலும் பாவங்கள்
நீங்கிப் பரிசுத்தமடைந்தனன். உடனே பகவானை நமஸ்கரித்து நா
தனே! இனிநான் இவ்விதமானபாவங்களைப்புரியினும் அதை இத்
தீர்த்தத்திலேயே தீர்த்தருளல்வேண்டும். அன்றியும் உலகங்களில்
ஜீவகோடிகள் செய்யும் பாவங்களையும் இப்புண்ணியதீர்த்த ஸ்நா
னத்தினம் நீக்கியருளல் வேண்டுமென்று வரங்கேட்டலும், அவ்வி
தமே ஆகுகவென்று அனுக்கிரகித்து மறைந்தருளினர். ஆதலால் ஓ
பூபாலனே! அப்புண்ணியதீர்த்தத்தில் உத்திரநக்ஷத்திரத்தில் தீர்
த்தாடன மகோற்சவத்தை நடத்தல்வேண்டுமென்றுரைத்தலும்,
ஹிரண்ணியவர்மன் சபாநாதரை தீர்த்தயாத்திரோற்சவத்திற்காக
எழுந்தருளச்செய்து வரும்போது ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டித் தே
வர்களும், முனிவர்களும், சித்தர்களும், யக்ஷராக்ஷஸர்களும், மனி
தர்களும் மிகுந்த பிரேமையுள்ளவர்களாய் சமுத்திரதீரமடைந்து
சுவர்ணங்களையும், முத்துரத்தினங்களையும், பவழங்களையும் சமுத்
திரராஜனுக் குபசாரமாகக்கொடுத்து நடேசர் சந்நிதியில் பாவங்க
ள்தீர ஸ்நானஞ்செய்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவர்களிடம்
சென்றனர். இவ்விதமகோற்சவத்தைநடத்தி பகவானை சிற்சபையிற்
பிரவேசஞ்செய்வித்த சாஸ்திரங்களாகிய பயோநிதியின்கரையைக்
கண்டவர்களாயும் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானமானவர்களாயு மிருக்கி
ன்ற திருஸகஸிர முனீசுவரர்களாலும், பணிகுலசிரேஷ்டரான பத
ஞ்சலிபகவானாலும், வியாக்கிரபாத மகாரிஷியினாலும், பிரதிதினமும்
அர்ச்சிக்கப்பட்ட ஆனந்தநடராஜமூர்த்தியை ஹிரண்யவர்ம்மமகா
ராஜன் சந்தோஷசித்தனாய் தரிசனஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தான்.

கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்ணிய வாசிகளான மகரிஷிகளே!
மகிமைதங்கிய இப்புண்ணிய மகாத்மியத்தை எவர்கள் படிக்கின்
றார்களோ, எவர்கள் கேட்கின்றார்களோ, எவர்கள் கேட்டு ஆனந்
திக்கின்றார்களோ, எவர்கள் எழுதுகின்றார்களோ அவர்களுக்கு
சிற்சபேசன் அபீஷ்டபலன்களையும் முத்திகளையும் அளிக்கின்றனர்
என்று சூதமகாமுனி அருளலும், மகரிஷிகளெல்லோரும் ஆனந்த
பரிதர்களாய் சூதாசாரியரை உபசரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு
சிதம்பரக்ஷேத்திரமடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிற்
சபாநாதரைத்தரிசித்துப் பூர்ணதிருப்தியையடைந்து மிகுந்த களி
ப்புடன் நித்தியவாசஞ்செய்து சுகித்திருந்தனர். சுபம்.

இருபத்தாருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சிதம்பரமகாத்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவாழந்தணர்களுளொருவராகிய

உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளின்

புராண வரலாறு.

கணபதிவணக்கம்.

அஞ்சிற்குழலமயன்மாலுங்காணுவொளியன்
சஞ்சிதப்பிராரத்துவஞ்சடையறவறுக்குங்
* குஞ்சரமுகத்துச்சந்திரசேகரர்
நெஞ்சிற்கருதிமலனடிசேர்வாம்.

உமாபதிசிவவணக்கம்.

சீர்பூத்தபொதுவிலருணடம்புரியுஞ்சிவபெருமான் றிருந்தத்திட்டு
மேர்பூத்ததிருமுகங்கொண்டுயர்பெத்தான்சாம்பானுங்கெழிவீடீந்
பார்பூத்தசிவப்பிரகாசம்முதலாஞ்சாத்திரங்கள்பகர்ந்துநாளுங் [து
கார்பூத்தகொற்றவன்றன்குடியிலமருமாபதியைக்கருதிவாழ்வாம்.

புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய இப்பரதகண்டத்தின்கண் தென்னாடுகள் பலவற்றினுஞ் சிறந்ததும் திவ்வியக்ஷேத்திரங்கள்நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதுமாகிய சோழமண்டலத்திலே ஸ்ரீ பூலோககைலாசமாகிய சிதம்பரத்தின்கண் சற்றேறக்குறைய (475) வருஷங்களுக்குமுன்னே ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர்குலத்திலோர் தீக்ஷிதசுவாமிகளுக்குநெடுநாளாகப் புத்திரசந்தானமின்றி இருந்து பிறகு திருவருள்

---

* குஞ்சரமுகத்துச் சந்திரசேகரர் என்றது கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரிய மடாலயத்திலிருக்கும், யானைமுகத்தையுடைய விநாயகரின் திருநாமமாம்.

கிருபையால் ஓர் புத்திரராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவவதாரஞ்செய்தருள அந்த சுவாமிகள் முன்பூர்வஜன்ம தபோபலத்தை முன்னிட்டு இளமையிலேயே தாம்கற்கவேண்டிய சகல வேதசிவாகமாதிகளை யோதியுணர்ந்து, உபநயன தீக்ஷாவிதியின்படி யாவும் செய்யப்பெற்று ஏழுவயதுக்குள் முடிந்துவிட்டன.

அப்பால் பதினன்குவயதிற்குள்ளாக சிவபெருமானுக்கு சிவபூசைசெய்வதற்குரிய வேதசாத்திரார்த்தசிரவண முதலியவைகளுணர்ந்து ஸ்ரீ சாக்ஷாத்காரமாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீசிவபெருமானுக்குச் சிவபூசை செய்துகொண்டுவருவதோடு சரியை, கிரியை, யோகத்துக்குள்ள முறைமைகளை முன்ஜென்மத்தில் முற்றுப்பெற்று இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாதமுதலிய பக்குவத்தோடிருந்துகொண்டு ஸ்ரீசாக்ஷாந் நடேசபெருமானாகிய சிவபெருமான் சதாகாலமும் கனகசபையின்கண்ணே நிருத்தஞ்செய்யும் மகத்துவமும் வியாக்கிரபாதசுவாமிகள் பதஞ்சலி பகவான் இரணியவர்மன் வரலாறு முதலானதுகளில் திருவருள்சிந்தனைநாடி கோயிற்புராணம் ஒன்றுசெய்தும் முறைப்படி ஸ்ரீசாக்ஷாத் ஸ்ரீநடேசபெருமானுக்குப்பூசைசெய்து முடித்து ஆச்சிரமத்துக்கு செல்லுங்காலத்து சோழராசாவால் நியமிகஞ்செய்துவைத்த வழக்கப்படிக்கு நவரத்தினங்களினால் இழைத்த முத்துச்சிவிகையின்கண் இருந்துகொண்டு மேளவாத்தியம் சாம்பிராணிகலசம் பகல்தீவட்டி இன்னம் அநேக விருதுகளுடன் மிருதுவாகவீதிப்பிரதக்ஷிணத்தோடுவர அங்ஙனந் திருக்களாஞ்சேரியின்கண் னெழுந்தருளியிராநின்ற மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியார் ஓர் தெருத்திண்ணையில் இருந்துகொண்டு தன்னுடைய மாணக்கர்களுக்கு பாடங்கள்போதித்துக்கொண்டு இருக்குங்காலத்து அங்ஙனம் பாடங் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாணக்கர்களிலொருவர் போதிக்கும் சுவாமிகளைப்பார்த்து மிகுந்த அச்சத்துடன் எழுந்துநின்றுகொண்டுசுவாமி இவ்விடம் நிழலில் இருக்கின்றவர்களைசூரியகிரணம் தகிக்கின்றதே இப்படி யிருக்க ரிஷபமென்கிற வைகாசி மாதத்தில் இந்தக்கடுவெய்யலில் பல்லக்கு, தீவட்டி, மேளம் அநேக சம்பிரதாயங்களோடு யாரோ ஒருதீக்ஷிதசுவாமிகள் வருகின்றார்களே யென்று சொன்னமாத்திரத்தில் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியசுவாமிகளும் உடனே பார்த்துவிட்டு அப்பா இது பகல்குருடு என்றுசொல்ல இந்தவாக்கு உடனேபல்லக்கின்கண்ணிருந்துகொண்டுவருகிற ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு அகத்தின்கண் திருவருள்கிருபையால் தோன்றியமாத்தி

ரத்தில் இதுதகுதியல்லவென்றுகருதி நிக்கிரகித்து பல்லக்கின்கண்ணிருந்து திடீரென்று பூமியில்குதித்து அங்ஙனம் மறைஞான சம்பந்தசிவாசாரிய சுவாமிகளிருக்காநின்ற தெருத்திண்ணைக்கு அருகே சென்று மிகுந்தபயத்தோடு அஷ்டாங்க வந்தன முதலியவைசெய்யத் தொடங்குமுன்னமே மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள்வசித்திருந்த ஸ்தானத்தையகன்று ஸ்ரீசாக்ஷாத்ஜெகதீசனாகிய சிவபெருமானுக்கு பூசைசெய்து பல்லக்கின்கண் அநேக சம்பிரமத்துடன் வரப்பட்ட உமாபதிசிவாசாரியார் எமக்கு வந்தனம்புரியவருவது யாதுகாரணமென்று திருவுளங்கொண்டு மிகவும் விரைவாக ஓட, கூடயிருந்த உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளும் பின்றொடர்ந்து ஓட இருவர்களும் முன் பின்னுமாக ஓட கடைசியாக செங்குந்தத்தெருவின்கண் சென்று ஒருகாலத்திலேனும் அவ்வண்ணம் நடவாதவர்களாதலாலும் கொடிதான அக்கினிநக்ஷத்திரகாலமாதலாலும் மிகவும்மனத்திகைப்புடன் ஓடினவர்களாதலால் அவ்விடத்தில் இருவர்களுக்குஞ் சரீரமுழுதும் வேர்வையுடன் மிகுதியான களைப்புண்டாகி மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் அங்ஙனம் பாவுதொவையப்பட்ட செங்குந்தர்களைப்பார்த்து அப்பா மிகவும் களையாகயிருக்கிறது என்று திருவாக்குசெய்ய அதற்கு அங்ஙனமிருந்த பாவுதொவையப்பட்ட செங்குந்தர்களிலொருவர் சுவாமி பாவுதொவையப்பட்ட கஞ்சியிருக்கிறதுகொடுக்கட்டுமா யென்றுசொன்னமாத்திரத்திலுடனே அப்பா இதுபோரும் கொடுக்க என்று சொல்லி உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளோடுகூடயிருந்த மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் இரண்டு கரத்திலும் வாங்கிப் புசிக்க புசிக்கும்பொழுது சாப்பிட்டு முழங்கைமூலமாக மிஞ்சி ஒழுகிய கஞ்சியான உச்சிட்டத்தை பூமியின்கண் சிந்தாவண்ணம் அருகிலிராநின்ற உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் அதை இரண்டுகரத்திலும் ஏற்று மகாகுருப்பிரசாதமாகப்பாவித்து புசித்துவிட்டமாத்திரத்தில் குருசிஷியர்களென்கிற பாவனைநேர்ந்துவிட்டதைப் பார்த்து, உடனே மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு ஞானநுக்கிரகஞ்செய்துவிட்டு இருவர்களும் அகன்று பிரிந்துவிட்டார்கள்.

அங்ஙனம்பிரிந்துவிட்ட உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகளின் பந்துவர்க்கங்களான தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சூத்திரபானஞ் செய்துவிட்டபடியால் இனி அவரை சபைக்குள்புகுந்து பூசை முதலியவைகளை செ

ய்யவும் முறைகள் கொடுக்கக்கூடாதென்றும், அவர் செய்யப்பட்டிராநின்ற கோயிற்புராணத்தையும் அரங்கேற்றுபடி செய்யக்கூடாதென்றும், ஜாதிப்பிரஷ்டஞ்செய்து நீக்கிவைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட, அஃதையுணராநின்ற ஸ்ரீ உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகள்முன்னமே தெரிந்துகொண்டு அக்கணமே தில்லைக்குக்கீழ்ப்புரமிராநின்ற இதனடியில்சொல்லப்பட்ட மடத்தின்கண்போயிருந்தார். இதுநிற்க.

கௌடதேசமென்னும் ஓர்தேசத்து அரசன் அந்த அரசனுடைய புத்திரரான சுவேதவர்மனென்னும் பெயரையுடையவன் சரீரமுழுதும் வெண்குட்டம்பொருந்தினவனாய் இருந்தான. அவன் முன்ஜென்மத்தில்செய்திராநின்ற புண்ணியவசத்தாலே மனதில்நல்லுணர்வுதோன்றப்பட்டவனாய் அவன்மட்டும்தனித்து ஸ்ரீ பூலோககைலாசமென்று நிகழாநின்ற தில்லைவனத்தின்கண்ணே யெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீமூலட்டானேஸ்வரருக்கு வியாக்கிரபாதமுனீஸ்வரர்கள் ஆராதனை முதலியவைசெய்துகொண்டு அங்ஙனம்தவசுசெய்துகொண்டிருக்குங்காலத்து ஷை சுவேதவர்மனென்னும் இராசபுத்திரன் ஷை தில்லைவனத்தையடைந்து ஷை வியாக்கிரபாதமுனீஸ்வரர்களையும் ஸ்ரீ மூலநாதரையுங்கண்டு பலமுறை அஷ்டாங்க வந்தனவழிபாடு முதலியவைகள்செய்து தன்னுடைய சரீரத்திலிருக்கப்பட்ட வெண்குட்டம் நீங்காமலிருக்கிறதைப்பற்றி மிகுந்த விசனத்தையடைந்தவனாய் மனங்கசிந்துருகி ஷை சுவாமிகள் சந்நிதானத்திலேயேநிற்க, வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் ஷை சுவேதவர்மனை திருநோக்கஞ்செய்து அப்பா நீ ஆர்என்றுவினவ சுவேதவர்மன் ஷை சுவாமிகளைப்பார்த்து மிகுந்த அச்சத்தோடு மனங்கசிந்துருகி தன்னுடைய வரலாறுயாவற்றையுஞ்சொல்லி பின்பு தன்னுடைய சரீரமுழுதும் வெண்குட்டமாக யிருப்பதை தீர்த்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ள, சுவாமிகள் திருவுளம்பற்றியுடனேபவசாகரத்திலிருந்து நிவர்த்திசெய்யபப்பட்டதாயுள்ள மகாபுண்ணியதீர்த்தமாகிய சிவகங்கையைச் சுட்டிக்காட்டி அதில்போய் நீர் ஸ்நானஞ்செய்து வரக்கடவது என்று திருவாய்மலர்ந்தருள அப்படியே அச்சுவேதவர்மன் அவ்வாக்கை சிரமேற்கொண்டு மிகுந்த பேரானந்தமகிழ்ச்சியோடு ஷை தீர்த்தத்தை யடைந்து அதிலிறங்கி ஸ்நானஞ்செயது எழுந்தவுடனே முன்னிருந்த வெண்குட்டம் யாதொன்றுமின்றியும் சரீரமுழுதும் இரணியகாலத்தில சூரியன் ஒளி எப்படி இருக்குமோ அவ்வாறுபோல் தங்கசொருபமாக

இருக்கப்பார்த்துவிட்டு ஆனந்தபரவசமுற்று உடனே சுவேதவர்மன் வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் சந்நிதானத்தையடைந்து மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியுடனே முன்போல் பலதரம்நமஸ்கரித்து வணங்கிநிற்குங்காலையில் வியாக்கிரபாத முனீஸ்வரர்கள் அச்சுவேதவர்மனை திருநோக்கஞ்செய்து உள்ளத்தின்கண் மிகுந்த ஆனந்தக்களிப்பையடைந்து உடனே சுவேதவர்மனென்னும் பெயர்நீக்கி இரணியகாலத்தில் சூரியனொளியைப்போல் சரீரமுழுதும் இருந்தமையால் இரணியவர்மனென்னும் திருநாமம் சூட்டப்பெற்று இரணியவன்மசக்கிரவர்த்தியால் யேற்படுத்தப்பட்டிராநின்ற கொற்றவன்குடியென்னும் நகரத்தின்கண்ணினுள்ளமடத்தில் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் அங்ஙனம் அனேகத்திருக் கூட்டங்களோடு மெய்கண்டதேவர் சந்ததிக்கு முதன்மையாக குருமுகூர்த்மாகயெழுந்தருளி அருள் தங்கிய இதனடியில்கண்ட சாத்திரங்கள் முதலியவைகளியற்றியும் தன்னுடைய மாணாக்கர்களுக்கும் அதில்கண்ட சாத்திரங்களைப் போதித்துக்கொண்டு சிவயோகஞான நிஷ்டாநுபூதியிலிருந்துகொண்டு வருநாளில் ஸ்ரீ சாக்ஷாத் நடேசமூர்த்திக்கு உற்சவதுவஜாரோகணம் வந்துவிட அந்த உற்சவதுவஜாரோகணம் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுடைய முன்யேற்பட்டிருந்த நியமிகப்படி முறையில் வந்துவிட அதற்கு தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் ஒன்றுகூடி இந்த முறைக்குடைய உமாபதிசிவாசாரியரைத்தான முறையிலிருந்து நீக்கிவிடப்பட்டதே அவருக்குப் பதிலாக வேறொருவரை நியமித்து துவஜாரோகணத்தை நிறைவேற்றவேண்டியதேதவிர இனி அவரைக்கொண்டுவந்து பூசைமுதலியவைகள் செய்யக்கூடாதென்பதாக தீர்மானித்து, வேறொரு தீக்ஷிதரை நியமிகஞ்செய்து துவஜாரோகணம் நடத்தவேண்டியதற்குரிய வேதவிதிப்படி யாவற்றையும் முடித்து கொடிச்சீலை உயரம் ஏற்றுவிக்க, உயரம் ஏறாமல் கீழே அறந்துவிழக்கண்டு மீட்டும் தங்கள் வேதவிதியின் பிரகாரம் அநேக சிரத்தைகள்செய்தும் கொடிச்சீலை உயரம் ஏறாமல் மீட்டும் மீட்டும் கீழே அறந்துவிழக்கண்ட ஸ்ரீ தில்லைவாழந்தணர்களும் மற்றும் அங்ஙனம் தெரிசனம்புரியவந்த புண்ணியவான்கள் முதலிய யாவத்திராளும் கொடிச்சீலையேறாமல் கீழே அறந்தறந்து விழுங்காரணம் என்னவென்று மிகுந்ததுயரத்தோடு கருதிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் அங்ஙனம் திடீரென்று மெய்ம்மறந்து ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் மானிட அவதாரங்கொண்டு அகத்தின்கண்தோன்றி நாம் கொற்ற

வன்குடியின்கண்ணிருக்காநின்ற எமது அடிமைத் தொண்டனாகிய உமாபதிசிவாசாரியருடைய பூசைப்பேடகமான கோயிற்புராணத்தின்கண்ணெழுந்தருளி அங்ஙனம் செய்யாநின்ற பூசை ஆராதனை முதலியவைகளைப்பெற்று எழுந்தருளியிருக்கின்றோம். ஆதலால் அவரைக்கொண்டுவந்து அவருடைய முறைப்படி துவஜாரோகணம் நடத்துவீர்களாகில கொடியேறப்படுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி உடனேமறைந்துவிட, அந்தக்ஷணமே தில்லைவாழந்தணர்கள் யாவர்களும் நித்திரைசெய்து விழித்தவர்களைப்போல் சரீரமுழுதும் உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, நெஞ்சந் திடுக்கிடுக ஒவ்வொரு தில்லைவாழந்தணர்களும் பின்பு மனத்தெளிவடைந்து ஒருவரை மற்றொருவர் பார்த்து நாம் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சாக்ஷாத்கார கடவுளென்றுதெரியாமல் கோயில் முறையிலிருந்து நீக்கி இதாதீக்ஷிதரைக் கொண்டுநடத்தின குற்றமல்லவா வென்று யெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்துமிகுந்த மனவிசாரமடைந்தவர்களாய் உடனே சாக்ஷாத்கார ஜெகதீசனெழுந்தருளப் பெற்றதாயுள்ள இரத்தின பீடமான சிம்மாசனத்தை எடுத்துக்கொண்டு மேளவாத்திய முத்துப்பல்லக்கு முதலான அனேக சம்பிரதாயங்களோடு தில்லைவாழந்தணர்கள் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற கொற்றவன்குடியென்னும் நகரத்தையடைந்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண் வந்தனஞ்செய்துநிற்க, உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருநோக்கஞ்செய்து இங்ஙனம் நீங்கள் வரலுற்றது யாதுகாரணமென்று வினவ, தில்லைவாழந்தணர்கள் மிகுந்தவணக்கத்தோடு இன்று துவஜாரோகணம் வேதவிதிப்படிநடத்தி கொடிச்சீலை உயரமேற்றுவிக்க, ஏறாமல் மீட்டும் மீட்டும் கீழே அறுந்து விழுவதைக் கண்டு மிகுந்தவருத்தத்தோடிருக்கும்பொழுது அங்ஙனம் எங்கள் யாவர்களும் மெய்ம்மறந்து ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார கடவுள் மானிட அவதாரம்போல் உள்ளத்தின்கண்தோன்றி நாம் தங்களுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி தங்களுடைய பூசைப்பேடகமான கோயிற்புராணத்தின்கண்ணெழுந்தருளி அங்ஙனம் நடாத்தும் பூசை ஆராதனை முதலியவைகளை யேற்றுக்கொண்டு யெழுந்தருளி இருக்கின்றோம், ஆதலால் அவரை அழைத்துவந்து துவஜாரோகணம் அவர்முறைப்படி செய்வீர்களானல் கொடி ஏறப்படுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தவண்ணம், சுவாமிகளைக்கொண்டு கொடி ஏற்றுவதற்கு எழுந்தருளுதல் செய்துகொண்டுபோக வந்தோமென்று யாவர்களும் திருவாக்குசெய்தமாத்திரத்திலுடனே ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார

சிவஞானசொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் ஐயனுடைய கிருபை இவ்வண்ணம் திருவுளங்கொண்டிருக்கிறதோவென்று உள்ளத்தில் மிகுந்த ஆநந்தக்களிப்பு முற்றுவருவதற்குத்தடையில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி உடனேஜெகதீசன் எழுந்தருளுதல்செய்யாநின்ற இரத்தினபீடகமான சிம்மாசனத்தில் சுவாமிகளுடைய பூசைப்பேடகத்தையும் வைத்து எல்லோரும் வாருங்களென்று உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்குசெய்தருள தில்லைவாழந்தணர்களுடன் கொண்டுவாராநின்ற முத்துச்சிவிகையின்கண்ணெழுந்தருளி வரவேண்டுமென்று யாவர்களுங்கேட்டுக்கொள்ள அதற்கு உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் வேண்டுவதில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி பாதசாரியாக திருக்கோயிலையடைந்து நிற்க, இன்று துவஜாரோகணம் வழக்கமாக சோழமகாராஜாவால் நடத்திவருவதாகயிருந்தும் துவஜாரோகண உற்சவக்கொடியேறுமல் இருக்கிறகாரணம் திருவள்ளுவநாயனார் குறளில், "அந்தண நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய், நின்றது மன்னவன் கோல்" என்றவாக்கியப்படிக்கு ஷை அரசன் தில்லைவாழந்தணர்களை என்னகாரணமென்று கேட்டு ஓர்விதயேற்பாடு செய்யவேண்டிய கடமையிருக்க, அவ்வரசன் இவ்விஷயங்களை கவனியாமலிருந்தகாரணத்தை முன்னிட்டோ வேறு என்னகாரணமோ சுவாமிகள் அங்ஙனந் திருவுளங்கொண்டு அடிமையினுடைய ஆசானுக்கு அமுதளித்தமேன்மை பொருந்திய செங்குந்தர்களை அழைத்துவரும்படி உத்திரவுசெய்ய உடனே அங்கிருந்தவர்கள் செங்குந்தர்களை அழைத்துவந்துவிட அச்செங்குந்தர்கள் சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண் வந்தனம்புரிந்து எதிரிலே நிற்க, சுவாமிகள் ரிஷபக்கொடியொன்று ஷை யார்களிடங்கொடுத்து இதைமேளவாத்தியங்களோடு வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, அவ்வண்ணம் அச்செங்குந்தர்கள் அத்திருவாக்கை சிரமேற்கொண்டு மிகுந்தபக்தியோடு சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்தபடி மேளவாத்தியங்களோடு ரிஷபக்கொடியை வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தபிறகு துவஜாரோகணம்நடத்தவேண்டிய ஆகமவிதியின்படியாவற்றையுஞ் செய்துமுடித்துவிட்டபின்பு கொடிமரத்தருகில் உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் நின்றுகொண்டு கொடிக்கவியான ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரப் பாசுரத்தைத்திருவாய்மலர்ந்தருள, உடனே ஒருவரும்ஏற்றுவிக்காமல் தற்செயலாகவேநேராகக்கொடியேறிவிட்டது. இப்படியேறிவிட்டமாத்திரத்திலுடனே அங்ஙனந் தெரிசிக்க வந்திராநின்ற புண்ணியபுருஷர்கள் யாவத்திராளும் ஆனந்தமகிழ்

ச்சியடைந்ததோடு ஸ்ரீ தில்லைமூனீஸ்வரர்களும் பேரானந்தமுற்று, மனநடுக்கத்தோடு எல்லாத் தில்லைவாழந்தணர்களும் உடனே ஆச்ச ரியப்பட்டார்கள் சுவாமிகளுள்ளத்தில் மகிழ்வோடு கொடிக்கவியை முற்றுசெய்துவிட்டு அங்ஙனமே செங்குந்தர்களைக்கூப்பிட்டு நிற்க, சிவஞானசொருபராகிய திருவள்ளுநாயனர் இல்லறத்தின் நிலைமை யை உலகத்தாருக்குக் காரணார்த்தமாக நடத்தி தெரிவிக்கும்பொ ருட்டாக விவாகஞ்செய்துகொண்டு இல்லறஞ்செய்து நெய்தற்றொ ழில் பாவமில்லாததென்று திருவுளங்கொண்டு ஏலேலசிங்கனிடத் தில் நூல்வாங்கி ஆடைநெய்து அக்கூலியால் ஜீவனஞ்செய்துவந்த துபோல நீங்கள் முன்செனமத்தில் செய்திருந்தபுண்ணியத்தை முன்னிட்டு பாவமில்லாததொழில் நடத்திவருகிறபடியால் இனி நீங்களே இந்த துவஜாரோகணத்தை ஒவ்வொரு உற்சவத்திற்கும் உங்களுடைய திரவியத்தைக்கொண்டே நடத்திவரவேண்டுமென்று ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்த ருள புண்ணியவான்களான செங்குந்தர்கள் அந்தப்படி சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்த உத்திரவின்படிநடந்து வருகிறோமென்று யாவர்களும் உடனே வாக்குத்தத்தஞ் செய்தார்கள்.

பிறகு உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் தாம் எழுந்தருளியிராநி ன்ற கொற்றவன்குடி நகரத்தின்கண்ணே வந்திருந்துகொண்டு அங் ஙனஞ்சிஷியர்களுக்குப் பாடபோதனை சிவாநுபூதிமுதலானவைகள் செய்துக்கொண்டு சிவாநுபூதி நிஷ்டையிலிருந்துவருநாளில் ஷ தில்லைவனமென்னும் சிதம்பர எல்லைக்கு அரசன் ஆளுகைக்குள் கா வலாக இருந்துவந்த சாம்பான்வம்சத்தில் ஓர் பெற்றான்சாம்பான் முன்ஜெனனத்தில் என்ன தபோபலக்குறைவு முன்னிட்டு நீசவவ தாரஞ்செய்ய ஏற்பட்டதோ அந்தப்பெற்றான்சாம்பான் உள்ளத் தில் மிகுந்த அன்புடன் சதாகாலமும் சிவபெருமானையே தியானி த்துக்கொண்டும் நாடோறும் திருக்கோயிலுக்கு வெளியேநின்று கொண்டு திருக்கோயிலிருந்து சிவபெருமானை தெரிசித்துவரும் சிவனடியார்களைக்கண்டு மனங்கசிந்துருகி பயபக்தியோடு வந்தன ஞ்செய்துகொண்டு பின்பு சேரிக்குபோகும்போது முன்பிறப்பில் என்னபாவஞ்செய்தேனோ இந்தநீசப்பிறவிபெற்று திருக்கோயிலுக் குள்புகுந்து தெரிசிக்கயில்லாமல் ஆய்விட்டேன் என்று பலவாறாக மனவிசனத்துடன் செல்லும்போது, இப்பிறப்பிலாவது சிவபெரு மானுக்கு ஓர் திருப்பணிவிடைசெய்துவந்தால் மறு ஜெனனத்திலா வது நல்லகெதியை அடையக்கூடாதாவென்றுகருதி நாம் சிவபெரு

மானுக்குச்செய்யத்தக்க பணிவிடையாது என்றுயோசித்து விறகு கொண்டுவந்து தினந்தோறும் போட்டுவந்தால் சிவபெருமானுடை யநிவேத்தியம் வைப்பதற்கு உபயோகப் படமாட்டாதாயென்று மனதில் திடக்கருத்துடன் காட்டின்கண் சென்று விறகுவெட்டி சக்திக்குத்தகுந்தபடி கட்டிக்கொண்டுவந்து கீழ்சந்நிதிக்கெதிரில் பூமியில் இறக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது திருக்கோயிலி லிருந்து ஓர் பிராமணப்பிள்ளை வெளியேவந்து பெற்றான்சாம்பானை ப்பார்த்து விறகுக்கட்டு விற்கிறதாவென்றுகேட்க, சாம்பான் பிரா மணரைப்பார்த்து சுவாமி விற்கப்படுகிறதில்லை நடேசப்பெருமானு க்கு தினந்தோறும் விறகு பணிவிடை செய்துவர வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு இன்று கொண்டுவந்தேன் இதை சுவாமிகளுக்கு நிவேத்தியம்வைப்பதற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும்படி தெரி விப்பதோடு இந்த விறகுக்கட்டை மடப்பள்ளிக்குள்ளே சேர்ப்பி த்து விடவேண்டுமென்று வணக்கமாய் சொல்ல, கேட்டபிராமணர் இந்த நீசனிடமனதில் இவ்வளவுபக்தியுடன்கொண்டுவந்திருக்கிறது இவன்முன்செய்த புண்ணியத்தொடர்புதான் என்றுநினைத்து விற குக்கட்டை மடப்பள்ளிக்குள்சேர்ப்பித்துவிடலானார். பெற்றான்சா ம்பான் அங்ஙனமேநின்றுகொண்டு சிவபெருமானுக்கு உச்சிக்கால பூசைசெய்து முடிவாகிறபரியந்தம் திருக்கோயிலிலிருந்து சிவபெ ருமானைத் தெரிசித்துவரும் சிவனடியார்களைக்கண்டு தெரிசித்துக் கொண்டு உச்சிக்காலபூசைதீபாராதனை முடிந்தவுடன் வீதிப்பிரத க்ஷிணஞ்செய்துகொண்டு தன்னுடைய சேரிக்குச்சென்றுவிடுகிறது. இந்தப்படி பெற்றான்சாம்பான் விறகுபணிவிடை செய்துவந்து மூன்றுநாள் வழக்கமாக வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வரும்போது பெற்றான்சாம்பான்செய்துவந்த திருப்பணிவிடையைச் சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு சாம்பான் ஜீவனத்துக்கு ஆக தெற்கு சந்நிதிக் கெதிரில் நிலத்தில் பெற்றான்சாம்பானுக்குத் தோன்றும்படியாக இரண்டுபணமிருக்க, அதை பெற்றான்சாம்பான் நேரேபார்த்து விட்டு இதையார் கைதவறிமறந்து போட்டுவிட்டார்களோ என்று பலவாறுகமனதில் யோசித்துக்கொண்டு நிற்கும்போது ஸ்ரீ சாக்ஷா த்கார சிவபெருமான் அசரீரிவாக்குபோல் சாம்பான்செவியில் கே ட்கும்படி உனக்குத்தான் அப்பா வைத்திருக்கிறது அதை நீயெடு த்துக்கொள்வாயாகவென்று சொல்லக்கேட்ட பெற்றான்சாம்பான் திடீரென்றுமனந்திடுக்கிட சரீரம் விதிர்ப்புற்று மிகுந்த ஆநந்தபர வசனாய்த் தெளிவடைந்து நிலத்தின்கண்ணிருந்த இரண்டுபணத்தை

யும் எடுத்துக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய அமுதுபடி வகையறுக்க டைச்சிலவுகளைபோய் வாங்கிக்கொண்டு தன்னுடைய சேரிக்குச் சென்று அன்றுதினகாலக்ஷேபம் நடத்திமறுதினம் வழக்கம்போல் விறகுக்கட்டைபோட்டுவிட்டு வீதிப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவரும்போது முன்னிருந்தஸ்தானத்தின்கண்ணே இரண்டுபணமிருக்கக்கண்டு அதையெடுத்துக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய அமுதுபடி வகையறுகடைச்சிலவுகளைபோய்வாங்கிக்கொண்டு சேரிக்குள் சென்றுதன்னுடைய காலக்ஷேபத்தை நடத்திக்கொண்டு இந்தப்படிநடந்து வருநாளில் ஓர்நாள்வழக்கப்படி விறகுக்கட்டுக் கொண்டுவந்து சந்நிதிக்கெதிரிலிறக்கிவிட்டு நிற்கும்போது ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் ஓர்பிராமணவடிவங்கொண்டு சாம்பானைப்பார்த்து அப்பா நீ நாளைய தினமுதல் கொற்றவன்குடியில் உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் இருக்கிறார்கள் அந்தசுவாமிகளுக்கு தினந்தோறும் இங்கேபோட்டுவந்த வழக்கம்போல் அங்கே போட்டுவரக்கடவாய் என்று ஆக்ஞாபித்து உடனே சுவாமிகள் அந்தர்த்தானமாய்விட பெற்றான்சாம்பான் மனந்திடுக்குற்று இவ்விடம் வந்தது கடவுள் அல்லவாவென்று மனமலர்ச்சியோடு மறுதினமுதல் வழக்கம்போல் ஸ்ரீநடராஜமூர்த்திகளுக்கு முன்னே ஓர் கட்டுகொண்டுவந்து போட்டுவிட்டு பின்பு காட்டின்கண் சென்று இரண்டாவதுவிறகுவெட்டி ஓர் கட்டு கொற்றவன்குடியின்கண்ணே சென்று சுவாமிகள் மடத்திற்கு வெளியே போட்டுவிட்டு சேரிக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

இப்படி வழக்கமாக சிலகாலம் நடத்திவரும்போது ஓர் தினத்தில்சிவபெருமான் பெற்றான்சாம்பான் செய்துவரும் விறகு பணிவிடையைப்பரிசோதிக்கும்பொருட்டாக மிகுதியான மழைபெய்விக்கச்செய்து ஊர்முழுதும் வெள்ளமாய் போய்விட, சாம்பான் காட்டிற்குச்சென்று விறகுவெட்டிவர ஏதுவில்லாமல் பெற்றான்சாம்பான் உள்ளத்தில் மிகுந்தவருத்தத்தோடு வழக்கமாக இதுவரையில் நடத்திவந்தபணிவிடை இன்று தவக்கப்பட்டு விட்டதே இதற்கு யாது செய்வேன் என்று மிகுந்ததுக்கவிசாரம் பொருந்தினவனாய் சமுசாரத்தினிடமாக சொல்லிக்கொண்டு கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக பொழிந்துகொண்டிருக்குங்காலத்து பெற்றான்சாம்பானுக்குமோக்ஷானந்தகதி சமீபித்துவிட ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவபெருமான் மானிட அவதாரங்கொண்டு விபூதிருத்திராக்ஷம் திருமேனிமுழுதும்நிறைய அணிந்துக்கொண்டுதண்டுகமண்டல முதலியவைகளோடு பாதாரக்ஷசகிதமாய் பெற்றான்சாம்பானிருக்கும் சே

ரிக்குள் சென்று அடர்சாம்பான் இங்கேவாடாவென்று மிகுந்தசப்தத்தோடு திருவாய்மலர்ந்தருள, உள்ளேயிருந்த பெற்றான்சாம்பான் கேட்டு உடனே வெளியேவந்து சுவாமிகளைப்பார்த்து நமஸ்கரித்து சரீரநடுக்கத்தோடு கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாகநீர் சொரிய மிகுந்த அச்சத்தோடுநிற்கும்போது சுவாமிகள் மிகுந்தகடுமையாக பெற்றான்சாம்பானைப்பார்த்து இன்றையதினம்விறகுக்கட்டு மடத்துக்கு ஏன் கொண்டுபோய் போடவில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருள உடனேசாம்பான் முன்னிருந்தவருத்தத்திற்குமேல் மிகுதியாக மனதில் துயரமுண்டாகி சுவாமி, இன்றுமழையினால் எங்கும் வெள்ளங்கொண்டிருப்பதால் காட்டின்கண்ணேசென்று விறகுவெட்டி வருவதற்கு வழிதெரியாமல் தவக்கப்பட்டது என்று சொல்ல, அஃதை சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு அடாசாம்பா, இன்றையத்தினக்கட்டுடன் நாளையத்தினம் தவறாமல்கொற்றவன்குடி மடத்திலிருக்கும் சுவாமிகளுக்குக்கொண்டுபோய் போட்டுவரக்கடவாயென்று திருவாக்கு செய்ய, பெற்றான்சாம்பான்கேட்டு, அந்தப்படி செய்கின்றேன் வழிதெரியாமல் எங்கும் வெள்ளமாகயிருக்கிறதே கொற்றவன்குடி மடத்திற்கு எப்படிக்கொண்டு போவேன் என்று மிகுந்த பயபக்தியோடு கேட்டுக்கொள்ள சுவாமிகள் சாம்பானைப்பார்த்து, நீ விறகுக்கட்டு கொண்டுபோகுமுன்னமேகங்காநதியைப்பார்த்து வணங்கி நமஸ்கரித்துக்கொண்டு நான்கொற்றவன் குடியிலிருக்கும் உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகளுக்கு விறகுகொண்டுபோக வழிதிறக்கவேண்டுமென்று கேள், அந்தப்படி கங்காதேவி வழிபிரிப்பாள், நீ அங்கே கொண்டுபோய் போடக்கடவது இதில் எவ்வளவும் நீதவறுதல் செய்யக்கூடாது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதோடு, சுவாமிகள் ஓர் சீட்டில், "அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங், குடியாற் கெழுதியகை சீட்டுப்-படியின்மிசைப், பெற்றான் சாம்பானுக்குப் பேதமற தீக்கைசெய்து, முத்தி கொடுக்க முறை." அம்பலவாணர் நெட்டெழுத்துள்பட —— —— என்று எழுதி பெற்றான் சாம்பானிடங்கொடுத்து நாளையத்தினம் நீவிறகுக்கட்டுகொண்டுபோகும்போது கூட இந்தச் சீட்டையுங் கொண்டு போய் ஷ மடத்திலிருக்கும் உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் கொடுக்கக்கடவது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியவுடனே சுவாமிகள் சாம்பான்பார்வைக்கு முன்னிலையில் அந்தர்த்தானமாய்விட்டார்; உடனே பெற்றான்சாம்பான் சுவாமிகளைக்காணாமல் திடீரென்று கீழேவிழுந்து மனவியாகூலனாய் இவ்விடம்வந்தது கடவுளோ

மானிட அவதாரம்போல் வந்து மறைந்தருளிவிட்டது. இவ்விடம் வந்ததுகடவுள் என்றுதெரியாமல் என் அஞ்ஞானத்தினால் வாயில்வந்ததுகளையெல்லாம் சொல்லியதைப்பற்றி சுவாமிகள் என்ன செய்வார்களோ வென்றும், வந்த கடவுளிடமும் நான் ஓர்விதமுத்திக்குரிய கதியையும் கேட்காமல் போய்விட்டேனே இனிமேற்படி கடவுள் தெரிசனம் எக்காலத்தில்கிடைக்குமோ அறிகிலேனே என்றுமிகுந்த மனவருத்தத்தோடு கூறிக்கொண்டு பிரண்டு பிரண்டு கண்ணீர் தாரை தாரையாக ஒழுக, பின்பு ஒருவாறாக மனத்தெளிவுடன் எழுந்து மனையாளிடத்தில் சென்று கலந்து நாளையதினம் சுவாமிகள்செய்த உத்திரவின்படி விறகுக்கட்டு எப்படியாவது கொண்டுபோவதுதான் தகுதியே தவிர வேறேயாதொரு யோசனை செய்வதினால் பயனில்லையென்று எண்ணி விறகுக்குப் பிரதிவழியின்மையால் சாம்பான் குடியிருக்கும் வீட்டைப்பிரித்து அதிலிருக்கப்பட்டமரங்கழிகளைப்பிளந்து இரண்டுகட்டாகக்கட்டி தான் ஓர்கட்டும் தன்னுடைய பெண்சாதி ஓர்கட்டுமாக எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது சுவாமிகளுத்திரவின்படி பெற்றான்சாம்பான் கங்காதேவியைப்பார்த்து, கங்காதேவியே! நாங்கள் கொற்றவன்குடியிலிருக்கும் உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகளுக்கு விறகுக்கட்டுகொண்டுபோக வழிபிரித்துவிட வேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்கத்துடனே சொல்ல, உடனேகங்காநதி எங்கும்வெள்ளமாயிருந்தது பளீரென்றுவழிபிரித்துவிட, பெற்றான்சாம்பான் மிகுந்த ஆனந்தக்களிப்போடு சுவாமிகள் உத்திரவின்படி கொற்றவன்குடி மடத்திற்குச்சென்று வெளியே பெண்சாதியோடு விறகுக்கட்டைச் சாற்றிவிட்டு நிற்க.

அப்போது உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்குத் திருத்தொண்டுகள் செய்துவரும் சிஷ்ர்களில் ஒருவர்சுவாமிகளைப்பார்த்து நெடுநாளாக மடத்திற்குவெளியே தினப்படி ஓர் விறகுக்கட்டுயிருக்கிறது அதையெடுத்துவந்து தினப்படி நிவேத்தியம் முதலானதுகள் வைக்க உபயோகப்படுத்திவந்தது இரண்டு தினமாக வெளியேவிறகுக்கட்டு இராமல் அதினால் நிவேத்தியங்கள் வைப்பதற்குத் தவக்கப்படுகிறதென்று சொல்ல, உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் அவ்விஷயங்களை திருவுளங்கொண்டு சீடரைப்பார்த்து இதுவரையில் வெளியே விறகுக்கட்டு இருக்கும்விபரம் தெரிவிக்காமலும் ஷை விறகுக்கட்டு இன்னார்கொண்டுவந்து போடுகிறவிஷயமும் தெரிந்து தெரிவிக்காமலும் இருந்து விட்டீர்கள். போகட்டும், இனிவிறகுக்கட்டு கொண்டு வருவதைப்பார்த்திருந்து உடனே நமக்குத் தெரிவிக்கக்

கடவது என்று சுவாமிகள் ஆக்ஞாபிக்க, சிஷர், சுவாமிகள்செய்த உத்திரவுபடி செய்கிறேனென்று மறுவுத்திரங் கூறிவிட்டு, சாதாரணமாக சிஷர் வெளியே வர, பெற்றான்சாம்பான் விறகுக்கட்டுக் கொண்டுவந்து சாற்றிவிட்டு நிற்கிறதைப்பார்த்துவிட்டு சிஷர் உடனே சுவாமிகளிடம் சென்று தெரிவிக்க, சுவாமிகளுடனே வெளியே வந்து சாம்பானைப்பார்த்து நீயாரப்பா உன்னுடையவரலாறு என்னவென்றுவினவ, பெற்றான்சாம்பான் சுவாமிகளைப்பார்த்து வழிபட்டு, மிகுந்த அச்சத்தோடு நின்றுகொண்டு விறகுபணிவிடை எடுத்துக்கொண்டதுமுதல் சிவபெருமான் சேரிக்குவந்து நிகழ்ந்த உத்திரவுகள் பரியந்தம் சொல்லிமுடித்து சேரியில் சிவபெருமான் கொடுத்த சீட்டை உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் அங்கிருந்த சிஷர்கள் மூலமாய் பெற்றான்சாம்பான் சீட்டைக்கொடுத்துச் சேர்ப்பிக்க, உடனே உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சீட்டை வாங்கிப் பார்த்து இரண்டு கண்களிலும் ஒத்திக்கொண்டு அகத்தின்கண் மிகுந்த பேரானந்தமுற்று இந்த நீசனிடமும் சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு நேரே பிரசன்னமாகியும் இப்பேர்ப்பட்ட திருமுகம் கிடைக்கப்பெற்றதும் இவன் முன்ஜெனனத்தில் செய்திராநின்ற தபோபலந்தான் என்று உள்ளத்தின்கண் ஆநந்தமகிழ்ச்சியோடு கடவுள் அனுப்பிய திருமுகச்சீட்டில் கண்ட ஆஞ்ஞைப்படி நடத்துவதற்கு உடனே பெற்றான்சாம்பானைக்கூப்பிட்டு நீ இந்தவெள்ளக்குளத்தில்போய் ஸ்நானஞ்செய்து வரக்கடவது என்று சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருள, அந்தப்படி பெற்றான்சாம்பான் சுவாமிகள் செய்த உத்திரவின்படி எதிரேயிருக்கும் வெள்ளக்குளத்தில்போய் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண்ணேநிற்க, உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் சிவாகமவிதிப்பிரகாரம் மந்திராதிதீக்ஷை முதலியவைகளை செய்து நேரேதிருக்கண்சாத்தி ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்தமாத்திரத்தில் உடனே ஜோதியைப்போலுண்டாக, அதில் பெற்றான்சாம்பான் ஐக்கியமாய்விட அருகிலிருந்த மோக்ஷானந்தம் பெற்றுவிட்ட பெற்றான்சாம்பான் மனைவி இப்போது இங்கே இருந்த என்புருஷனை மடத்துச்சாமியார் அக்கினியில் எரித்துவிட்டாரே நான் இதற்கு என்னசெய்வேன் என்று அலறி அலறி மேல்விழுந்து புரண்டு அழ, அழும் சாம்பான் மனைவியை சுவாமிகள்கூப்பிட்டு உன்னுடைய புருஷன் முன்ஜென்மத்தில் செய்திருந்த தபோபலத்தினால் இப்போது இங்கே மோக்ஷானந்தம் அடைந்துவிட்டான். நீ பயப்படாதே யென்று சொல்ல, அவள் அதை ஒன்

றும் செவியின்கண் கேளாமல் விசனப்பட்டுக்கொண்டு சுவாமிகளே நீங்கள் இப்போதிருந்த என்புருஷனை அக்கினிச்சுவாலையில் எரித்துவிட்டீர்களே இது என்ன அநியாயமென்றுசொல்ல, அதற்கு சுவாமிகள் அவளுக்கு தேறுதல் சொல்லியும், அவள் கேளாமல் இந்த நீதியை அரசனிடத்திலாவது போய்தெரிவித்தால் அவர்களாவது வந்துகேட்கமாட்டார்களாவென்று கூறிக்கொண்டு உடனே அரசனிடம்போய் சமுகத்திற்குமுன்பாக கீழே விழுநது அலறி அலறி புரண்டு அழுதுக்கொண்டு நிற்கும்போது, அரசன்பார்த்து, நீ யார் என்றுவினவ சாம்பான்மனைவி மடத்துச்சாமியாருக்கு தினம் ஓர் விறகுக்கட்டும் நடேசமூர்த்திக்கு ஓர் விறகுக்கட்டுமாகப் போட்டுவரும் நாளில் ஓர் நாள் மிகுந்தமழைபெய்து எங்கும் வெள்ளமாயிருக்க, காட்டிற்குச்சென்று விறகுவெட்டிவர வழிதெரியாமலிருந்து தினப்படி விறகுபணிவிடை செய்து வந்து. இன்றையத்தினம் செய்யத்தவறிவிட்டதே என்று என் புருஷன் மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு அழுதுக்கொண்டிருக்கும்போது, கடவுளே மானிடஅவதாரம்போல் சடைமுடி பாதரக்ஷையோடு நாங்களிருக்கும் சேரிக்குவந்து அடே சாம்பான், இங்கே வாடாவென்று கூப்பிட்டார்கள். உடனே என் புருஷன் வெளியேவந்து கும்பிட்டு நிற்கிறபோது அந்தசுவாமிகள் என்புருஷனைப்பார்த்து மிகுந்த கடூரமாக இன்றையத்தினம் விறகுக்கட்டு வழக்கம்போல் ஏன் கொண்டுபோய் போடாமல் தவறிவிட்டாய் என்று கேழ்க்க, என் புருஷன் மழைபெய்து எங்கும் வெள்ளமாயிருக்கிறபடியால் காட்டிற்குச்சென்று விறகுவெட்டிவர வழிதெரியவில்லை ஆதலால் இன்று தவறிவிட்டது என்றுசொல்ல, சுவாமிகள் எப்படியாவது நாளையத்தினம் இன்றையத்தினக்கட்டுடன்சேர்த்து கொற்றவன்குடியிலிருக்கும் உமாபதிசிவாசாரியருக்குக் கொண்டுபோய் போடவேண்டுமென்று கடுமையாக உத்திரவு செய்தும், ஓர் ஓலையில் சீட்டு ஒன்று எழுதி என் புருஷனிடங்கொடுத்து இதை நீ விறகுக்கட்டுடன் கொண்டுபோய் ஷை சுவாமிகளிடம் கொடுவென்று சொலலிவிட்டு உடனே சுவாமிகள் மறைந்துவிட்டார்.

மறைந்தவண்ணம் என்புருஷன் கீழேவிழுந்து அலறி அலறி அழுது, மிகுந்த வருத்தத்தோடு எழுந்து இங்கே வந்தது கடவுள் என்று முன்னமே தெரியாமல் விட்டதே என்று மிகுந்த விசனத்துடன் இனி அந்தக்கடவுளை எக்காலத்தில் தெரிசிக்கக்கிடைக்குமோ தெரியவில்லையேயென்று மிகுந்தமனவருத்தத்துடன் சொல்லி

விட்டு சுவாமிகள்செய்த உத்திரவின்படி நடப்பதே தகுதியென்று மனதில் ஆலோசித்து விறகுக்கு வேறுவழி யில்லாமையால் நாங்கள் குடியிருக்கும்வீட்டைப்பிரித்து அதிலிருந்த கழி மரங்களைப்பிளந்து இரண்டு கட்டாகக்கட்டி நான் ஓர்கட்டும், என்புருஷன் ஓர்கட்டுமாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து சுவாமிகள் உத்திரவுசெய்தபடி உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமியார் மடத்திலேபோட்டுவிட்டு நிற்கிறபோது உள்ளேயிருந்து ஒருசாமியார் வெளியேவந்து என்புருஷனைப்பார்த்து, நீயாரப்பா, உன்னுடையவரலாறு என்னவென்றுகேட்டார். அதற்கு என்புருஷன் ஆதிமுதல் முடிவுவரையில் நடந்த விறகுப்பணிவிடை விஷயசங்கதிகள் யாவற்றும் சொல்லி சேரியில் சுவாமிகள் வந்துகொடுத்த சீட்டை மடத்துச்சாமியாரிடம்கொடுத்துவிட்டு நிற்க, அந்தச்சீட்டை சாமியார்பார்த்துவிட்டு எதிரேயிருக்கும் வெள்ளக்குளத்தில் என்புருஷனைமட்டும் ஸ்நானஞ்செய்து வாவென்றுசொல்ல, அந்தப்படி என்புருஷன் ஷை குளத்தில் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டு சுவாமியாருக்கு நேரே நிற்கிறபோது திடீரென்று ஓர் அக்கினியை உண்டாக்கி அதில் என்புருஷனை எரித்துவிட்டார் இதற்கு நான் என்னசெய்குவேன் என்று மிகுந்த துயரத்தோடு அழுதுக்கொண்டு சொல்லியதுடன் எஜமான்கள் வந்துவிசாரித்து என்புருஷனைக் காட்டும்படிசெய்ய வேண்டுமென்றுகேட்க, அரசன் இத்தியாதிவிஷயங்களை சொல்லக்கேட்டுப்பின்பு அகத்துஞானமில்லாதவனாதலால் இது என்ன அநியாயம், விறகுகொண்டு வந்து போடவாவது சாமியார் அக்கினியில் சாம்பானை எரித்துவிடவாவது இது என்னகாரணமென்று யோசித்து மந்திரி முதலானவர்களோடுசொல்லி அரசன்தான் இருக்கும் ஸ்தானத்தைவிட்டு அகன்று மந்திரிபிரதானி முதலானவிருதுகளுடனே புறப்பட்டு ஸ்ரீ சாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளை விசாரிக்கும்பொருட்டாக வருவதை இங்ஙனம் சுவாமிகள் ஞானநோக்கால் தெரிந்து இவ்விடம் விசாரிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிவரும் அரசருக்கு திருஷ்டாந்தரூபகரஞ் செய்துகாண்பிக்காவிடில் அரசன் வார்த்தைமூலமாக நம்பமாட்டான் என்று சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டு திருஷ்டாந்தரூபகரஞ் செய்துகாண்பிப்பதற்கு தற்சமயம் நம்மிடத்தில் இருக்கும் சீஷர்களில் ஒருவரும்பக்குவம் உதித்து மோக்ஷானந்தமடைவதற்கு உரித்தானகாலம் வாராதிருப்பதால் இங்கேயிருக்கும் முள்ளிச்செடி நம்முடைய பாதோதகஜலத்தினால் வளர்ந்து தினப்படி தவறாமல் பதார்த்தத்துக்கு காய்கொடுத்து நிவேத்தியத்

துக்கு உபயோகப்பட்டு வருவதாலும் இதற்குமோக்ஷானந்தகதியும் சமீபித்து விட்டபடியால் இதைத்தான் இவ்விடம்வரும் அரசனுக்கு திருஷ்டாந்தரங் காண்பிக்கவேண்டுமென்று சுவாமிகள் திருவுளங் கொண்டிருக்கும்போது மந்திரி பிரதானி முதலானவர்களோடு அரசன்வந்து சுவாமிகளுக்கு நேரேவந்தனஞ் செய்துநிற்க, உடனே சுவாமிகள் வாசலிலேயிராநின்ற பசுமைநிறத்துடன் இலைகாய் பூவுகளோடும் நிறைந்திருக்கும் முள்ளிச்செடியைப்பார்த்து அகத்தின்கண்ணே விதிப்படி மந்திராதி தீக்ஷைமுதலியவைகளைச் செய்து ஞானநோக்குற்று பார்த்தமாத்திரத்திலுடனே முள்ளிச்செடியின்கண்ணேயிருந்து ஓர் அகண்டாகாரஜோதி உண்டாகி அதில்முள்ளிச்செடி ஐக்கியமாய் அதிலிருந்து ஓர் முனீஸ்வரர் பிரசன்னமாகி ஸ்ரீ அகண்டாகார சின்மயானந்த சொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளைப்பார்த்து மூன்றுமுறை வலம்வந்து அட்டாங்க நமஸ்கார முதலியவைகளை கிரமப்படி வழிபாடுகள்செய்து சுவாமிகள் சந்நிதானத்தின்கண்ணே நின்றுகொண்டிருக்க, சுவாமிகள் திருநோக்கஞ்செய்து முனீஸ்வரரைப்பார்த்து நீயாரப்பாவென்று வினவ, அதற்கு முனீஸ்வரர்மிகுந்த பயபக்தியோடு சுவாமிகளைப்பார்த்து அடியேன்முன்ஜனனத்தில் மானிடவடிவத்தோடு பொருந்தி காட்டின்கண்ணே தவசுசெய்துகொண்டிருக்கும்போது ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மயசொரூபியாகிய பரமசிவமே பிராமணத்திருமேனிகொண்டு விபூதிருத்திராக்ஷதாரணங்களோடு எழுந்தருளி நேரே பிரசன்னமாகி நீ எதற்காக அப்பா இங்ஙனம் தவசுசெய்துவருகிறாய் என்று கேட்டருள, அடிமை ஒன்று கருதி தவஞ்செய்துவர மற்றொன்றைக்குறித்து வரங்கேட்டருள, அதற்கு சுவாமிகள் அடிமையைப்பார்த்து மனதில்கருதி தவஞ்செய்துவந்தது ஒன்றிருக்க, மற்றொன்றைக்குறித்து வரங்கேட்கிறபடியால் உடனே மறுஜெனனத்தில் முள்ளிச்செடியாகப்போகக்கடவதென்று சபித்துவிட, அப்பொழுது அடியேன் இந்தச்சாபம் எப்பொழுது நிவர்த்தியாகி மோக்ஷானந்தங் கிடைக்கப்படுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு சுவாமிகள் எம்மைப்போல் ஓர் மானிடவடிவம் அவதரித்து சிவஞானசொரூபராயிருக்கப்பட்ட மகான்களிருக்கும் ஸ்தானத்தில் முள்ளிச்செடியாகப்பிறந்து அவர்களுடைய பாதோதகஜலத்தினால் வளர்ந்து தினந்தோறும் அவர்களுக்கு நிவேத்தியத்திற்கு உபயோகப்படும்படியாக காய்கொடுத்துவந்து அவர்களாலேயே நீர் மோக்ஷானந்தம் பெற்றுக்கொள்ளப்படுமென்று

திருவாய்மலர்ந்தருளிவிட்டு உடனே மறைந்தருள, அவ்வண்ணம் முள்ளிச்செடியாகப்பிறந்து சுவாமிகளுடைய பாதோதக ஜலத்தைகொண்டு வளர்ந்துவந்தது என்று முனீஸ்வரர் சொன்னவுடனே சுவாமிகள் முனீஸ்வரரை திருநோக்கஞ்செய்து முள்ளிச்செடியிலிருந்து முனீஸ்வரராக அவதரித்தமையால் உமக்கு முள்ளிமா முனீஸ்வரரென்று திருநாமஞ்சூட்டப்பட்டது என்று வாக்களித்து ஞானப்பார்வைசெய்த மாத்திரத்தில் முனீஸ்வரர் அங்கிருந்தவர் இராமல் அரூபிகரமாய் மறைந்துவிட்டார். அரசர் மந்திரி முதலானவர்கள்கண்டு மிகவும் மனம் திடுக்குற்று அரசர் சரீரமுழுதும் வியர்வையுற்று மெய்ம்மறந்து பின்பு ஒருவாறு தெளிவடைந்து மிகுந்த அச்சமுண்டாகி இப்பேர்ப்பட்ட சாக்ஷாத்கார கடவுளென்று எமது அஞ்ஞானத்தினுல் தெரியாமல் பலவாறுக சுவாமிகளே வாக்கினுல் சொன்னதோடு இவ்விடம் விசாரிக்கும் பொருட்டாக கருதிவந்ததும் பெருங்குற்றத்துக்கு ஆளாகிவிட்டேனே இதற்கு யாது செய்குவேன் என்று மிகுந்த வருத்தத்தோடு ஸ்ரீ உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு நேரே சென்று மூன்றுமுறை வலம்வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்க்காரம் முதலியவைகளை கிரமப்படி பணிந்து சுவாமிகளைப்பார்த்து அரசன் மனதில் மிகுந்த பயபக்தியோடு அடியேனுடைய சிற்றறிவால் இங்ஙனம் கருதிவந்த குற்றமாதிகளை சுவாமிகள் கடாக்ஷித்து பொறுத்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் அரசன்சொன்ன மொழிகளைத் திருவுளம்கொண்டு உலகத்துக்கு அரசன் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தால் உலகத்தில் உண்டாகும் சகல நியாயாநியாயங்களையுங் கேட்டு விசாரிக்க வேண்டியது கடமைதான் அப்படியிருக்க, இங்ஙனம் நீர் கருத்து செய்து வந்தது நியாயமே தவிரவேறல்ல என்றும், இன்னம் அனேக நெறிகளை நடத்திவரவேண்டுமென்பதாக அரசனுக்கு போதித்து, அரசனை ஆசீர்வதித்து இருப்பிடத்துக்குச் செல்ல சுவாமிகள் ஆஞ்ஞாபித்துவிட, அரசன் சுவாமிகளுக்கு முன்போல் வழிபட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியேவந்து மோக்ஷானந்தம் பெற்றுவிட்ட சாம்பானுடைய பெண்சாதியைக் கூப்பிட்டு உன்னுடைய புருஷன் முன் சென்மத்தில் செய்திருந்த தபோபலத்தினுலோ அல்லது விறகு பணிவிடை செய்துவந்த பக்திமுதிர்ச்சி முன்னிட்டோ சுவாமிகளுக்கு கிருபைநேர்ந்து மோக்ஷானந்தத்தில் ஐக்கியமாய்விடப்பட்டது.

ஆதலால் இனி உனக்கு ஜீவனத்திற்குப் பிரதிவழியில்லாமையால் விறகடிவிளாகமென்னும் ஓர் கிராமத்தை உனக்கு சர்வமானியம் இன்றுமுதல் விடப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவனதிசைவரையில் ௸ கிராமத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு வருவதோடு அதில்கிடைக்கும் சகல மாசூலாதிகளையும் உன்னுடைய ஜீவனத்திற்குபோதுமானவைகளை வைத்துக்கொண்டுமிகுதியை நீ நல்ல தருமங்களைச் செய்துவரவேண்டியது. தவிரவும், உனக்கு மரணகாலம் சமீபித்துவிட்டால் முன்னமே ௸ கிராமத்தை உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுடைய ஆதீனத்தில் சேர்ப்பித்துவிடவேண்டியதென்று தீர்மானித்துவிட்டு உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகளுக்கு அனேக கிராமங்களை சர்வமானியம்செய்து வைத்ததோடு சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற மடாலயத்தையும் பழமையாகப் போயிருந்தவைகளை யெல்லாந் திருத்தியும், நூதனமாக சிலதிருப்பணிவிடைகளும் செய்துவைத்தார். அப்பால் ஸ்ரீசாக்ஷாத்கார சிவஞானசொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் அநேகசிஷியர்களுக்கு சாத்திரங்கள் போதித்துக்கொண்டுவரும்போது சிஷர்களிலொருவர் மிகுந்த தாமதகுணம் பொருந்தினவராய் பாடங்கள் சரிவரசெய்யாமல் தினப்படி சுவாமிகள் பார்த்துவந்து ஓர் தினம் அந்தசிஷரைக்கூப்பிட்டு உமக்குப் பாடங்கள் எவ்விதமாக போதித்துவந்தாலும் மனதிலபதியாமல் அசமந்தகுணபுத்தியுடையவராயிருக்கிறபடியால் இன்றுமுதல்பாடங்கள் செய்துவரும்போது ஒவ்வொருபாடத்துக்கும் ஓர் குடத்தில் ஒவ்வொரு உளுந்தாகப் போட்டுவந்து அந்தக்குடம் நிரம்பினால் உமக்குப்பாடமும் சரிவர வந்துவிடும் என்றும் ஆஞ்ஞாபித்த மாத்திரத்தில் அந்தப்படி சிஷியர் சுவாமிகளைப்பார்த்து சுவாமிகள் ஆக்ஞாபித்தபடி நடந்துவருகிறேன் என்று மிகுந்தவணக்கத்தோடு சொல்லிவிட்டு ஒவ்வொரு பாடமும்வாசித்து முடிந்தவுடன் குடத்தில் ஒவ்வொரு உளுந்தாகப் போட்டுக்கொண்டு வந்தார் பின்புகுடத்தில் உளுந்தும் நிரம்பிவிட்டது, சிஷியருக்குப்பாடமும் சரிவரவந்துவிட்டது. சுவாமிகளுடனேதெரிந்து சிஷியரைக்கூப்பிட்டு பாடங்கள்சரியாய் வந்துவிட்டதா வென்றுகேட்க சிஷியர் மிகுந்தவணக்கத்தோடு பாடம் வந்துவிட்டது என்று மறுவுத்திரஞ்சொல்லவும் சிஷியருக்கு முன்சென்மத்தில் செய்திராநின்ற சிவபுண்ணியமேலீட்டினால் மோக்ஷானந்தகதியும் சமீபித்திருப்பதை ஸ்ரீசின்மயானந்த சிவஞானசொரூபராகிய உமாபதிசிவாசாரிய சுவாமிகள் ஞானதிருஷ்டியில் தோன்ற

உடனே சிஷியருக்கு சிவாகமவிதிப்படி ஞானதீக்கைகளைச்செய்து ஞானநோக்குற்று திருப்பார்வைசெய்தவுடனே அங்ஙனம் ஓர் அகண்டாகாரஜோதியுண்டாக சிஷியர் குடத்தில் உளுந்து எண்ணிக்கையின்றி ஆஞ்ஞைப்படி நிரம்பச்செய்தபடியால் அவருக்கு குடவுளுந்தளந்த முனீஸ்வரரென்று காரணப்பெயராகிய திருநாமஞ்சூட்டி, குடவுளுந்தளந்த முனீஸ்வரரே இந்த ஜோதியினகண்ணே பிரவேசிக்கும்படி சுவாமிகள் உத்திரவுசெய்ய அந்தப்படி முனீஸ்வரர் அந்த ஜோதியின்கண்ணேபுகுந்து இரண்டறக்கலந்து ஐக்கியமாய்விட்டார்.

இந்தப்படி சுவாமிகள் அற்புதக்கர்கூஷிகள் செய்துக்கொண்டு தினப்படி சிவபூசைசெய்துமுடித்து சிவாநுபூதியிலிருந்து வெளியே வருகிறபரியந்தம் உச்சியில் ஓர் கெருடப்பக்ஷி சுற்றிசுற்றிக்கொண்டுயிருந்து சுவாமிகள் வெளியேவந்தவுடன் சுவாமிகளைப்பார்த்து தெரிசித்துவிட்டுப்போய்விடுகிறது. இந்தப்படி தினந்தோறும் தவறுமல் நெடுநாளாக கெருடப்பக்ஷி நடந்துவருநாளில் அந்தப்பக்ஷி முன்ஜெனனத்தில் செய்திராநின்ற தபோபலக்குறைவுமுன்னிட்டு பக்ஷியாக அவதரித்து வநதிருக்கிறதென்பதை சுவாமிகள் அகத்து ஞானத்தால்திருவுளங்கொண்டு வழக்கம்போல் ஓர் தினம் சுவாமிகள் சிவபூசை முதலியவைகளை முடித்துவிட்டு வெளியேவர, வாசலுக்குநேராக உச்சியில் கெருடப்பக்ஷி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்க சுவாமிகள் சிவாகமவிதிப்படி தீக்கையைச்செய்து ஞானதிருஷ்டியால் பக்ஷியைநோக்கி கெருடமாமுனியே வரக்கடவது என்று திருவாய்மலர்ந்தருள உடனே உச்சியின்கண் சுழன்றுகொண்டிருந்த கெருடப்பக்ஷி அங்கிருந்துஜோதிசொருபத்தோடு சேர்ந்து ஐக்கியமாய்விடப்பட்டது.

இந்தப்படி சாக்ஷாத்கார உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் நால்வர்களுக்கு மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுத்தருளியபின்பு சிலகாலம் வரையில் மெய்கண்டதேவர் சந்ததிக்கு முதன்மையாக குருமுகூர்த்தமாக எழுந்தருளி அநேகசிஷியர்களுக்கு சித்தாந்தசாத்திர சிரவணதி முதலியவைகள் போதித்துக்கொண்டு மெய்கண்டதேவர் சந்ததியிலிருந்து நால்வர்கள்விளங்கிவருகிறபடிக்கு தமக்குப்பிறகு தம்முடையசந்ததி விளங்கிவரும்பொருட்டாக சிஷியர்களில் மிகுந்த பக்குவமுதிர்ச்சியுள்ள அருணமச்சிவாயதேசிகருக்கு ஞானசாத்திரங்களாகிய தாம்செய்தருளிய சித்தாந்தசாத்திரங்களில் நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் ஞானநூலைப்போதித்துவிட்டு பின்பு சிலகால

ஞ்சென்று சுவாமிகள் எழுந்தருளியிராநின்ற கொற்றவன் குடியி ன்கண்ணே மேஷம் என்னும் சித்திரைமாதம் அஸ்தநக்ஷத்திரத் தில் ஸ்ரீ சிவஞானசொரூபிகளாகிய உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் நித்தியானந்த பரவசமாய்விட்டார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் அருளிச்செய்தநூல்கள்.

வடமொழியில் பௌட்கராகமத்துக்கு வியாக்கியானமும், தமி ழில் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, கொடிக்கவி, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம், போற்றிப்பஃறொடை, நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் சைவசித்தாந்தசாத்திரங்களெட்டும்; கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், திருமுறைகண் டபுராணம், சேக்கிழார்புராணம் நான்கும்; திருப்பதிகக்கோவை, திருப்பதிகக்கோவை என்னும் இரண்டு பிரபந்தங்களுமாம்.

புராணவரலாறு முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

குருமரபின் வணக்கம்.

சிற்றம்பலமன்னுஞ்சின்மயராந்தில்லைநகர்க்
கொற்றங்குடிமுதலைக்கூறுநாளெந்நாளோ.

குறைவிலருண்ஞானமுதல்கொற்றங்குடியடிகள்
நறைமலர்த்தாட்கன்புபெற்றுநாமிருப்பதெந்நாளோ.

உ

கற்பகவிநாயகர் துணை.

விளம்பரம்.

இதனால் அனேக கனதனவான்களுக்கும் எமது நண்பர்களுக்கும் அறிவிப்பது யாதெனில், எமது புத்தக ஷாப்பில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்களால் பதிப்பித்த சுத்தமான புத்தகங்களும், கொழும்புசுவாமிமடம் அ. இராமசாமிச்சுவாமிகளால் பதிப்பித்த அத்வீதசுத்தப்பிரதிகளும், ஸ்ரீலஸ்ரீ பொன்னம்பலசுவாமிகள் பதிப்பித்த கைவல்லியநவநீத தத்துவார்த்த தீபிகையுரையும் இன்னுஞ்சில புத்தகங்களும், ரிப்பன் பிரஸில் பதிப்பித்த புத்தகங்களும், வேதாந்தசித்தாந்த அத்வீத தமிழ் புத்தகங்களும், புராண இதிகாச இலக்கண இலக்கிய நூல்களும், பலவித உரைகளும், கதைகள், நாடகம், விலாசம், கீர்த்தனை, அம்மானை, ஜோசியம், 18-சித்தாதிகள் ஞானக்கோர்வை வைத்தியபுத்தகங்களும், அனேகவித நாவல்தினுசுகளும், காவடிச்சிந்து வகையராக்களும், டிராமாவுக்குவேண்டிய பலவித சரித்திரக்கீர்த்தனைகளும், இந்துஸ்தான் பஜனைகீர்த்தனைகளும், ஸ்கூல் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய இங்கிலிஷ் தமிழ் புத்தகங்களும், கிரந்த புத்தகங்களும், தெலுங்கு முதலிய புத்தகங்களும் விலைசரசமாய் விற்கப்படும்.

இங்ஙனம்,
தங்களன்பன்,
☞ வே. சுந்தரம்பிள்ளை,
புத்தகஷாப்,
மேல்க்கோபுரவாசல் மண்டபம்,
சிதம்பரம்.